

VƯỢT SÔNG

CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA HỘI NGƯỜI VIỆT Từ NẠN TẠI NA UY

Số 2 - THÁNG 3 / 92

OVER BØLGENE

VƯỢT SÓNG

Cơ Quan Ngôn Luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

Chủ nhiệm: Đỗ Văn Thành
Chủ bút: Lâm viết Trường
Tổng thư ký: Dương Khuê
Thủ quỹ: Lâm tiến Dũng
Trình bày: Nguyễn thị Lệ Hằng
Minh họa: Đỗ thị Kiều Na
Đào vũ Hoài

THỰC HIỆN :

Đỗ thị Kiều Na * Hà Quỳnh Uyển * Huỳnh Thanh Tú * Đỗ Xuân Thiều * Khánh Ti * Thy Hường * Lê anh Tuấn * Trần minh Trí * Lạc Long * Bác Học * Đức Hiệu * Đỗ Xuân Thi * Ung Đức Hỷ * Tùy Anh * Dương Qua * Đào Vũ Hoài * Nguyễn phú Hữu * Cô Thanh Tâm * Trần Sĩ Lê

VƯỢT SÓNG là cơ quan thông tin, ngôn luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy, phát hành sáu lần mỗi năm, vào ngày 20 các tháng lẻ.

VƯỢT SÓNG rất ước mong nhận được bài vở và thư từ của bạn đọc xa gần. Xin ghi rõ tên thật và địa chỉ để tiện liên lạc. Tòa soạn không trả lời bằng thư riêng. Bài không đăng không hoàn lại bản thảo. Tòa soạn dành toàn quyền thu gọn và sửa đổi bài vở cho thích hợp nhưng vẫn giữ nguyên ý tác giả. Tòa soạn không chịu trách nhiệm về nội dung các bài cật đăng.

Bài vở, thư từ xin gửi về địa chỉ :

VƯỢT SÓNG
Postboks 8376 Hammersborg
0129 OSLO

HỘI NGƯỜI VIỆT TỴ NẠN TẠI NA UY

ĐỊA CHỈ LIÊN LẠC BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG VÀ CÁC CHI HỘI

BAN CHẤP HÀNH TRUNG ƯƠNG & CHI HỘI VÙNG ĐÔNG

ĐỖ VĂN THÀNH
Postboks 8376
HAMMERSBORG
0129 OSLO 1

CHI HỘI STAVANGER

HOÀNG THỊ KIM
Veritashammaren 15
4007 STAVANGER

CHI HỘI HAUGESUND & KARMØY

TRẦN VĂN TRƯỜNG
Bjorneveien 1
5500 HAUGESUND

CHI HỘI VEST-AGDER

ĐOÀN VĂN THẢO
Parkveien 9
4700 VENNESLA

CHI HỘI ÅLESUND

LÊ KHẮC MINH SỸ
Fjelltunveien 55A
6000 ÅLESUND

CHI HỘI TRONDHEIM

PHAN PHƯỚC ĐOÀN
Kolstadflata 37D
7078 SAUPSTAD

CHI HỘI LILLEHAMMER

DIỆP MỸ VÂN
Måsahaugen 80
2600 LILLEHAMMER

CHI HỘI KONGSVINGER

VŨ VĂN PHÁN
Granli
2210 KONGSVINGER

CHI HỘI SANDNES

HOÀNG VĂN ĐÔNG
Draugveien 33
4300 SANDNES

GIÁ BIỂU VÀ THẺ THỨC ĐẶT MUA BÁO DÀI HẠN

- Giá báo dài hạn 1 năm (6 số) :
 - Ở Na Uy & các nước Bắc Âu :150 N.kr.
 - Các nước khác :200 NOK
- Điền vào phiếu đặt mua báo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.
- Tiền mua báo có thể trả bằng một trong những cách sau:
 - Tại Na Uy:
Tòa soạn sẽ gửi kèm phiếu trả tiền (qua Postgiro) đến quý vị trong số báo đầu tiên.
 - Ngoài Na Uy:
 1. Kèm ngân phiếu trong thư bảo đảm gửi về:
VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
Postboks 8376 Hammersborg - 0129 OSLO
 2. Gửi bằng bưu phiếu (Post Giro/Mandat Postale) về:
VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
Postboks 8376 Hammersborg - 0129 OSLO
 3. Chuyển ngân vào trương mục:
VƯỢT SÓNG v/ Lâm Tiến Dũng
Postgirokontonr. 0813 2480754

XIN LƯU Ý: Đừng gửi kèm tiền mặt trong thư !

GIÁ BIỂU VÀ THẺ THỨC ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO

- Giá biểu:
 - 1/1 trang 500 N.kr.
 - 1/2 trang 300 N.kr.
 - 1/4 trang 200 N.kr.
 - trang bìa (nguyên trang) 1000 N.kr.
 - Chia buồn, tin mừng, rao vặt có tính cách cá nhân:
 - + Một cột, dưới 10 hàng 50 N.kr.
 - + Một cột, từ 10 đến 15 hàng 100 N.kr.
 - + Trên 15 hàng tính như 1/4 trang quảng cáo.
 - Nhắn tin tìm bạn, tìm thân nhân: miễn phí.
- Điền vào phiếu đặt quảng cáo nơi trang cuối, gửi về địa chỉ tòa soạn.
- Nếu nội dung quảng cáo ngắn gọn, quý vị có thể điền thẳng vào trong phiếu, tòa soạn sẽ đảm trách phần trình bày.
- Nếu nội dung cần có hình ảnh hoặc cách trình bày đặc biệt, xin quý vị liên lạc thẳng với tòa soạn để bàn thêm chi tiết.
- Tòa soạn sẽ gửi giấy tính tiền đến quý vị ngay sau khi nhận được phiếu đặt quảng cáo. Tòa soạn sẽ sắp xếp lên khuôn báo khi nào nhận được tiền.

MỤC LỤC

NHÀ CÁCH MẠNG VÕ ĐẠI TÔN
ĐƯỢC THẢ TỰ DO

8

GIẢI NOBEL HÒA BÌNH KỲ TỚI VỀ TAY
NGƯỜI VIỆT NAM?

9

LỜI KÊU GỌI XUỐNG ĐƯỜNG ĐÒI DÂN CHỦ

12

BÍ MẬT VỀ HAI NGÔI MỘ

Thương Hoàng 44

Truyền thuyết về hai ngôi mộ có ảnh hưởng đến quốc sự.

ĐIỆU CA HUYỀN HOẶC

Sa Vi 48

Đoạn kết của câu truyện dài tình cảm
phải chăng cũng là đoạn kết của mối tình
đầy trắc trở giữa Cát Xuyên và Hùng Nhân?

MÌ QUẢNG

Thủy Tiên 57

Món ngon gợi nhớ quê hương hay tình quê gợi nhớ món ngon?

ĐỌC, HỌC, TÌM HIỂU HỘI HỌA

Bốn Tê 64

Phần mở đầu của một loạt bài mới về hội họa.

TIỀN TỆ

Thy Hưởng 67

Nguồn gốc, sự phát triển và vận hành,
tương quan trong nền kinh tế.

Tranh bìa:
17 năm đau thương vô tận của Bốn Tê

Chủ đề số tới:

Khi Mặt Trời Đang Lên

VƯỢT SÓNG

Cơ QUAN NGÔN LUẬN CỦA HỘI NGƯỜI VIỆT TỰ NẠN TẠI NA UY

CÁC MỤC THƯỜNG XUYÊN

TIN TỨC THẾ GIỚI & NA UY

3

- Bắt đầu cuộc đua vào Tòa Bạch Ốc.
- Biến loạn trong những mảnh vụn của Liên bang Xô-viết và khối Đông Âu.

TIN CỘNG ĐỒNG

7

- Nghị sĩ Hoa kỳ đề nghị trao giải Nobel hòa bình 1992 cho bác sĩ Nguyễn Đan Quế.
- Việt cộng buộc phải trả tự do cho Võ Đại Tôn.
- Đại hội thường niên các ban chấp hành chi hội NVTN.
- Xuống đường đòi dân chủ ở Việt Nam.
- Hội NVTN tranh đấu để Na Uy tiếp tục nhận người tỵ nạn Việt Nam.
- Giỗ đầu một người bạn chí tình của Vượt Sóng, cố ký giả Nguyễn Ang Ca.

VƯỢT SÓNG NHẮN TIN

70

THIẾU NHI

15

- Các em viết cho trang của các em.

NHÓM TRẺ

59

- "Thuở ấy và bây giờ" của Ngọc Thơ. Tan hợp, hợp tan trong cơn ly loạn.
- "Khung trời mơ mộng" với Cô Thanh Tâm: Yêu - không yêu? Còn yêu - hết yêu?

PHỤ NỮ

31

- "Thân em như tấm lụa đào...", Nguyễn Kim Sau khi nắm được mảnh bằng trong tay, Thủy lại trở về với mối âu lo trầm trọng nhất của đời con gái: kiếm được một tấm chồng xứng đáng...
- "Dạ vũ mùa Xuân," Nguyễn Nhược Tiểu Tình thơ dưới ánh đèn màu.
- "Mình ơi, em mơ... ma!", E-và Khi các tâm lý gia "đoán điềm giải mộng".

BÁC HỌC TRẢ LỜI

29

- "Mười hai thành công lực"???
- "Khóí disco"???

VS

71

- Trẻ em Á Đông = học giỏi.
- Khủng bố lọt bẫy... tình.
- Từ phim trường tới chính trường.

Lá thư tòa soạn

Mở đầu năm Nhâm Thân 92, trong suốt ba tháng qua, nhiều sự việc xảy ra mang theo những dấu hiệu đáng lưu tâm nếu không muốn nói là bước tiến khả quan cho tương lai Việt nam. Việt cộng từ lúc mất hẳn thế dựa vào “Cái nôi của cuộc cách mạng vô sản” Liên Xô, thì xoay sang vớ vẩn lại mỗi tình “môi hở răng lạnh” với Trung quốc. Nhưng đáng tiếc Trung quốc không còn như xưa. Trung quốc ngày nay đã bị sinh viên Trung quốc yêu nước điểm lá bùa “Thiên an môn” trù ếm. Việt cộng đang vào ngõ cụt! Chúng vùng vẫy loạn xạ như một kẻ sa vào bùn non.

Dấu hiệu suy tàn của nhà cầm quyền Hà nội có lẽ rõ rệt nhất là vào tháng giêng năm nay, họ chịu nhượng bộ trả tự do cho ông Võ đại Tôn, sau gần mười năm giam giữ và hành hạ ông một cách man rợ. Võ đại Tôn người Việt nam duy nhất có cơ hội và đã dám nắm lấy cơ hội đó, để tát một gáo nước thật lạnh vào mặt Việt cộng ngay giữa lòng thủ đô Hà nội, trước bao ống kính của những ký giả từ khắp năm châu. Ông Võ đại Tôn, một Trần bình Trọng của thế kỷ 20. Việc thả ông là một niềm vui sướng cho ông, gia đình ông và toàn thể người Việt nam yêu tự do và dân chủ là một chuyện tất yếu. Nhưng ở đây cho thấy Việt cộng lần đầu tiên đã thừa nhận một cách công khai rằng họ đã thua một trận lớn đối người Việt nam yêu tự do.

Việt cộng đã hô hào, dụ dỗ và áp bức dân chúng cả Bắc lẫn Nam Việt, để xua quân cưỡng chiếm Việt nam Cộng hòa, nhằm “giải phóng miền Nam ra khỏi bàn tay của đế quốc Mỹ”. Việt cộng đã làm hàng triệu người Việt nam phải bỏ xác và kéo theo hàng triệu hệ lụy đau thương khác để đạt ước vọng đó. Nhưng hôm nay, người Mỹ chỉ ném 3 triệu Mỹ kim vào mặt bọn Việt cộng, họ đã có thể cho máy bay của họ bay khắp

chân trời góc bể Việt nam! Đây là một cái nhục của dân tộc. Mặt khác, trong lúc này điều đó mang lại một dấu hiệu tốt cho Việt nam, là Việt cộng đang lún lầy sâu hơn nữa.

Việt cộng bỏ tù bác sĩ Nguyễn đan Quế, chỉ vì ông muốn Việt cộng cải tổ xã hội chủ nghĩa Việt nam thành xã hội đa nguyên. Một thượng nghị sĩ Hoa kỳ vừa qua đã công khai gửi một văn thư đến Ủy ban Nobel hòa bình Na uy, đề vận động giải Nobel hòa bình 92 nên trao cho bác sĩ Nguyễn đan Quế. Đây, quả là một đòn chính trị đánh mạnh vào nhà cầm quyền Hà nội. Nếu ông được giải thì Việt cộng sẽ nan giải.

Trong vài tuần trước đây, một tờ truyền đơn từ trong nước gửi ra (có đăng trong Vượt Sóng số này), kêu gọi đồng bào Việt nam ở hải ngoại bằng mọi cách hãy phổ biến hay in ra thành nhiều bản và tung nó trở lại nội địa Việt nam. Nội dung của tờ truyền đơn rất đơn giản nhưng bao hàm một sự thông minh, chứng chạc của dân tộc: Để đòi Việt cộng phải thực thi dân chủ đa nguyên tại Việt nam từ nay cho đến ngày Việt nam thật sự thoát khỏi ách cộng sản, yêu cầu tất cả đồng bào, vào mỗi chủ nhật sau 17 giờ 00, hãy tụ họp tại Saigon: bến Bạch đằng, Huế: bến Văn lâu và Hà nội: quảng trường Ba đình. Biểu tình không cần biểu ngữ, không cần phải hô khẩu hiệu, vì ai cũng biết dân tộc Việt nam biểu tình đòi cái gì rồi! Nếu lời kêu gọi được đáp ứng và sự nhanh chóng hướng dẫn của những người cầm đầu để thay đổi hay gia tăng địa bàn, cường độ và thời gian tùy theo tình thế, thì Việt cộng sẽ bị một “Thiên an môn” mạnh hơn hàng vạn lần tại Bắc kinh và đủ sức để khép trang sử Xã hội chủ nghĩa Việt nam lại và lật sang trang sử tái dựng Việt nam hầu theo kịp lân bang. □

Bầu cử 92 tại Hoa kỳ

Hoa kỳ trong tháng qua đang ráo riết có những cuộc vận động tranh cử ứng cử viên tổng thống. Phía đảng Dân chủ có hai ứng cử viên sáng giá là ông Bill Clinton và Paul Tsongas. Theo những kết quả sơ khởi chọn lựa ứng cử viên tổng thống cho đảng Dân chủ tại một số tiểu bang nhỏ, thì Bill Clinton đang trên thế dẫn đầu. Cứ theo đà này, thì Paul Tsongas khó qua mặt được Clinton. Nếu theo đà hiện nay chắc ông Clinton sẽ là ứng cử viên tổng thống của đảng dân chủ. Phía đảng Cộng hòa, tổng thống đương nhiệm của Hoa kỳ, ông George Bush đã quyết định tái tranh cử tổng thống. Ông

Clinton nhân vật có nhiều cơ may được chọn làm ứng cử viên tổng thống của đảng Dân chủ, mặc dù chỉ... có tội trốn lính và ngoại tình(?) mà thôi.

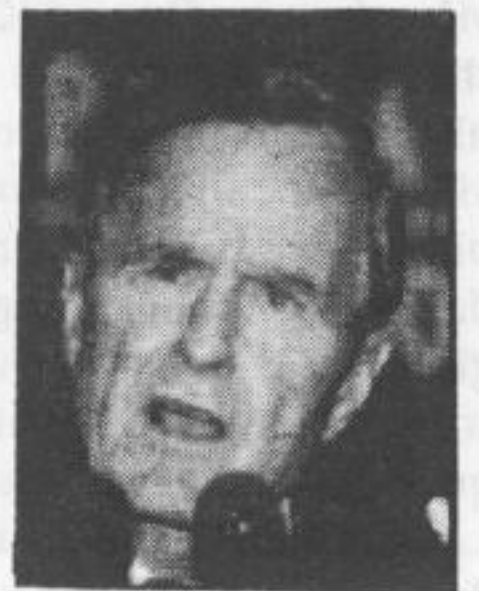
Bush chắc sẽ không gặp khó khăn trong đảng của ông.

Cho tới ngày báo sắp lên khuôn thì chưa có kết quả rõ ràng là ai sẽ là ứng cử viên tổng thống của hai đảng Cộng hòa và Dân chủ. Dù vậy báo chí trong những ngày giữa tháng ba đều nhắm vào hai ông Clinton và ông Bush, như là hai đối thủ đại diện của hai đảng Dân chủ và Cộng hòa ra tranh cử tổng thống Hoa kỳ. Ông Bush hiện là tổng thống đương nhiệm nên có điểm lợi về mặt nổi. Nhưng dưới thời ông Bush, Hoa kỳ gặp rất nhiều khó khăn về kinh tế và nạn thất nghiệp gia tăng. Điều này khiến giới quan sát chính trị tại Hoa kỳ không dám tuyên đoán tổng thống Bush sẽ tái đắc cử kỳ này. Mặt

Paul Tsongas, hiện chỉ là ứng cử viên số hai của đảng Dân chủ, nhưng theo thăm dò thì ông có nhiều cơ may thắng Bush hơn là Clinton.

khác, Clinton không phải là nhân vật có kích thước cùng cỡ với George Bush. Clinton bị nhiều xi-căng-đan: như vụ ngoại tình trong 12 năm, mặc dù ông đã có gia đình lúc đó; Vụ trốn quân dịch trong thời chiến tranh Việt Nam. Clinton đã lặn ra nước ngoài du học, để tránh bị gọi đi lính sang chiến trường Việt Nam. Ở hai điểm này Bush sáng giá hơn. Trong lúc Clinton ngoại tình, George Bush chưa hề bị báo chí phanh phui gì xấu về đời sống tình cảm của ông. Trong lúc Clinton hèn nhát trốn lính thì George Bush là một phi công oanh tạc tiếng tăm trong thời đệ nhị thế chiến. Hai điểm tinh thần vào đạo đức vẫn thường là yếu tố quan trọng trong việc tranh thủ tổng thống tại bất kỳ nước nào.

George Bush, tổng thống đương nhiệm Hoa kỳ, có nhiều hy vọng tái đắc cử tổng thống, nếu đảng Dân chủ không đưa ra một ứng cử viên nào "sạch sẽ" hơn.

Cấm phá thai, bị rắc rối

Tại xứ Ái Nhĩ lan, người ta bị cấm phá thai. Đạo luật này đã được đưa ra thi hành vào năm 83. Từ đó đến nay cũng có nhiều nhóm biểu tình phản đối đạo luật này. Nhưng mới đây việc phản đối có một áp lực ảnh hưởng mới. Một bé gái 14 tuổi bị cha của một người bạn thân hãm hiếp và bị mang thai sau đó. Gia đình của bé gái đã đi khắp các cơ quan công quyền để xin đặc ân phá thai cho con gái của họ. Nhưng vô ích, vì Ái Nhĩ lan không cho phá thai. Thế là báo chí ào ạt tấn công vào đạo luật phá thai cần xét lại. Theo cuộc thăm dò của báo chí tại Ái Nhĩ lan, thì đa số muốn đạo luật cấm phá thai phải hủy bỏ. Luật thì chưa sửa được nhưng chính quyền đã phải chấp nhận đài thọ 50.000 bảng Anh (520.000 kroner Na uy) cho cô gái 14 tuổi sang Anh quốc phá thai.

Trưng cầu "dân ý" Apartheid

Vào ngày thứ tư, 18.03, Nam phi sẽ tổ chức trưng cầu "dân ý" để quyết định sự tồn tại của khuynh hướng cải cách chủ nghĩa Apartheid, mà tổng thống de Klerk của Nam phi đã áp dụng từ hơn hai năm nay. Nhưng chỉ dân da trắng được bỏ phiếu! Tuần lễ trước ngày trưng cầu, nhiều cuộc xô sát đã diễn ra. Tại đại học Orange, tổng thống Nam phi, ông Federic de Klerk có mở một buổi diễn thuyết với sinh viên về đường lối cải cách Nam phi. Phe cực cực hữu và quốc xã, đã gây bạo động và ném lựu đạn cay. Vị bộ trưởng tư pháp đã bị hành hung với thương tích nặng phải chở vào bệnh viện cấp cứu. Ông de Klerk không bị thương nhưng bị khói cay, đã được nhân viên bảo vệ đưa ra khỏi khuôn viên đại học an toàn. Trong ngày 13.03, phe chống cải cách đã tấn công vào dân da đen. Có ít nhất 25 người da đen bị giết. Đây là con số tử vong lớn nhất trong một ngày kể từ khi có sự cải tiến quyền lợi của dân da đen trong nước. Lãnh tụ ANC (đảng cho người da đen), ông Nelson Mandela cho biết mọi cố gắng nào đưa Nam phi trở lại chủ nghĩa Apartheid chỉ dẫn đến nội chiến đẫm máu. Theo những thăm dò vào giữa tháng ba, thì có khoảng 60% dân da trắng (3,2 triệu người) Nam phi ủng

hộ cải cách và bình đẳng chủng tộc.

Động đất tại Thổ Nhĩ kỳ

Chiều thứ sáu, 13.03.92, một trận động đất lớn đã xảy ra tại tỉnh Erzincan của Thổ Nhĩ kỳ. Nhà cầm quyền bản xứ lo ngại con số bị chôn sống lên đến 1.000 người. Theo thông tấn xã Anatolia thì số thiệt mạng được tìm thấy trong ngày khoảng 500 người. Độ rung động đo được trong trận động đất này là 6.3 độ Richter. Thành phố Erzincan có dân số vào khoảng 300.000. Erzincan nằm trong vùng động đất còn đang hoạt động. Cũng tại thành phố này năm 1939, đã xảy một trận động đất lớn nhất tại Thổ Nhĩ kỳ. Khi đó có đến 30.000 người bị thiệt mạng.

Sjevardnadse, nhà lãnh đạo mới của nước Georgia.

Theo tin của đài truyền thanh Georgia, ông cựu ngoại trưởng của Liên xô cũ, sẽ lên nắm quyền lãnh đạo trong hội đồng xử lý quốc sự tại nước Georgia. Ông Sjevardnadse, trở lại Georgia sau 7 năm ở Mạc tư khoa. Ông trở về Georgia tham chính, để thay thế hội đồng quân đội đang cầm quyền tại xứ này. Hội đồng quân đội vào năm ngoái đã đảo chính và tổng thống lúc bấy giờ là ông Zviad Gamsakhurdia, hiện đang còn sống lưu vong.

Tân lãnh tụ Georgia, Sjevardnadse

Gorbatsjov viết bài cho báo Mỹ

Theo tin tức từ giới báo chí Hoa kỳ, cựu chủ tịch Liên xô, ông Mikhail Gorbatsjov được mượn viết định kỳ hàng tháng cho tờ New York Times và một vài tờ báo lớn khác tại Hoa kỳ. Ông sẽ trở thành cây viết chánh bình luận về tương lai của cộng sản. Nhưng khởi đầu sẽ là những bài về sự quan hệ giữa điện Cẩm linh và Đức giáo hoàng, giữa Gorbatsjov và tổng thống đương nhiệm Nga, ông Boris Jeltsin. Giới báo Mỹ biết chắc mượn ông Gorbatsjov viết bài dù hay dù dở gì thì số độc giả và quảng cáo một cách đáng kể. Dĩ nhiên Gorbatsjov sẽ nhận nhuận bút rất hậu.

Biến động tại Caucasus

Caucasus là một vùng đất lớn thuộc Liên bang Xô viết cũ. Từ sau khi Liên xô tan rã, sự tranh dành ảnh hưởng giữa sắc dân Armenia và Aserbajan mỗi lúc một căng thẳng. Thù hận gia tăng một cách đáng ngại. Aserbajan đang có thể lực quân đội chính quy, trong khi Armen chỉ ở mức du kích. Sự tranh chấp diễn ra tại phần đất lớn Nagorno-Karabakh, trước kia thuộc sở hữu của Armenia, nằm trong lãnh thổ Aserbajan. Thật ra sự tranh chấp này đã xảy ra cách nay 80 năm, nhưng cộng sản dưới thời Stalin đã làm đông lạnh sự tranh chấp. Sau khi tan rã, Aserbajan đồng ý ký trả chủ quyền vùng Nagorno-Karabakh lại cho Armenia, nhưng không bao lâu sau lại ra quyết định ngược lại, từ đó đến nay chiến tranh bùng nổ giữa hai sắc dân Armenia và Aserbajan. Theo quyết định của SUS (Liên minh các nước độc lập - do Nga cầm đầu), vào đầu tháng ba, rút quân (hồng quân Liên xô cũ) khỏi Nagorno-Karabakh. Quân đội SUS trên đường rút ra khỏi thủ đô Stepanakher, đã bị dân chúng và quân du kích Armen cản lối. Dân Armenia lo sợ sau khi quân SUS rút đi, phe của tổng thống Motalibov tại Aserbajan sẽ tổng công kích họ. Trước tình hình chính trị bất ổn như vậy và sự khó khăn trong việc rút quân, SUS quyết định đình lệnh rút quân. Trước khi có lệnh ngưng rút quân, báo chí, truyền hình và truyền thanh quốc tế đã trưng bày những hình ảnh hết sức man rợ: nhiều

Bản đồ khu vực Nagorno-Karabakh.

xác người Armenia bị mất đầu, hoặc mặt mày không còn nhận diện được dù xác chưa bị rửa. Người ta còn thấy cả trẻ em trong những xác chết. Giới quan sát quốc tế tuyên đoán thể đứng của tổng thống Motalibov khó giữ được lâu. Vào trung tuần tháng ba, quân Aserbajan đã nã pháo vào tòa quốc hội tại thủ đô Stepanakhert và nhiều làng quê lân cận. Tình hình tại đây vẫn còn căng thẳng và không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ sáng sủa trong thời gian ngắn tới.

Thêm một nước nữa tại Nam tư

Trong lúc sự tranh chấp giữa Kroatia và Liên minh Nam tư chưa giải quyết xong thì đầu tháng ba, cộng hòa Bosnia-Hercegovina tuyên bố độc lập. Bosnia là tiểu quốc trong nước Nam tư "cũ", có thủ đô là Sarajevo và dân số chỉ vào khoảng 3,1 triệu. Trong cuộc trưng cầu dân ý, đã có 99,4 cử tri ủng hộ Bosnia tách ra khỏi liên bang Nam tư và tuyên bố độc lập. Dù vậy cũng như tình trạng Kroatia, Bosnia cũng không phải là tiểu quốc có sắc dân thuần là Bosnia. dân Serbia trong tiểu quốc Bosnia đã tẩy chay cuộc trưng cầu dân ý và lập nhiều chướng ngại vật vào thành phố. Tổng thống Bosnia, ông Alija Izetbegovic, cho biết ông sẽ hờ hạo dân chúng tràn ra đường phố để giữ lấy cả thành phố. Điều này đe dọa một cuộc nội biến tàn khốc giữa dân Serbia và Bosnia như đã xảy ra tại tiểu quốc Kroatia. Nội chiến tại các tiểu quốc trong liên bang Nam tư cũ xem chừng càng lúc càng nan giải. Vì không có tiểu quốc nào có thuần một sắc dân, mà ảnh hưởng lớn nhất là dân Serbia, thì lại có mặt khắp nơi.

Tai nạn lò nguyên tử tại Bảo gia lợi

Cuối tháng hai một tai nạn nguyên tử đã xảy ra tại lò điện nguyên tử thuộc thành phố Kozlodui. Kozlodui cách thủ đô Sofia 200 kmm đường xe hơi. Theo tin chính thức từ chính quyền bản xứ, tai nạn đã làm giảm công suất xuống còn 900 tỷ watt mỗi ngày. Dân trong vùng đã phải giảm mức tiêu thụ điện. Trục trặc kỹ thuật lần này xảy ra ở một turbin bên ngoài lò, không gây ảnh hưởng sự thất thoát phóng xạ. Vượt Sóng cũng biết thêm rằng lò nguyên tử Kozlodui là lò nguyên tử được xây cất với sự tham dự của hàng trăm nhân công Việt nam (do Việt cộng nô lệ sang lao động tại Bảo gia lợi trong những năm đầu thập niên 80). Phần lớn những công nhân này đã trở về Việt nam sau khi cộng sản Bảo gia lợi mất quyền. Một số ít khác (khoảng vài trăm) còn trốn lại bất hợp pháp, không phương tiện sinh sống.

Biểu tình tại Algeria

Mặt trận cứu nguy Hồi giáo (FIS) tại Algeria cho biết có ít nhất 150 người bị giết và 700 người bị thương trong một cuộc đụng độ dữ dội giữa cảnh sát và phe Hồi giáo. Sau một cuộc bầu cử tự do, hồi đầu năm, đảng Hồi giáo đã thắng cử, nhưng chính quyền đương nhiệm không muốn Algeria sẽ trở thành một nước hồi giáo nên đã tiếp tục giữ quyền và cầm tù những thành viên chánh yếu trong đảng Hồi giáo. Một nhân vật ôn hòa Algeria, đang nằm ở Pháp được mời về tạm nắm quyền lãnh đạo quốc gia. Ông này đang thu xếp đưa một ít nhân vật thuộc phe Hồi giáo vào chính quyền mới,

nhằm làm lắng dịu sự bạo động của dân Hồi giáo cực đoan.

Begin từ trần

Cựu thủ tướng Do thái Menachem Begin đã từ trần tại bệnh viện Ichilov thủ đô Tel Aviv Do thái. Begin trong suốt những tuần trước ngày mất, sống bằng máy trợ tim. Ông Begin năm nay 78 tuổi. Thế giới biết nhiều đến ông qua việc lãnh chung giải Nobel hòa bình 69 với tổng thống Sadat của Ai cập. Hai nước đã giảng hòa sau những năm chiến tranh ác liệt với nhau.

Chiến hạm America vào vịnh Ba tư

Theo phát ngôn viên quốc phòng của Hoa kỳ, trong một cuộc họp báo cho chiến hạm America của Hoa kỳ đang vào vịnh Ba tư. Hoa kỳ cho biết, "America" vào vịnh Ba tư để- cho I rắc biết rằng họ phải thực thi nghiêm chỉnh những điều kiện với LHQ, khi họ thua trận tại Kuwait và Bá đa. Theo hiệp ước đầu hàng I rắc phải phá hủy tất cả những vũ khí có tầm tác hại xa: phi đạn Scud. Hoa kỳ sẽ không để ngờ nếu I rắc còn tiếp tục trì trệ thi hành phá hủy các loại vũ khí như đã ký với LHQ.

Một điểm làm I rắc lo ngại là vào đầu tháng ba, một cuộc thao dượt quân sự hỗn hợp giữa Hoa kỳ và Kuwait đã diễn ra trong vùng vịnh Ba tư ngoài khơi Kuwait (phía nam I rắc). Ngoại trưởng I rắc, ông Tariq, đã lên tiếng phản đối cuộc thao dượt quân sự này tại tại Liên Hiệp Quốc ở Nữ ược.

I rắc nhượng bộ

Sau lần bại trận với quân Liên minh, I rắc đã đầu hàng vô điều kiện. Hội đồng bảo an LHQ cấm I rắc chứa vũ khí nguyên tử và đòi quyền kiểm soát ngành nguyên tử tại I rắc. Phía I rắc liên tục nhiều tháng qua đã gây cản trở cho việc kiểm soát và tìm kiếm những cơ sở nguyên tử bí mật của I rắc. Hội đồng bảo an LHQ đe dọa sẽ áp lực bằng quân sự một lần nữa nếu I rắc không thực thi những điều khoản đã ký kết khi đầu hàng, trong đó có việc kiểm soát các cơ quan nguyên tử tại I rắc. Vào đầu tháng ba, I rắc đã nhượng bộ và cho phép các

chuyên viên về nguyên tử của LHQ đi lại kiểm soát I rắc. Theo bản tường trình vào thượng tuần tháng ba năm nay, I rắc không có những cơ quan nguyên tử như đã bị nghi ngờ. Mặt khác, theo những nguồn tin bán chính thức, I rắc đã thu phục một số chuyên viên về nguyên tử hạch tâm từ Liên xô cũ. Những nhà bác học nguyên tử của Liên xô hiện nay không còn giá nữa ở trong nước, nhưng Saddam Hussein thì chịu trả lương rất hậu cho họ. Mức lương lên đến 20.000 Mỹ kim một tháng!

Chuyên viên vũ khí nguyên tử hạ giá, mỗi điện đầu của thế giới.

Trước tình trạng cắt giảm 70 - 80% kinh phí quốc phòng tại SUS (liên hiệp các quốc gia độc lập), nhiều chuyên viên quốc phòng bị mất việc. Các nước như Ba tư, Lybia, I rắc,... mở rộng tầm tay đón những chuyên viên này, nhất là những chuyên viên về nguyên tử lực. Thế giới đang nhúc nhích đầu vụ này. Trước khi Liên xô tan rã, người còn nắm vững được ai cầm vũ khí nguyên tử, còn hiện nay thì không rõ ràng. Theo tờ Los Angeles Times, trong lúc Liên xô lộn xộn, tranh tối tranh sáng vào năm ngoái, thì Ba tư đã nhanh tay mua được ba quả bom nguyên tử từ cộng hòa Hồi giáo Kazakhstan (tiểu bang Liên xô cũ) với giá một tỷ kroner Na uy. Cũng theo báo này, Ba tư đã thu phục được ít nhất 30 chuyên viên về vũ khí nguyên tử. Mỗi chuyên viên này được trả một mức lương cao hơn tại Liên xô lúc trước - 35.000 kroner mỗi tháng. Hoa kỳ đang cho tiến hành một kế hoạch để gom những chuyên viên nguyên tử của Liên xô cũ (2.000 người), về lại SUS để tiến hành chương trình phá hủy các vũ khí hạch tâm tại xứ này, dĩ nhiên Hoa kỳ trả lương cho họ.

Ấn độ và vũ khí nguyên tử

Vào trung tuần tháng ba, Ấn độ đã từ chối tham dự hội nghị vũ khí nguyên tử "tay nắm" Gồm: Mỹ, Nga, Trung cộng, Ấn độ và Pakistan. Trong kế hoạch Ấn độ từ trước đến nay hoàn toàn không muốn ký kết vào bất cứ một hiệp ước kiểm soát vũ khí hạch tâm với quốc tế. Nước này đã cho nổ

thử bom nguyên tử lần đầu tiên vào năm 1974, nhưng đổ lỗi rằng Pakistan thử vũ khí nguyên tử.

Hỏa hoạn tại trại tị nạn Hương cảng

Vào thượng tuần tháng hai, đúng dịp Tết Nguyên đán, trại tị nạn Shek Kong - Hương cảng, đã bốc cháy dữ dội. Theo chính quyền bản xứ, tai nạn hỏa hoạn trên do sự nổi loạn trong trại khu C. Trong khu này có khoảng 800 người tị nạn Việt nam, thuộc nhóm "tình nguyện" trở về Việt nam. Tai nạn trên đã làm ít nhất 21 người tị nạn Việt nam bị thiệt mạng và 200 người bị thương. Nhà cầm quyền Hương cảng đã bắt câu lưu 96 người Việt nam tị nạn. Cảnh sát cho biết một số sẽ bị truy tố về tội phóng hỏa và giết người. Tổng số thuyền nhân Việt nam tại Hương cảng hiện nay là 64.000 người, riêng tại trại Shek Kong là 9.000 người.

Na uy

Quỷ râu xanh lộng hành

Cảnh sát thủ đô Oslo đang ráo riết truy nã một người đàn ông, có dáng cao, khỏe mạnh, tóc hớt cao và mặt chữ điền. Người đàn ông này bị nghi là con quỷ râu xanh trong bảy tám vụ hiếp dâm trong suốt thời gian hai tháng gần đây. Cảnh sát cũng khuyến cáo phụ nữ không nên đi trên những đường vắng lúc trời tối. Tại thủ đô Oslo, nơi được kể là thành phố an ninh nhất Âu châu, từ cuối năm 91, tình trạng cướp ngân hàng, bưu điện, ăn trộm, hành hung nơi công cộng, hãm hiếp phụ nữ gia tăng đáng lo ngại. Tháng ba này, cảnh sát tập trung vào việc bài trừ hành hung nơi công cộng. Đi ngoài phố có mang dao trong người là một rắc rối lớn nếu bị xét người.

Người phụ nữ Na uy đầu tiên lái chiến đấu cơ

Mette Groetteland, người Sandnes (miền tây Na uy) là phụ nữ Na uy đầu tiên tốt nghiệp phi công chiến đấu cơ F16. Cô Mette năm nay chỉ mới có 23 tuổi. Lúc còn là học sinh, cô cùng một nhóm bạn thân cùng lớp có mơ ước là sẽ thành cảnh sát sau này. Những

người bạn kia đạt được mơ ước còn Mette thì "khiêm tốn" hơn, trở thành nữ phi công F16 đầu tiên của Na uy. Những lúc rảnh rỗi cô thích chơi những môn thể thao mạnh: túc cầu, ném banh và đặc biệt rất chì Karate. Na uy hiếm muộn phi công, nên vào ngành này rất khó. Điều kiện cũng gắt gao như: không được có con trong suốt 8 năm phục vụ quân đội!

Chống hiệp ước EØS

Đầu tháng ba, một nhóm, mà đa số tiên phuông là kịch sĩ, văn sĩ Na uy, phát lệnh tuyên truyền toàn quốc chống hiệp ước EØS. Hiệp ước EØS là hiệp ước kinh tế giữa khối EFTA (Các nước trung lập và khối Bắc Âu) với khối EF (Thị trường chung Âu châu). Khách quan, người ta phải nhìn thấy hiệp ước kinh tế EOS là chiếc cầu để các nước thuộc khối EFTA sẽ dần dần vào khối TTCÁC, điều mà trong cuộc trưng cầu dân ý vào năm 1972, với kết quả đa số biểu quyết "không gia nhập". Phe chống EØS (và cả việc gia nhập KTTTÁC) viện những lý do như: Na uy dân số ít, nếu gia nhập, phải chấp nhận luật di dân tự do trong khối, khi đó văn hóa Na uy sẽ bị đồng hóa bởi những nước lớn, với nền văn hóa lâu đời hơn tại Âu châu. Đó là chưa kể đến nhiều điều khoản trong hiến pháp phải thay đổi mới phù hợp với đường lối chung của khối. Nhưng điều mà ít ai dám bàn tới, đó là thói quen nhận trợ cấp từ chính phủ của một số khá lớn các cơ xưởng, công ty và xí nghiệp tại Na uy. Vào KTTTÁC, tình trạng "bao sau" như vậy không được chấp nhận, vì tính cạnh tranh công bằng không có.

Trong lúc Na uy còn đang lúng túng với hiệp ước EØS, thì một số thành viên của khối EFTA, đã đi tắt vào KTTTÁC, bằng cách gửi đơn xin gia nhập: Thụy điển (đã gửi), Phần lan (sắp gửi, đã công khai tuyên bố) và Áo (tình hình chính trị thuận lợi để gửi đơn). Khối EFTA chỉ còn lại có Băng đảo, Na uy và Thụy sĩ e sẽ khó gây ảnh hưởng như trước.

Tưởng nhớ

ký giả Nguyễn Ang Ca

Năm ngoái mãi đến đầu tháng tư, tôi mới hay tin ông Ca đã từ trần. Ông Ca đã mất trước đó cả tuần! Mặc dù tôi biết ông bị đau tim rất nặng, và trước đó có nhiều dấu hiệu “gần rồi” linh cảm cho tôi biết sắp có một biến cố gì đó sẽ xảy đến với ông, nhưng tôi vẫn không cảm nổi niềm xúc động khi nghe anh Tùy Anh từ Hamburg cho biết “ông Ca mất rồi!”. Tôi lặng người đi, chỉ trong giây phút thôi. Nhưng khoảnh khắc đó đủ để hình ảnh kính mến của ông hiện lên trong đầu.

Tôi không có cái may mắn như ông An Khê là quen biết ông Ca lâu. Vào làng báo muộn, lại làm với tính cách “hobby” cho tờ báo không chuyên nghiệp Vượt Sóng, tôi chỉ biết ông Ca qua vô số những bài phóng sự, sáng tác mà ông gửi cho Vượt Sóng. Tôi gặp ông có một lần, khi ông cùng cha Nguyễn hùng Lân dẫn một phái đoàn cao niên từ Bỉ viếng thăm Na uy. Lần ấy là lần đầu và cũng là lần cuối tôi được diện kiến và đàm đạo với ông.

Tôi vẫn luyến tiếc mãi, tại sao tôi lại không được quen ông sớm hơn. Vốn đã ngưỡng phục ông từ trước, tiếp chuyện với ông rồi càng nể trọng ông hơn. Trong một buổi tiệc nhỏ chỉ thu gọn trong số vài anh chị em Vượt Sóng, tôi hỏi ông: “Chú Ca thấy tụi cháu làm báo ra sao, phải thêm bớt hay sửa đổi gì không?” Thông thường một câu hỏi như thế gặp “đàn anh” là phải trần mình nghe giảng. Ông Ca thì không. Ông nói “Hề mình có cái bụng tốt thì việc gì rồi cũng phải tốt!” Gặp ông Ca thật ngắn ngủi, nhưng khó bao giờ quên ông được. Ông có giọng nói truyền cảm, chân tình của người miền Tây nam phần. Lời của ông đầy tự tin, bác ái và tâm lý. Ông có khả năng lôi cuốn những người xung quanh. Tôi nhớ khi sắp rời Na uy, ông nói: “Chú đi nhiều, quen nhiều người, biết nhiều đoàn thể Việt nam tại hải ngoại, nhưng chỗ này làm chú cảm động nhất!”. Mới nghe chỉ nghĩ đó là lời muốn nâng cao tinh thần thế hệ đàn em. Nhưng không, ông Ca không bao giờ là người nói xuông hay vuốt ve kẻ khác để lấy lòng. Chính ông đã viết dở dang bài cuối cùng cho báo Vượt Sóng “Bắc Âu, xứ lạnh tình nồng” để nói lên cảm xúc tận đáy lòng của ông sau chuyến viếng thăm Bắc Âu. Tôi không lật báo xem lại nhưng tôi nhớ rất rõ, ý ông “Ở đời có những người bạn đúng nghĩa chữ BẠN viết hoa. Có

những tình bạn đẹp hơn những cảnh đẹp thiên nhiên....”. Ông Ca có trí nhớ rất dai và chi tiết. Gặp nguyên một đám đông anh chị em bên Hội người Việt tị nạn tại Na uy và Vượt Sóng trong một ngày ngắn ngủi, mà ông nhớ hết tên từng người! Về Bỉ gửi thơ vẫn nhắc được tên tất cả!

Ông là người đã từng chu du nhiều xứ, từ Á, sang Âu, sang Mỹ... Ông quen nhiều người từ quyền lực sang giàu đến người nghèo nàn khốn khổ và biết nhiều việc nhưng lúc nào cũng khiêm tốn và không bao giờ lợi dụng tư thế của mình để ép ai. Ông là mẫu người cống hiến đời mình cho lợi ích chung và không bao giờ màng tới quyền lợi. Ông lúc nào cũng lo cho người khác trước. Lần ông sang Na uy, trong lúc nói chuyện, vui miệng tôi nói: “Chữ chú Ca không thua bác sĩ nhe. Ở đây chỉ có hai người “chuyên trị” bài của chú mà thôi. Ngoài ra ai cũng chịu thua.” Chỉ một lời nói chơi, mà khi về lại Bỉ ông viết bài cho Vượt Sóng bằng bàn đánh máy! Ông viết và gửi cho báo Vượt Sóng vô số bài vở giá trị và không bao giờ nhận được một đồng thù lao, hay nhuận bút gì cả, thế mà có việc nhờ, như đăng một cáo phó hay một chúc mừng bạn bè của ông, ông chỉ viết sơ xài một dòng ở cuối bài: “Cháu coi có chỗ trống cho chạy cái chúc mừng này giùm chú”. Nhiều lúc làm báo gấp rút và công việc dồn dập, phần việc ông nhờ, tòa soạn quên tuốt, nhưng ông không bao giờ phàn nàn hay trách móc.

Hôm nay ông đã mất rồi tôi còn cảm thấy áy náy khi nhớ lại những lần bỏ sót những phần ông cậy đăng. Nhưng chú Ca nếu có linh thiêng sẽ biết rằng, cháu viết những dòng tưởng niệm chú ở đây khi báo căn bản đã hoàn tất từ tối hôm qua! Báo Vượt Sóng số 2/92 phát hành cuối tháng ba, tháng mà một năm trước đây chú Ca mất, nếu không có một bài về chú là thất nghĩa. Ngày trước quên những phần cậy đăng của của chú, nhưng hôm nay Vượt Sóng không quên ngày giỗ 26/03 của chú. Vượt Sóng muốn “chuộc tội” cùng chú, nhưng chú mất rồi, có biết đâu những anh chị em Vượt Sóng vẫn còn tiếc nuối. Thắp nén hương tưởng niệm chú Nguyễn ang Ca, người bạn chí tình, người BẠN viết chữ hoa của Vượt Sóng.

Lâm Viết Trường

Nhà cách mạng Võ Đại Tôn được thả tự do

Ôm con mắt lệ nghẹn ngào (Bà Võ Đại Tôn và cháu Võ Đại Nam)

Ông Võ Đại Tôn, người chiến sĩ quốc gia bất khuất đã được trả tự do và về tới Sydney, Úc Đại Lợi, trước sự tiếp đón của đông đảo đồng bào Việt tại Úc.

Ông Võ Đại Tôn sinh năm 1936 tại tỉnh Quảng Nam, nguyên là sĩ quan cấp tá trong quân lực VNCH. Thời Đế nhị Cộng Hòa, ông đã nhiều lần được cử sang làm công tác dân chính. Đến ngày mất nước 30 tháng 4 năm 1975, ông giữ chức vụ phụ tá tổng trưởng thông tin và chiêu hồi. Ông là thành viên đại diện cho Việt Nam Cộng Hòa tại khối liên phòng Đông Nam Á. Ngoài ra, ông còn là một nhà thơ với bút hiệu Hoàng Phong Linh. Tác phẩm được nhiều người nhắc nhở là "Lời viết cho Quê hương" và "Đoàn khúc người ra đi". Sau ngày 30 tháng 4/75, ông bị cầm tù và vượt thoát đến Mã Lai. Cuối năm 1976, ông sang định cư tại Úc. Ông bắt đầu vận động cứu nước. Ngoài Úc châu, ông đã đi Mỹ châu và Âu châu để kêu gọi đồng bào cứu nước.

Vào tháng 2, 1981 ông lên đường trở về Việt Nam. Ông bị Lào cộng và

Việt cộng bắt tại Hạ Lào vào tháng 11, 81. Sau đó, ông bị chuyển về biệt giam tại trại tù Thanh Liệt, gần Hà Nội.

Ngày 13 tháng 7/82, trong cuộc họp báo quốc tế do cộng sản Việt Nam tổ chức tại Hà Nội, trước mặt các hãng thông tấn quốc tế, thay vì đọc lại những điều cộng sản soạn trước, ông đã bất khuất tuyên bố:

— Tôi sẽ không phản bội bất cứ ai đã giúp đỡ, ủng hộ tôi.

— Tôi tiếp tục duy trì lập trường chính trị của tôi để tranh đấu cho tự do và giải phóng dân tộc.

— Tôi đã sẵn sàng nhận bất cứ bản án nào mà chế độ cộng sản dành cho tôi.

Sau lời tuyên bố hùng hồn này, mật vụ cộng sản đã kéo ông vào sà lim và tra tấn ông liên tiếp suốt 45 ngày, một cách dã man.

Do sự tranh đấu và vận động không ngừng của đồng bào và các đoàn thể người Việt tự do tại hải ngoại, đặc biệt do áp lực của chính phủ Úc, cộng sản bắt buộc phải trả tự do cho ông vào ngày 9 tháng 12/91 và về tới Úc ngày 11 tháng 12/91. Ông Võ Đại Tôn đã

bị biệt giam, tra tấn trong 10 năm, 1 tháng và 17 ngày trong ngục tù cộng sản.

Mặc dù sức khỏe còn rất kém sau những năm tháng bị tra tấn tàn bạo, ông Võ Đại Tôn đã đi thăm hỏi và trực tiếp tri ân đồng bào ở khắp các tiểu bang của Úc.

Trong lần gặp gỡ đầu tiên đồng bào tại Sydney, ông Võ Đại Tôn đã chân thành tri ân đồng bào và các đoàn thể Người Việt tự do tại Úc cũng như hải ngoại đã tranh đấu ủng hộ ông. Mọi người đều xúc động trước những lời tâm tình của ông.

Cũng trong dịp này, ông có long trọng tuyên thệ trước mặt đồng bào là sẽ sát cánh cùng mọi người góp phần tích cực vào đại cuộc giải trừ cộng sản, cứu nguy Tổ quốc và quang phục quê hương. Ông đã tuyên đọc "Tâm thư số 2" thay cho cương lĩnh hành động. Ông Võ Đại Tôn có dự định sang thăm đồng bào tại Mỹ châu và Âu châu trong tương lai thật gần. □

Giải Nobel hòa bình kỳ tới về tay người Việt Nam?

Dr. Nguyen Dan Que in Saigon in 1989

Vào tháng giêng vừa qua, ông Charles S. Robb, nghị sĩ tiểu bang Virginia, Hoa kỳ gửi thư cho chủ tịch ủy ban Nobel hòa bình tại Na uy, ông Francis Seyersted, đề nghị trao giải Nobel hòa bình kỳ tới cho bác sĩ Nguyễn Đan Quế.

Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, sinh năm 1942 tại Hà nội, tốt nghiệp bác sĩ tại đại học y khoa Sài gòn và du học tại Anh, Pháp và Bỉ. Năm 1974 thì về dạy tại đại học y khoa Sài gòn. Năm 1975, bác sĩ Quế làm giám đốc bệnh viện Chợ Rẫy. Chỉ trích chế độ, ông bị bắt giam vào ngày 18 tháng 2, 1978. Nhờ sự can thiệp của tổ chức Ân xá quốc tế (Amnesty International), ông được thả tự do vào năm 1988. Năm 1990, ông thành lập Cao trào Nhân bản và kêu gọi đồng bào trong và ngoài nước ký tên vào bản tuyên ngôn đòi hỏi

chính quyền Việt nam thay đổi đường lối chính trị, xã hội và kinh tế, và áp dụng một chính thể đa nguyên. Ông bị bắt vào tháng 6, 1990. Vào tháng 11 cùng năm, ông bị xử 20 tù khổ sai và 5 năm quản chế tại gia.

Biết sự vụ ban chấp hành trung ương Hội Người Việt Ty Nạn tại Na uy liên lạc với ủy ban Nobel, hầu tìm cách đóng góp. Thế thức chọn người được giải Nobel hòa bình như sau: Chỉ có hai nhóm người được quyền đề cử người lãnh giải. Nhóm thứ nhất là nghị sĩ của một quốc gia và nhóm thứ hai là giáo sư các ngành kinh tế, chánh trị và xã hội của một số đại học nổi tiếng thế giới. Giám đốc viện Nobel Na uy, ông Geir Lundestad xác nhận có nhận thư đề cử của nghị sĩ Robb. Ủy ban Nobel gồm sáu người, một chủ tịch, bốn thành viên và một thư ký, sẽ duyệt qua các đề nghị và tuyển ra một số khoảng 5, 6 người (gọi là nominerte) để tìm hiểu điều tra kỹ hơn. Ủy ban sẽ thảo luận đến khi nào tất cả đồng ý một người lãnh giải.

BCH Hội Người Việt Ty Nạn đã gửi liền một lá thư cho ủy ban Nobel ủng hộ sự đề cử của nghị sĩ Robb. Đồng thời gửi một lá thư khác cho nghị sĩ Robb hỏi thăm tình hình coi có thể đóng góp được gì không. BCH Hội cũng có liên lạc với tổ chức Ân xá quốc tế để biết thêm tình hình về ông Quế. Ngoài ra, BCH cũng liên lạc vận động với các đảng phái, tổ chức chính trị Na uy. Về phía đảng lao động, thì BCH có liên lạc với ông Bernt Bull, thuộc hội đồng thị xã Oslo. Về phía đảng Hữu khuynh thì BCH có liên lạc ông Hans Henrik Ramm. Vào ngày 18 tháng 3, kỹ sư Đỗ Văn Thành, hội trưởng Hội Người Việt Ty Nạn tại Na uy sẽ gặp giám đốc viện Nhân quyền Na uy, ông Asbjørn Eide để trình bày về trường hợp bác sĩ Nguyễn Đan Quế. BCH Hội cũng sẽ gặp tổng thư ký tổng hội thanh niên Na uy (Landsraad for norsk ungdom), ông Tor Arne Gangsoe.

Tình hình còn đang diễn tiến một cách thật hồi hộp và kết quả chưa biết ra sao. Có một điều chắc chắn đây là một chứng minh cho người Na uy thấy Việt nam chưa có tự do dân chủ và người Việt hải ngoại không phải chỉ là phường đi kiếm ăn mà là những chiến sĩ đấu tranh cho tự do dân chủ. □

Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam có địa chỉ mới

Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam, trụ sở của Ban chấp hành trung ương Hội Người Việt Ty Nạn tại Na uy và chi hội Vùng đông và cũng là tòa soạn báo Vượt Sóng đã được dời về địa chỉ mới là Seilduksgt. 25, Oslo 5. Trung Tâm mới hiện còn đang sửa chữa và chưa hoạt động.

Chi phí tại trụ sở cũ quá cao khiến ban chấp hành Chi Hội Vùng đông quyết định dọn đi. Ban chấp hành chi hội Vùng đông đã phải tìm kiếm rất lâu mới được một nơi vừa rẻ lại vừa thuận tiện. Diện tích của Trung Tâm mới khoảng 332 mét vuông và ở lầu một nên rất tiện lợi cho việc ra vào.

Trung tâm mới lại nằm trong khu kỹ nghệ được trông coi bởi hăng an ninh Securitas. Về phương tiện di chuyển thì Trung tâm mới nằm gần đường xe điện rất dễ đi. Chỗ đậu xe vào cuối tuần cũng không khó kiếm. Tình trạng Trung Tâm không tệ lắm nhưng đòi hỏi phải sơn và lót nền lại. Sau đó là chuyện khiêng đồ đạc từ chỗ cũ qua. Trung Tâm Sinh Hoạt sẽ mở cửa lại bình thường vào một ngày rất gần đây. Các sinh hoạt thường xuyên ngoại trừ câu lạc bộ cũng sẽ được mở trở lại.

Đại hội Toàn Quốc 1992

Ban chấp trung ương Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na uy đã triệu tập Đại hội toàn quốc năm 1992 tại Trung tâm Sinh hoạt Việt Nam, Oslo vào ngày 15/2/92 từ 10 giờ đến 18 giờ.

Thành phần tham dự gồm:

- Bch trung ương và chi Hội Vùng Đông:
Ô. Đỗ văn Thành, Ô. Ung đức Hỷ, Ô. Lâm tiến Dũng.
- Chi Hội Stavanger: Ô. Vũ đức Hiền, Ô. Đỗ anh Vũ.
- Chi Hội Trondheim: Ô. Đỗ duy Thọ.
- Chi Hội Kristiansand:
Ô. Đoàn văn Thảo, Ô. Nguyễn văn Chấn.
- Chi Hội Kongsvinger: Ô. Vũ văn Phấn.
- Báo Vượt Sóng: Ô. Lâm viết Trường, Bà Đỗ thị Kiều Na.

Ngoài phần nghi lễ và giới thiệu thành phần tham dự, Đại hội gồm những đề mục như sau:

1. Báo cáo sinh hoạt của các Chi hội.

Chi hội Stavanger:

— Hội viên: 300 người, chiếu theo số tiền thu lệ phí. Số đồng bào cư ngụ tại Stavanger là 500 người.

— Sinh hoạt nội bộ:

* Buôn bán thực phẩm Việt Nam tại trung tâm sinh hoạt ngoại kiều, gây quỹ hoạt động cho chi hội * Tổ chức các lớp hội họa, nhạc, tiếng Việt * Thành lập ban nhạc, đội bóng tròn, ban thanh thiếu niên * Thăm viếng đồng bào thường xuyên không phân biệt hội viên hay không hội viên.

— Sinh hoạt ngoại vụ: * Tham dự sinh hoạt với hội đồng ngoại kiều địa phương.

Đặc biệt được sự ủng hộ của cộng đồng, Ban chấp hành đưa ra nguyên tắc, những hội đoàn nào muốn thành lập riêng rẽ phải thông qua sự đồng ý của ban chấp hành.

Chi hội Trondheim:

— Hội viên: Chưa tổng kết xong.

— Sinh hoạt nội bộ: Tổ chức Tết, giáng sinh, sinh hoạt văn nghệ * thành lập được trung tâm sinh hoạt cho đồng bào.

— Sinh hoạt ngoại vụ: sinh hoạt thường xuyên với hội đồng ngoại kiều địa phương * Vận động với chính quyền địa phương và được sự trợ giúp trong việc thành lập Trung Tâm Sinh Hoạt.

Chi hội Vest-Agder (Kristiansand):

— Chi hội đổi tên là Vest Agder để phù hợp với khu vực hoạt động của chi hội.

— Hội viên: 467 người, số đồng bào cư ngụ tại địa phương 600 người.

— Sinh hoạt nội bộ: tổ chức sinh hoạt văn hóa hằng năm cho đồng bào, bà con cũng tiếp tay đóng góp với chi hội trong mọi sinh hoạt.

— Sinh hoạt ngoại vụ: Tham gia sinh hoạt với cơ quan ngoại kiều địa phương, cùng chính quyền sở tại.

Chi hội Kongsvinger:

— Hội viên: Khoảng 200 người.

— Sinh hoạt nội bộ: tổ chức sinh hoạt hằng năm cho bà con.

— Sinh hoạt ngoại vụ: Sinh hoạt với chính quyền địa phương để được trợ giúp trong các hoạt động của chi hội.

Chi hội Vùng đông:

— Hội viên: 1000 hội viên, gồm thanh niên: 400 người, người lớn: 600 người.

— Sinh hoạt nội bộ: Mở lớp học chính thức theo qui định của sở học vụ Oslo, lớp học này dành cho những người đã học xong 500 giờ tiếng na uy và hiện đang chờ học ở các trường trung học, trường nghề trong niên khóa tới * Vùng Đông cũng tổ chức sinh hoạt cho đồng bào như Ngày quốc hận 30-4, Trung thu, Giáng

sinh, Tết, văn nghệ * Tất cả hội viên vùng đông được nhận báo miễn phí * Thành lập được Trung tâm sinh hoạt từ năm 1990 và duy trì điều hành một cách độc lập tự túc.

— Sinh hoạt ngoại vụ: Liên lạc với chính quyền địa phương cũng như với trung ương, để đề nghị các đường lối có lợi cho người Việt * Tham gia trong Ban điều hành Hội đồng ngoại kiều Thành phố.

2. Hoạt động của báo Vượt Sóng.

— Tài chính: Ấn, Bưu phí quá cao. Chi hội Vùng Đông phải trang trải phần tài chánh thiếu hụt cho tờ báo. Số độc giả hiện nay là 234 không tính độc giả mua báo qua chi hội. Tổng cộng số báo dài hạn vào khoảng 600.

— Đại hội thông qua một số đề nghị:

* tăng giá báo: 200 kr/năm.

* Các chi hội mua ủng hộ mỗi kỳ 20 số, vừa để giúp phần tài chánh cho VS vừa giới thiệu Hội, chi hội địa phương với những người mới.

Điều hành:

— Báo còn kém phần tin cộng đồng, các chi hội sẽ cung cấp các tin tức sinh hoạt địa phương qua các bản tin nếu có hoặc điện thoại.

— Cần có mục giải thích điều lệ hội.

— Nên có mục Hỏi đáp. Hình thức thông báo gián tiếp cho độc giả những trở ngại báo gặp phải.

— Các chi hội gửi địa chỉ của thư viện, các cơ quan ngoại kiều v.v... muốn mua Vượt Sóng cho tòa soạn.

3. Đại Hội Thể Thao Kỳ XI tại Stavanger.

Chi hội Stavanger quyết định tổ chức ĐHTT kỳ XI từ 25- 29/6. Mọi chi tiết sẽ gửi đến BCHTƯ và BCH các chi hội sau.

* Ban tổ chức dự trù sẽ nhận tối đa khoảng 300 lực sĩ thuộc các bộ môn.

* Chỉ mời các chi hội thuộc HNVTN.

* Đại hội BCHTƯ cũng thông qua Quyết định HNVTN sẽ tái tham dự ĐHTT Âu Châu. kể từ năm 92. Mỗi lực sĩ tham dự ĐHTT kỳ XI đóng thêm 30 kr vào tiền lệ phí tham dự. Số tiền 30kr trên sẽ là quỹ dành cho phái đoàn đi tham dự ĐHTT Âu Châu. Các chi hội sẽ chuẩn bị người đi Âu Châu. Phái đoàn tham dự ĐHTTAC sẽ được chính thức công bố trong buổi lễ bế mạc đại hội.

4. Đại Hội Thể Thao Kỳ XII.

Đại hội thể thao kỳ XII sẽ tổ chức tại Kristiansand năm 93. Chi hội Kristiansand nay là VEST-AGDER đã thành lập xong ban Tổ chức cho ĐHTT kỳ XII.

Theo thứ tự ĐHTT kỳ XIII sẽ được tổ chức tại Kongsvinger. Nếu chi hội Kongsvinger gặp trở ngại, yêu cầu thông báo trước tháng 3/93 cho Ban chấp hành trung ương.

5. Linh tinh

— Thảo luận về đường lối của Hội hiện nay đối với vấn đề du lịch Việt Nam. Đại hội biểu quyết đường lối của hội là chống vấn đề du lịch Việt Nam. Các chi hội sẽ có đường lối thích nghi, tùy theo tình hình địa phương.

— Đường lối của Hội trước sự bành trướng của việc kỳ thị chủng tộc. Đại hội đã đưa ra phương sách chung để đối phó với nạn kỳ thị chủng tộc: các Chi hội liên lạc với các Hội đoàn tôn giáo để tạo sự đoàn kết trong cộng đồng, và bình tĩnh, thận trọng trong việc tiếp xúc tránh va chạm với người Na uy.

Đại Hội Toàn Quốc bế mạc vào 18 giờ cùng ngày đúng theo quy định.

Ban chấp hành hội Người Việt Tỵ Nạn**Chi hội Stavanger**

Veritashammeren 15, 4007 STAVANGER - Tlf. 04 561089

THÔNG BÁO v/v Đại Hội Thể Thao Toàn Quốc kỳ XI

Kính gửi:

- Ban chấp hành trung ương,
- các chi hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy
- các đoàn thể thao Việt Nam tại Na Uy

Đại Hội Thể Thao (ĐHTT) toàn quốc kỳ XI do hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy thực hiện, năm nay sẽ được chính thức tổ chức tại Stavanger vào các ngày 25, 26, 27 tháng 6/92 và gồm những bộ môn sau đây:

- BÓNG TRÒN;
 - BÓNG CHUYỀN nam, nữ;
 - BÓNG BÀN đơn nam, đơn nữ, đôi nam nữ;
 - VŨ CẦU đơn nam, đơn nữ, đôi nam nữ;
 - ĐIỀN KINH
- nam: 100m, 800m, 4x100m,
nữ: 100m, 400m, 4x100m.

Lệ phí tham dự:

Vận động viên: Tiền điều hành tổ chức	kr. 150
Tiền ăn cho 3 ngày	kr. 300
Tham dự đại hội Âu châu	kr. 30
Tổng cộng	kr. 480
Về chi phí giải khát, linh tinh khác các tham dự viên đều tự túc.	

Phái đoàn:	Tiền thể chân vệ sinh	kr. 1000
	Tiền thể chân ghi danh tham dự	kr. 1500

Hai khoản tiền trên sẽ không bị khấu trừ nếu các phái đoàn giữ đúng những quy định và điều lệ của ban tổ chức.

Nhóm Cao Niên Liên Thị Xã Raelingen, Skedsmo và Loerenskog

Ngày 12.09.1991, một số quý vị cao niên trong vùng liên thị xã, đã nhóm một buổi họp nhằm vào việc thành lập một hội riêng cho những vị cao niên sinh hoạt.

Buổi họp do bà Ingeborg - Trưởng trung tâm văn hóa Liên thị xã và ông Lâm đức Hình - Hội trưởng Hội Văn Hóa Người Việt Tỵ Nạn, chủ xướng.

Hội nghị đã diễn ra sôi nổi với những ý kiến quý báu được quý vị tham dự trong buổi họp đề ra. Cuối cùng buổi đã đi đến những quyết định sau:

— Hàng tháng sẽ có một buổi họp mặt tại Trung Tâm Văn Hóa liên thị xã, nhằm mục đích trao đổi tin tức tại quê nhà, quốc tế và Na uy. Ngoài ra còn có những sinh hoạt giải trí khác.

Điều lệ ghi danh tham dự:

1. Ưu tiên cho các chi hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy.
2. Các phái đoàn gửi đơn ghi danh tham dự trước cho ban tổ chức.
3. Không nhận ghi danh tham dự của các phái đoàn hay vận động viên đang bị phạt theo quy định của ĐHTT toàn quốc. Với thông báo này, chúng tôi yêu cầu các phái đoàn hay đội thể thao nào ở những nơi không có chi hội Người Việt Tỵ Nạn, muốn ghi danh tham dự, xin liên lạc với chúng tôi để nhận đơn. Chúng tôi không chịu trách nhiệm về sự khiếu nại của các đơn vị không liên lạc với ban tổ chức chúng tôi. Ngoài ra chúng tôi sẽ gửi đơn tham dự đến các chi hội theo địa chỉ liên lạc trên báo Vượt Sóng. Mọi chi tiết khác liên quan đến ĐHTT kỳ XI chúng tôi sẽ gửi đến quý vị, kèm theo đơn ghi danh tham dự.

Địa chỉ liên lạc:

- anh VŨ ĐỨC HIỀN
Nedre Storaberget 87
4033 FORUS
tlf. 04 576508
- anh ĐỖ ANH VŨ
Rodstilkvn 1
4048 HAFRSFJORD
tlf. 04 595018

Kính chào và hẹn gặp quý vị.

BCH/HỘI NGƯỜI VIỆT TỴ NẠN STAVANGER

— Trung Tâm Văn Hóa sẽ đặt mua những báo Việt ngữ ở các nước và thu xếp thời gian tại Trung Tâm để người Việt đến đọc báo và đọc truyện. Ngoài ra TTVH sẽ tổ chức những buổi đi du ngoạn.

— TTVH sẽ cố gắng tạo điều kiện thuận lợi cho người Việt lớn tuổi muốn trao đổi tiếng Na uy. Ngoài ra nếu có thể được, sẽ tiếp vận đài phát thanh BBC chương trình Việt ngữ.

Hội nghị cũng đã cử những quý vị sau để điều hành nhóm:

- Ông Đỗ duy Huỳnh Trưởng nhóm
- Ông Nguyễn trọng Hóa Ngoại vụ
- Ông Lê văn Lai Nội vụ
- Ông Trần văn Thụy và ông Nguyễn long Hoan Cố vấn.

Chi hội Sandnes

Theo bản tin của Chi hội Sandnes ngày 06.01.92, Chi hội đã cho bầu lại ban chấp hành mới lý do ông chi hội trưởng cũ di cư sang Hoa kỳ. Cuộc bầu cử được tổ chức vào ngày 20.12.91 với kết quả tốt đẹp. Thành phần tân ban chấp hành gồm:

- Chi hội trưởng: Ông Hoàng văn Đông
- Chi hội phó: Ông Nguyễn đức Thắng
- Thủ quỹ: Ông Nguyễn đức Hùng
- Thư ký: Ông Nguyễn Ngọc Thanh
- Ủy viên xã hội: Trần Kỳ

Trương mục ngân hàng v/ Nguyễn đức Hùng
Konto nr. 7334.11.23523

Địa chỉ liên lạc:
Hoàng văn Đông
Draugveien 33
4300 Sandnes
tlf. 67 83 56

Tân ban chấp hành rất mong mọi sự hợp tác và ủng hộ của đồng bào, cơ quan và các hội đoàn bạn.

Chi hội Lillehammer

Theo thông báo của Chi hội Lillehammer, vào dịp Giáng Sinh-92, Chi hội đã tổ chức thành công cuộc bầu cử tân ban chấp hành chi hội. Thành phần tân ban chấp hành gồm:

- Cố vấn: Bà Diệp mỹ Vân
- Chi hội trưởng: Ông Trần văn Đức.
- Chi hội phó: Ông Trần Lành
- Ủy viên thiếu niên: Ông Đoàn văn Tánh
- Ủy viên kỹ thuật/trang trí: Ông Lâm Tòng
- Thư ký kiêm thủ quỹ: Ông Trần văn Giàu
- Trưởng ban thể thao: Ông Nguyễn văn Hòa
- Phó ban thể thao: Ông Huỳnh văn Dinh

Nhiệm kỳ của ban chấp hành là 1 năm (1.1.92 - 31.12.92)

Địa chỉ liên lạc:
Hội Người Việt Ty Nạn tại Na uy - Chi hội Lillehammer
v/ Trần văn Đức
Kirkegata 31B,
2600 Lillehammer

Vượt Sóng cùng Ban Chấp Hành Trung Ương và Chi Hội Vùng Đông chúc mừng tân ban chấp hành Chi hội Sandnes và Chi hội Lillehammer. Chúc quý vị thành công trong các sinh hoạt sắp tới.

LTS: "Lời kêu gọi xuống đường đòi dân chủ" được viết và gửi từ trong nước. Vượt Sóng nhận được "Lời kêu gọi" này từ Tổ Chức Tranh Đấu Đòi Nhân Quyền Tại Việt Nam Của Người Việt Ở Hải Ngoại với một bài nhận định của tổ chức này. Vì số trang có hạn, Vượt Sóng đáng tiếc chỉ đăng lại được nguyên văn "Lời kêu gọi". Nếu muốn biết thêm chi tiết xin liên lạc:
Tổ Chức Đấu Tranh:
ORGANISATION ZUR WAHRUNG DER MENSCHENRECHTE IN VIETNAM
VON VIETNAMESEN IM AUSLAND
Postfach 3763, D-3000 Hannover 1, GERMANY

Lời kêu gọi xuống đường đòi dân chủ

Bất chấp khát vọng dân chủ của toàn dân, bất chấp trào lưu tiến hóa của thế giới, chính quyền cộng sản Việt nam vẫn ngoan cố tiếp tục chủ nghĩa cộng sản và chế độ độc tài đảng trị. Nhà nước chỉ còn là một máy đàn áp thối nát. Y tế, giáo dục, văn hóa suy sụp. Đường sá, cầu cống, đê điều đều hư hỏng. Môi trường sinh sống ô nhiễm và căng cỗi. Nhân dân cơ cực. Tự do đã bị chà đạp mà trật tự an ninh cũng không được bảo đảm. Đất nước càng ngày càng đi sâu vào bế tắc và khủng hoảng giữa lúc thế giới đang mạnh mẽ tiến lên.

Đã đến lúc nhân dân Việt nam phải đứng dậy.
Chế độ cộng sản phải chấm dứt.
Đồng bào tại các thành phố Hà nội, Sài gòn, Huế hãy biểu lộ khát vọng dân chủ bằng cách tập trung biểu tình đều đặn mỗi ngày Chủ nhật bắt đầu từ 17 giờ, cho tới khi chính quyền cộng sản Việt nam phải nhượng bộ.

— Tại Hà nội, đồng bào hãy đến và rủ nhau đến Quảng trường Ba đình.

— Tại Sài gòn, đồng bào hãy đến và rủ nhau đến bến Bạch đằng.

— Tại Huế, đồng bào hãy đến và rủ nhau đến bến Văn lầu.

Hãy đến cho thật đông. Không mang theo tài liệu, không rải truyền đơn, không hô khẩu hiệu. Chỉ cần đến cho thật đông. Sự tập trung đông đảo tự nó đủ sức mạnh làm thay đổi tình thế.

Đây là một cuộc tranh đấu để chấm dứt chế độ độc tài, để xây dựng thể chế dân chủ đa nguyên. Cuộc tranh đấu của chúng ta không nhằm tiêu diệt và hạ nhục một ai mà để giành lại chỗ đứng và tiếng nói ngang nhau cho mọi người và cho mỗi người. Chúng ta tranh đấu bằng phương thức bất bạo động, trong tinh thần xóa bỏ hận thù và đoàn kết dân tộc. Chúng ta đòi đảng cộng sản phải từ bỏ độc quyền chính trị, chấp nhận dân chủ và trả lại chủ quyền cho nhân dân qua bầu cử tự do. Chúng ta sẽ biểu tình ôn hòa và đứng đắn. Chúng ta sẽ chứng tỏ đã đến lúc nhân dân Việt nam phải có đời sống xứng đáng hơn. Chúng ta sẽ thắng bạo lực và lòng tham bằng nhân nghĩa, bằng tình đồng bào và bằng sự sáng suốt.

Đồng bào hãy động viên lẫn nhau, biểu tình thật đông đảo.

Đồng bào hải ngoại hãy dùng mọi sáng kiến chuyển lời kêu gọi này đến thân bằng quyến thuộc và hãy tích cực vận động dư luận quốc tế hỗ trợ cuộc đấu tranh của đồng bào trong nước.

Tổ quốc Việt nam muôn năm

Phong trào dân chủ đa nguyên

THƯ CHÚC TẾT

Kính thưa đồng bào,

Năm mới đã đến, trước giờ phút thiêng liêng của ngày tết dân tộc và trong không khí vui tươi, xúc động giữa những người con đất Việt ruột thịt, cùng lưu lạc trong một hoàn cảnh oan trái nơi xứ lạ quê người. Phong trào Bảo Vệ Nhân Quyền (PT/BVNQ) tại Sungei Besi xin chân thành gửi đến toàn thể đồng bào lòng cảm thông và sự chia sẻ sâu xa mỗi tâm sự u uất của đồng bào và xin chúc đồng bào một năm mới nhiều may mắn, nhiều sức khỏe, nhiều nghị lực, luôn luôn bình tĩnh, sáng suốt, can đảm và kiên trì phấn đấu để vượt mọi khó khăn, đạt được mọi ước nguyện chính đáng của những người Tỵ Nạn Chính trị khao khát tự do và công lý.

Thưa đồng bào,

Một năm đã qua, nhiều sự kiện không mấy tốt đẹp đã đến với người tỵ nạn ở khắp các trại trong toàn vùng Đông Nam Á đặc biệt là thỏa ước cưỡng bức hồi hương một số lớn đồng bào ở Hồng-Kông đã được ký kết giữa chính quyền Hồng Kông và bạo quyền cộng sản tại Việt Nam. Đợt cưỡng bức bằng bạo lực đầu tiên đã được thực hiện vào những ngày cuối năm 1990 dành cho số đồng bào đến Hồng-Kông hai lần bất kể sự phản đối vô vọng và bi thảm của số nạn nhân khốn khổ này.

Đợt cưỡng bức hồi hương ở Hồng-Kông được mô tả là một thành công. Tuy nhiên nói như thế không có nghĩa là tình hình đã hoàn toàn vô vọng. Nhiều cuộc tranh đấu quy mô và quyết liệt trong trật tự ở Hồng-Kông, Phi Luật Tân và Thái Lan cùng nhiều nơi khác đã gây được một tiếng vang lớn, tạo được những xúc động, cảm thông và lôi kéo được sự chú ý, ủng hộ của toàn thể giới. Tòa Thánh La Mã đã chính thức lên tiếng phản đối việc cưỡng bức hồi hương. Nhiều chính khách, nghị sĩ, dân biểu, nhiều tổ chức chính trị, những hội đoàn từ thiện và các cơ quan truyền thông, báo chí ở nhiều nơi trên Thế Giới đã lên tiếng chỉ trích chính sách hồi hương. Riêng cộng đồng người Việt khắp hoàn cầu đã có những hành động cụ thể như hội thảo, biểu tình, tiếp xúc, vận động can thiệp với chính quyền ở nhiều quốc gia tự do để bình vực cho những người tỵ nạn Việt Nam.

Niềm hy-vọng không bao giờ tắt. Nhưng dấu hiệu lạc quan không phải là ít và những thành quả xứng đáng sẽ không phải là một điều mơ hồ đối với những con người có chính nghĩa và biết hy-sinh, tranh đấu để đạt được.

Về phần PT/BVNQ tại Sungei Besi, vì phải phân tán lực lượng do tình hình chuyển trại và vài ngộ nhận, thiếu thông cảm lẫn nhau lúc đầu nên đã có những giờ phút cực kỳ khó khăn. Tuy nhiên với mục tiêu và đường lối đứng đắn, với quyết tâm xây dựng một tổ chức vững mạnh và xứng đáng, đại diện cho tiếng nói của người Việt tỵ nạn chính trị tại Malaysia, PT/BVNQ đã nỗ lực không ngừng để vừa kiện toàn tổ chức, mở rộng thành phần, kết hợp lực lượng vừa tranh thủ mọi cơ hội, tạo mọi điều kiện để chứng tỏ chính nghĩa

của mình. Phong trào đã tiến hành cùng một lúc nhiều nhiệm vụ chiến lược để đạt được mục tiêu lớn, tranh thủ sự thông cảm và ủng hộ của cộng đồng quốc tế, tranh thủ sự hiểu biết và tôn trọng của các giới chức, cơ quan có thẩm quyền và tập hợp mọi lực lượng của cộng đồng trong tinh thần đoàn kết và tin cậy lẫn nhau trọn vẹn.

Phong trào đã hòa nhập hoàn toàn vào đời sống cộng đồng, tình nguyện nhận lãnh và chủ động thực hiện mọi công tác khó khăn nhằm cải thiện tình trạng vệ sinh, trật tự và đóng góp sức vào mọi công việc xây dựng cộng đồng, tạo được sự mến mộ, cảm phục và ủng hộ của nhiều giới đồng bào.

Đặc biệt phong trào đã tổ chức trọng thể ngày giỗ đầu cho đồng bào LÂM VĂN HOÀNG và lễ kỷ niệm một năm thành lập phong trào vào ngày 25-11-1991. Buổi lễ trọng đại này đã được sự quan tâm góp sức của nhiều nhân nghệ sĩ, trí thức đại diện các tôn giáo, đoàn thể, khối ban trong toàn trại và sự tham dự của rất đông thành viên và đồng bào. Buổi lễ, cùng với nhiều buổi họp mặt thân mật khác đã tạo được sự cảm thông và kết hợp được ý kiến của nhiều tầng lớp đồng bào trong một mục tiêu duy nhất, tranh đấu cho quyền tỵ nạn chính đáng của mọi nạn nhân của chế độ cộng sản Việt Nam.

Riêng trong những ngày cuối năm đã có một biến chuyển lớn, tạo ra một bước ngoặt mới cho mọi hoạt động của PT: Ban chấp hành PT đã được đại diện văn phòng Task Force Sungei Besi thông báo trong một buổi họp chính thức về nhận định tốt đẹp của Ông giám đốc Task Force Quốc Gia Malaysia về vai trò chính trị của PT/BVNQ tại Sungei Besi và dự định công nhận PT/BVNQ như một tổ chức chính trị có tư cách pháp nhân của Task Force Malaysia.

Thưa đồng bào,

Tình hình vô cùng tốt đẹp và thuận lợi cho công việc đấu tranh cho quyền tỵ nạn của mọi người Việt Nam tại Sungei Besi. Tuy nhiên trách nhiệm của PT/BVNQ sẽ lớn lao và tế nhị hơn. Phong trào chân thành kêu gọi toàn thể đồng bào thương yêu, đoàn kết và tin cậy lẫn nhau, góp phần xây dựng cộng đồng chúng ta ngày một tốt đẹp hơn và sẵn sàng yểm trợ cho Phong trào chu toàn trách nhiệm đấu tranh cho chính nghĩa của mình.

Ban chấp hành và toàn thể đoàn viên PT/BVNQ tại Sungei Besi trân trọng gửi đến đồng bào lời chúc mừng năm mới và hy vọng nhiều biến chuyển tốt đẹp sẽ đến với toàn thể cộng đồng chúng ta trong năm Nhâm Thân này.

Trân trọng kính chào toàn thể đồng bào.

Sungei Besi, Ngày 02 Tháng 02 Năm 1992

T.M. Ban Chấp Hành PT/BVNQ

TRƯỞNG HỒNG SƠN

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT THỦ ĐÔ CANBERRA, AUSTRALIA

TU VIỆN VẠN HẠNH

Premises: 32 Archibald St. Lyneham, Canberra North
Postal Address: GPO Box 1593, Canberra Act 2601 - Australia
Telephone: (062) 57 77 17

Thư ngỏ

Khuyến thỉnh sự ủng hộ tài chánh để cứu trợ ty nạn

Kính gửi

Quý hội đoàn từ thiện, tôn giáo, sinh viên

Quý ông bà, Anh, Chị Quý Phật tử và thân hữu khắp nơi,

(1) Trước tình cảnh hầu hết trong số hơn 100.000 đồng bào của chúng ta sắp sửa bị cưỡng bách phải hồi hương vì không đủ tiêu chuẩn để được công nhận là người tỵ nạn chính trị. Nỗi đau đớn, phần uất, cũng như những đói khổ, thiếu thốn thường trực của đồng bào tỵ nạn tại Đông Nam Á, không thể nào tả xiết. Tất cả chúng ta sẽ không thể quên lãng đồng bào bất hạnh của mình.

Đây là lần thứ 10 kể từ 1985, Tu Viện Vạn Hạnh, Canberra, tổ chức đi thăm và ủy lạo tất cả các trại tỵ nạn trong vùng Đông nam Á. Mọi sự góp ý, hợp tác, tham gia đi cứu trợ... đều được hoan nghênh đón nhận. Chúng ta sẽ khởi hành tại Úc vào ngày 13/6/92 lần lượt đến thăm các trại thuộc Phi luật tân, Nam dương, Tân gia ba, Mã lai, Thái lan và Hương cảng cho đến ngày 30/6/92. Sau đó phái đoàn sẽ đi khảo sát và nghiên cứu về các hoạt động giáo dục, từ thiện của các nước Trung quốc, Đại hàn và Nhật bản, sẽ trở lại Úc vào 17/7/92. Nếu quý vị nào muốn tháp tùng, xin liên lạc về Tu viện trước 28/2, đặc biệt là các thủ tục xin vào một số trại tỵ nạn rất phức tạp, cần nhiều thì giờ.

Chúng tôi tha thiết kêu gọi các đoàn thể từ thiện, sinh viên, quý mạnh thường quân, các nhà hảo tâm, các thương gia và quý đồng hương nặng tình nghĩa dân tộc xin vui lòng ủng hộ cuộc ủy lạo từ thiện này. Mọi chi phí về hành chánh, giao tế, liên lạc, tổ chức,... từ nay đến ngày 12/6 đều do quỹ từ thiện của Tu viện Vạn Hạnh bao trả. Mọi chi phí khi đi cứu trợ (Máy bay, ăn, ở, di chuyển...) là do chính các thành viên tự nguyện tháp tùng phái đoàn tự trang trải lấy. Mỗi một đồng quý vị ủng hộ đều được để dành tặng cho những đối tượng cần thiết sự giúp đỡ hơn hết tại các trại, không phân biệt tôn giáo sắc tộc. Đây không phải là một chiến dịch mang vật chất để truyền bá ảnh hưởng tôn giáo.

Kính xin quý vị vui lòng hỗ trợ cho công tác từ thiện nhân đạo này bằng cách tự mình và mời gọi thân hữu của quý vị ủng hộ tài chánh cho quỹ cứu trợ, cũng như giới thiệu rộng rãi đến bạn bè lá thư ngỏ này.

Những khoản đóng góp và diễn tiến cũng như kết quả đi cứu trợ, như thường lệ, đều sẽ được đăng tải công khai trên trên báo chí khắp nơi. Chúng tôi cũng sẽ cấp biên lai làm bằng chứng cho những ai ủng hộ. Mỗi chi phí về văn phòng phẩm và tem cước cho việc tổ chức đều do quỹ từ thiện của Trung Tâm Phật Giáo Thích Ca Mâu Ni bao trả. Mỗi một đồng từ tấm lòng bác ái của quý vị đều sẽ được gửi tặng đến các đồng bào tỵ nạn ở các trại.

(2) Ngoài ra, như thuyền luôn theo sóng mà đi. Cơ hội Cộng sản đang thoái hóa, suy sụp và gầy đổ mà chúng ta không lẩn lên để tái thiết và phát triển các tôn giáo thì còn chờ đợi đến lúc nào, vì tại Việt nam các tôn giáo lúc nào cũng là nguồn an ủi và động cơ thúc đẩy sự vươn dậy của dân tộc. Chúng tôi biết phong trào yểm trợ giáo hội trong nước của các tôn giáo khác như: Tin lành và Thiên chúa giáo đã tiến hành hết sức rầm rộ, nhưng chúng ta chưa thấy có những hoạt động tương tự của Phật giáo, vốn chiếm ít nhất 70 - 80% dân chúng trong nước.

Do đó chúng tôi đã thành lập Quỹ Yểm Trợ Phật Giáo Tại Quê Nhà để nhằm mục đích tìm mọi cách cứu giúp những hoạt động giáo dục, từ thiện, cứu tế, tái thiết chùa chiền và đào tạo Tăng Ni của các tu viện trong nước. Suốt 8 năm qua, Trung Tâm chúng tôi liên tục tích cực tổ cáo Cộng sản vi phạm nhân quyền và đàn áp tôn giáo, đã liên tục bảo lãnh hàng trăm người tỵ nạn Đông dương sang Úc, đã liên tục đấu tranh cho người tỵ nạn và vận động cứu trợ các trại tỵ nạn và đã luôn giữ vững tinh thần dẫn thân trong việc cứu nước, cứu dân qua phương diện phát triển đạo đức từ ái, khoan dung, hòa hợp, nhân bản và gắn bó với dân tộc (chứ không phải với một thế lực, chủ nghĩa, tổ chức tổ chức tôn giáo từ ngoại quốc) của Phật giáo.

Bên nhà có rất nhiều Tăng Ni Phật tử, tuy cực khổ, bị đe dọa và thiếu thốn trăm bề, nhưng họ không thể bỏ mặc dân tình thiếu thốn và đau khổ, đã đứng ra tổ chức những đợt cứu trợ ủy lạo thiên tai, cứu giúp những nơi nuôi trẻ mồ côi, mù lòa, cùi, tật bệnh. Nhiều nơi tự hợp Tăng Ni để đào tạo... Tất cả đều đáng được ngưỡng phục và tận tâm giúp đỡ. Họ đang làm những công việc ban rải tình thương, xây dựng niềm tin nơi con người vào con người (chứ không phải vào Đảng), điều mà CS rất ghét nhưng không có lý do để cấm cản vì chính họ không làm được điều đó để cứu dân. Chúng tôi nhận thấy có một trách nhiệm thiêng liêng phải tiếp tay với những vị Bồ tát vô danh đó.

Đây không phải là một công tác từ thiện đoản kỳ (như thăm các trại tỵ nạn chẳng hạn,...), vì cho dù chúng ta sẽ có một chế độ dân chủ và tự do (phải hy vọng là nó khá hơn trước năm 75), thì Quỹ Yểm Trợ này vẫn phải mãi mãi tồn tại để đóng góp vào việc tái phát triển đất nước, đào tạo nhân tài và nâng cao đời sống dân chúng.

Kính mong quý vị hợp tác và giúp đỡ HAI công việc từ thiện kể trên. Mọi ủng hộ bằng tài chánh xin đề:

UVBC-REFUGEE ASSISTANCE FUND

và gửi về:

CƠ SỞ CỨU TẾ VÀ PHÁT TRIỂN PHẬT GIÁO (BUDDHIST RELIEF & DEVELOPMENT FOUNDATION)

PO. Box 749 Dickson,
ACT 2602 Australia
Tlf. +61 6 257 5517
Fax +61 6 257 7733

Muốn biết thêm chi tiết xin liên lạc trực tiếp Tu viện.

Trân trọng thông báo.

Thích Quảng Ba,
Tu Viện Vạn Hạnh, Canberra
5/2/92

Trang thiếu nhi

Các em thương mến,

Chị vừa nhận được rất nhiều tác phẩm của các em, chị vui quá. Chị chỉ muốn đăng hết tất cả các tác phẩm này nhưng vì trang báo có hạn nên chị đành đăng một số bài về Tết trước. Số bài còn lại mình để dành đăng lại rai, các em đồng ý không?

Các em viết về Tết hay quá làm chị ham Tết muốn chết. Mặc dù Tết đã qua, nhưng trang Thiếu nhi của chị em mình kỳ này lại đón Tết từng bừng. Theo quan niệm của người Việt mình: mùa xuân là mùa lễ tết hội hè. Do đó, chị em mình càng có lý do để tiếp tục ăn Tết với những bài văn, bài thơ về Tết. Chắc các em cũng đồng ý với chị, hí?

Thương mến chào các em - Mong nhận được nhiều tác phẩm của các em.

Chị Minh Thư

Thư gửi về quê

Thứ năm ngày 09.01.1992

Kính thăm ngoại.

Đầu thư cháu không có gì, cầu chúc cho ngoại luôn luôn dồi dào sức khỏe, bình an và gặp nhiều may mắn. Lúc này sức khỏe của ngoại ra sao? Công việc làm ăn của ngoại như thế nào? Ngoại nhớ kể cho cháu nghe và mừng với nhé!

Về phần cháu thì cháu sẽ kể cho ngoại nghe. Ngoại biết cháu ở nước Na uy. Ở đây cháu rất mạnh khỏe và học lớp bốn rồi. Khi đi học cháu cũng đem bánh mì để ăn, cũng vui lắm vì ăn xong thì cháu ra ngoài chơi. Cháu chơi người tuyết, cháu làm ông người tuyết. Cháu cũng còn làm toán, cháu đã làm được toán nhân, toán cộng và toán trừ. Ở đây cháu phải mặc áo mùa đông khi đi ra ngoài để cho ấm, nhìn cũng đẹp. Ba má cháu và mấy em cháu cũng khỏe.

Thôi đến đây cháu xin ngừng bút. Cầu chúc ngoại sức khỏe an khang và may mắn trong năm mới.

Cháu của ngoại.
Trần Phi Hùng
Trường Saupstad.

Những chùm pháo bông

Đêm giao thừa năm nay, em được ba má chở qua nhà bác để đốt pháo. Ở nhà bác đã có mặt đông đủ các anh chị. Đúng 12 giờ khuya, tất cả đều ra sân để coi đốt pháo. Pháo từ khắp mọi phía được bắn lên trời và tỏa ra muôn màu sắc thật đẹp mắt.

Nhìn pháo bông mà trong lòng em mơ ước được trở về Việt nam khi quê hương có tự do để được đốt pháo mừng năm mới...

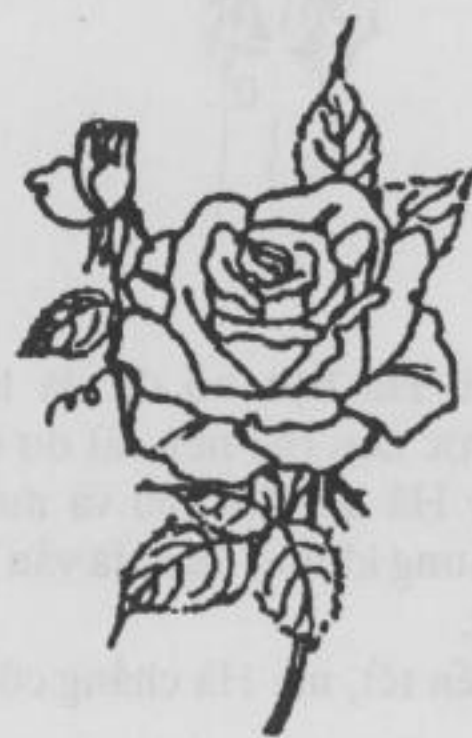
Nguyễn thị Vang (IFK)

Tết Nguyên-Đán

Tết Nguyên-đán đã sắp đến, chúng em rất là vui. Chúng em sẽ chúc ba má một tuổi mới, ba má sẽ lì-xì cho chúng em.

Tết Nguyên-đán chúng em được mặc quần áo mới. Ba má nói sẽ gói bánh tét, bánh chưng và bánh dầy.

Ánh-Tuyết
Lớp 3 trường Tonstad

Em bé mồ côi

Hà đã đi từ Bắc-Việt đến Nam... Nay đã vô tới chợ Tròn Nha-trang lúc nào mà Hà chẳng hay biết. Hà chỉ được nghe mang máng người ta nói đây là chợ Tròn Nha-trang thì Hà chỉ biết đây là chợ Tròn Nha-trang chứ Hà chẳng biết Nha-trang nằm ở Nam hay Bắc-Việt.

Vì Hà không được vào trường học nên Hà chẳng biết vị trí các tỉnh nằm ở đâu. Hà chỉ là đứa bé ăn mày dơ bẩn

rách rưới. Hà bận bộ đồ đã lâu và không được tắm rửa nên rất dơ và hôi hám. Tuy Hà hơi ốm yếu và nước da hơi tái nhưng khuôn mặt Hà vẫn lộ nét tươi sáng.

Gần đến tết, mà Hà chẳng có gì cả.

Chiều hôm ấy là ngày hai mươi chín tết Hà đi lang thang xin đồ ăn; nhưng đi vào nhà nào cũng bị xua đuổi một cách tàn tệ: “mày hãy đi nơi khác xin đi, nhà tao không phải để cho mày xin ăn đâu” hay là “Cút đi cái con ăn mày, nhà tao không có cơm thừa cho mày ăn đâu”. Đây là những câu mà Hà đã nghe quá nhiều lần lắm rồi nên Hà không còn biết tủi thân như lần đầu nữa.

Hôm ấy, trời gió rít thật mạnh và đói bụng vì cả ngày nay Hà chẳng được chút gì để ăn, đói quá Hà tìm chỗ ngủ, nhưng nơi nào cũng bị xua đuổi và những lời mắng chửi Hà “Cái con này mày hãy đi chỗ khác ngủ, mày ngủ ở đây dơ nhà tao hết”. “Mày đừng hòng ngủ ở đây đêm nay vì sắp tới đầu năm, mày làm gia đình tao xui - Mày hãy đi ra không tao lấy chổi đập mày chết”. Hà chỉ biết khóc rồi đi tìm đến bụi cây trong công viên để ngủ qua đêm.

Sáng ngày ba mươi Hà đi vào chợ xin ăn. Hà thấy các gian hàng nào kẹo, bánh, trái cây... Và Hà nhìn vào mấy hàng vải, Hà thấy vải mới có nhiều màu sắc, bông hoa thật là đẹp; Hà thích lắm và Hà nhìn qua hàng trái cây Hà thấy mấy trái mít bay mùi ra thơm quá. Hà nhìn một đôi tự nhiên nước mắt ứa ra vì tủi thân, Hà cố chùi nước mắt bằng tấm áo vải rách dơ bẩn của mình nhưng nước mắt cứ chảy ra hoài. Tự nhiên Hà nghĩ đến và tự hỏi mình

rằng mình từ đâu ra, cha mẹ và anh em Hà là ai mà bỏ Hà một mình, đi đâu cũng bị người ta hắt hủi chẳng ai nhìn nhận làm bà con cả. Nhưng vì hôm nay hên nên Hà nhận được nhiều người cho tiền, chắc cuối năm người ta cho tiền để đầu năm được hên.

Mông một tết đã đến. Hà ngồi một mình và khóc tựa một bụi gai đã khô lá, tiếng pháo đầu đây vẫn nổ đi đùng. Trong khi Hà đang ngồi khóc có một cặp vợ chồng già đi ngang; thấy Hà tội nghiệp, ông cụ sờ tay Hà, bà cụ hỏi tại sao con khóc? Hà kể mình là con mồ côi không người thân quen, không nhà không cửa, đã nhiều năm qua phải đi xin ăn để sống qua ngày. Nghe qua hoàng cảnh của Hà, ông bà cụ đều thương; Bà hỏi Hà: “Con có muốn làm con nuôi của vợ chồng ta không?” Hà tưởng như Hà đang sống trong mơ. Có ai biết Hà vui đến thế nào không; Hà vui đến nỗi phải bật ra tiếng khóc. Hà khóc vì vui sướng chứ không phải vì sợ sệt. Hà khóc một hồi lâu mới cất lên một tiếng “Dạ”, chỉ một tiếng dạ rồi lại khóc tiếp...

Và từ đó Hà đã được ông bà cụ nuôi nấng và thương yêu Hà. Hà bây giờ đã vào trường học rồi, và Hà cũng biết thêm là chợ Tròn Nha-trang nằm ở vùng nào...

Hồng Trâm
Lớp 4 trường Aasheim

May mắn

Em ở Na-Uy, em may mắn ăn hai cái Tết: Tết tây và Tết ta. Tết Nguyên Đán em rất thích, vì ngày đó ba má đều được nghỉ ở nhà, nên má làm nhiều món ăn đặc biệt: chả ram, bánh bao, thịt bò nướng. Má em không biết làm bánh chưng, nhưng năm nào ngoại cũng cho một cặp bánh. Tết đến má mua nhiều trái cây: táo, cam, quýt...

Tết em thường được ba má, chú hai, dượng Tài cho tiền lì xì bỏ trong bao giấy màu đỏ. Tiền lì xì em dùng để mua đồ chơi và chơi trò chơi trong dịp hội chợ Tết. Em thấy hội chợ Tết năm nào cũng vui, lần nào em cũng mặc đồ đẹp. Vào ngày mừng một Tết em theo ba má đi chúc tết các bạn của ba em.

Lúc em rời Việt nam, sang đoàn tụ

với ba em, lúc đó em mới khoảng ba tuổi rưỡi. Nên chẳng biết gì về ngày Tết ở Việt-Nam. Nhưng nhờ ba má hay kể về Việt-Nam, nên em mới hiểu rõ ý nghĩa ngày Tết Nguyên Đán.

Dũng, lớp 4

Một vài phong tục về ngày Tết Việt-nam

Lịch ở Việt nam phân chia khác hẳn hơn lịch ở Na uy. Âm lịch dựa theo tuần trăng, và năm mới hay Tết khoảng chừng giữa tháng giêng và tháng hai. Tết là mùa đại lễ quan trọng cho chúng ta. Tết là một buổi tiệc dân tộc.

Tết ăn mừng trong nhiều ngày, dân chúng viếng thăm nhau và đem theo bánh mứt để tặng nhau. Các em nhỏ kéo tới phố để sắm Tết. Ở đó có hội

chợ và đoàn xiếc. Và cũng có múa lân, đội nào mà thắng sẽ được giải thưởng.

Đến Tết các em nhỏ cũng được tiền lì xì, có em dùng tiền lì xì để chơi bầu, cua, tôm, cá...

Tết thì nhiều người đạo Phật đến chùa để hái lộc đầu năm. Và những người đạo Thiên Chúa thì đến nhà thờ làm lễ.

Những tuần trước Tết rất vui, nhưng rất bận rộn. Quần áo mới sẽ may, nhiều thức ăn sẽ làm và nhà cửa sẽ trang trí với bông hoa mai vàng rộ.

Bánh dày và bánh chưng là một món ăn quan trọng trong buổi tiệc, bánh đó làm bằng nếp và đậu.

Gia đình Việt nam nào cũng giữ truyền thống này cả. Tết là lễ quan trọng của cả dân tộc Việt nam, đầu họ ở bất cứ nơi nào trên thế giới.

Lộc H. Nguyễn
Tonstad - 9 klasse

Thơ Xuân

Khi mùa xuân đến
Mọi người rộn rịp
Hoa vàng đua nở
Thật là rực rỡ

Chim hót trên cành
Cây trời màu xanh
Mặt trời chiếu sáng
Chim bay đầy đàn

Cảnh vật thật đẹp
Hồn em hớn hởi
Nghĩ đến năm mới
Lòng em phơi phới

Em được đùa chơi
Được quần áo mới
Và được lì xì
Thật là sung sướng

Thanh Hương
5B Tonstad

Cây lớn như bé

Đáng nay bé vừa thức dậy
Đã nghe chim hót ngoài trời đón xuân.
Bé vui hát, nhảy tung búng
Mẹ ơi vui quá, quá chừng là vui.

Năm nay tết lại đến rồi
Mẹ cho áo mới, với đôi dép hồng.
Vừa vui vừa nghĩ trong lòng
Mình thêm một tuổi chắc mình cao thêm.

Nghĩ rồi bé bước ra sân
Đo ngang thân cây chẳng thêm tí nào.
Trong lòng bé lại nao nao
Mình thêm một tuổi có sao lạ kỳ?

Hay là năm cũ đã qua
Năm nay đã đến, cây lại cao ra.
Cho nên cây vẫn hơn ta
Mỗi năm một lớn thì ta hiểu rồi.

Hiểu rồi bé lại vui cười
Bởi cây cũng lớn như người chớ sao.

Kim-Anh

CON QUA VÀ CON CÁO

Một con qua đã kiếm được một miếng phở mai
Nó bay lên một cái cây để ăn miếng phở mai
Có một con cáo đi ngang qua.
Cáo nói: "qua hát hay quá."
Tôi muốn nghe qua hát.
Qua vừa hát, miếng phở mai rơi xuống.
Con cáo chụp lấy miếng phở mai và chạy mất.

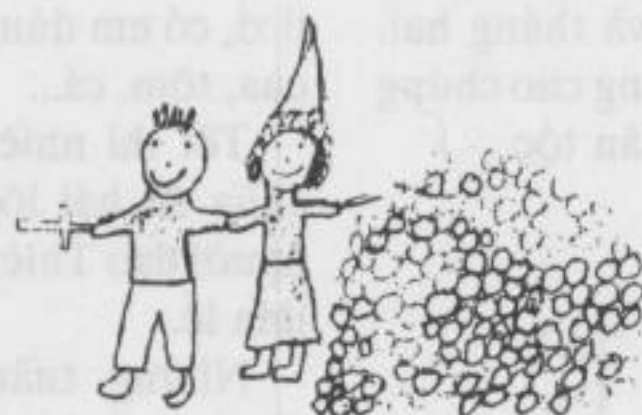
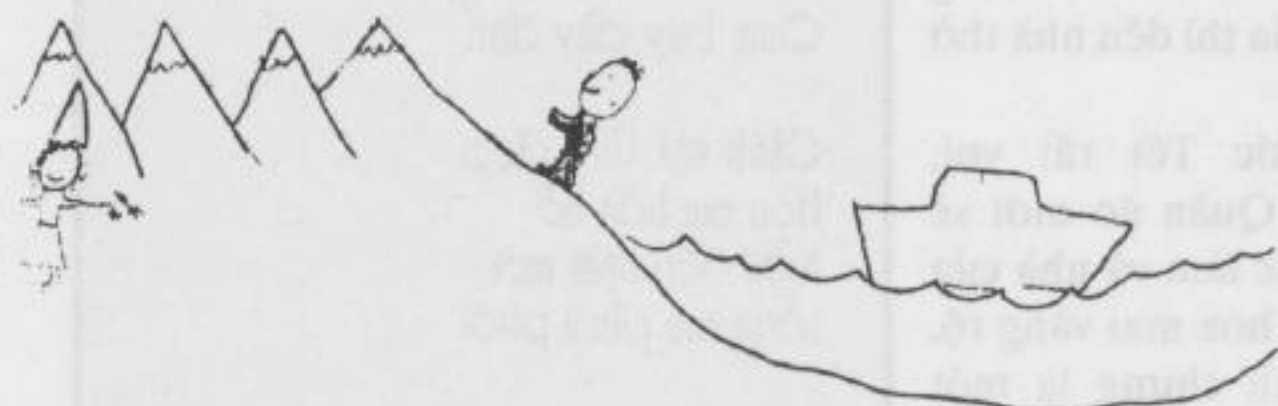
Le Thụy Anh Thơ
Lớp: 5D NYBØ SKOLE

CON RỒNG, CHÁU TIÊN

Ngày xưa Lạc - Long -
Quân lấy Bà Âu - Cơ

một hôm Bà
Âu - Cơ đẻ ra một
bạc trăm trứng

100 trứng nở thành 100 người con trai

Nàng là dòng dõi ta là dòng dõi Rồng
tiên nên đem 50 con xuống liền
con lên núi ở.

Lạc - Long - Quân
Phong cho người con
trưởng ở lại làm
vua nước Văn -
Lang.

Vì vậy chúng ta đều là con rồng, cháu tiên
hay con Hồng, cháu Lạc.

Thanh
Lớp 2.B
Saupstad-skole

Tết ở Việt Nam

Xuân nay lại trở về với vạn vật, với chúng ta trên vùng đất mà chúng ta mượn làm quê hương, mang đến chúng ta những nỗi niềm... vui ít buồn nhiều, gọi lên trong mỗi chúng ta những màu xuân cũ khi chính mình còn ở quê nhà.

Thường trong cuộc sống bận rộn ở mọi hoạt động để sinh nhai, trong ồn ào của cơ giới văn minh không cho phép con người có thì giờ để suy nghĩ nhiều về quê hương dân tộc, đạo pháp, tổ tiên, bà con và bạn bè... Tết đến họ dẹp bỏ tất cả để sống trọn vẹn cho những suy nghĩ cho tâm tư về ngày Tết. Họ đi chùa lễ Phật, cúng bái tổ tiên, thăm viếng bà con họ hàng, bạn bè, mừng tuổi, chúc mừng cho nhau và dẹp bỏ mọi tranh chấp mâu thuẫn đã qua, để tay bắt mặt mừng. Tết là ngày thiêng liêng nhất của dân tộc Việt. Toàn dân đều nô nức đón mừng. Từ thành thị đến thôn quê, ý nghĩa Tết

thật chan-hòa rộn rã. Tất cả các chợ búa lớn nhỏ đều trưng bày la liệt các hàng-hóa, sản phẩm dành cho Tết tượng trưng tất cả những hương vị quê hương. Người ta dẫu trong hoàn cảnh nào cũng lo đầy đủ trong ba ngày tết, nào quần áo, nào cỗ bàn, nào rượu hồng pháo đỏ, nào bánh mứt dưa-hành... Tốn kém bao nhiêu cũng mặc, miễn sao có mọi thứ để vừa dùng cho gia đình vừa tượng vọng người đã khuất và cũng vừa chan hòa niềm vui với hàng xóm chung quanh.

Nói Tết là xuân mà không nói cái tập tục mừng xuân đón Tết thì là một

điều thiếu sót. Tết tuy mỗi nơi mỗi vẻ, nhưng phong tục thì từ một gốc mà ra. Lễ đưa ông Táo về trời, lễ cúng gia tiên, đón giao thừa, lễ trừ tịch... Là những phong tục ngày Tết mà người Việt mình phải luôn ghi nhớ.

Cây mai và pháo là thứ không thể thiếu được trong mọi gia đình trong dịp Tết. Mai vàng tượng trưng cho Tết và ước mong sự "may" mang lại trong năm mới. Bởi nhà nào cũng cố gắng mua cho kỳ được một cành mai để bày ở trong phòng, với những tấm thiệp xanh đỏ treo lên. Ngoài ra còn có những thức ăn uống, hoa trái khác ề hề... Không những vậy mà pháo cũng đóng một vai trò quan trọng trong ba ngày Tết. Tết mà không có pháo nổ đi ùng thì không ra ngày Tết. Pháo vừa phát ra tiếng nổ vừa phát ra ánh sáng, tạo nên không khí rộn rã vui mừng. Còn gì thú vị cho bằng khi nhìn thấy xác pháo rơi, nghe tiếng pháo đi ùng và ngửi mùi nồng nồng của thuốc pháo.

Tết đến là mỗi người được thêm một tuổi, người lớn thì thêm thọ, trẻ em thì thêm lớn, nên người ta đến nhà mừng tuổi lẫn nhau. Lễ mừng tuổi xong, trẻ con thường đi ra đường tụ tập với bạn bè để khoe nhau quần áo mới hoặc cùng nhau đốt pháo đi-ùng. Người lớn thì dè dặt hơn, chưa muốn ra đường vì sợ đầu năm gặp điều không tốt cũng như e mình có thể gây gở cho hàng xóm chung quanh.

Sau bảy ngày ăn Tết nhộn nhịp tung bừng thì lễ khai hạ lại đến. Đây là dấu hiệu mừng xuân chấm dứt. Người ta bày lễ vật, cỗ bàn cúng trời đất, gia tiên, thổ công và thần tài rồi hạ cây nêu xuống. Sau ngày lễ khai hạ mọi sinh hoạt làm ăn dần dần trở lại bình thường.

Những ngày Tết thiêng liêng ấy đã gọi cho em tăng thêm sự hiểu biết về cái phong tục mà bị ảnh hưởng Tàu hơn hai ngàn năm. Tuy rằng bây giờ đang mượn tạm đất khách làm quê hương thứ hai, nhưng tâm hồn em vẫn hướng về quê nhà và mong một ngày nào đó sẽ được đón Tết trên mảnh đất

quê hương yêu dấu. Thêm một lần nữa em rất thích đón Tết ở Việt Nam vì nó làm cho thiên nhiên với con người cơ hồ như hội-nhập, có nắng xuân vàng, gió xuân dịu dịu, hoa xuân đua sắc, người xuân tha thướt yêu kiều... Tất cả đều hiện cái màu sắc thanh bình tạo nhã khiến cho lòng mọi người chơi vơi, nô nức cùng thông cảm, bao dung. Cảnh Tết ấy không những chỉ là dịp vui chơi thỏa thích mà còn để cho chúng ta nhàn-rỗi, tĩnh-táo rồi hoạch định kế sách sinh hoạt sắp tới.

• NGUYỄN THỊ HOÀNG THU
(Lớp 8C)

Xuân quê hương

Thời gian trôi qua rất nhanh và em đã rời quê hương được một năm rưỡi. Ở Na uy em cũng đã hưởng một cái tết xa quê, những ngày tết bên này làm em nhớ về quê cũ nhiều hơn.

Những ngày gần tết, em thường được theo má đi chợ. Chợ tết tấp nập những người ta và đủ màu sắc.

Sáng ngày 28 âm lịch là má đã chuẩn bị mọi thứ để gói bánh. Gói bánh xong, má giao cho em và chị coi nồi bánh...

Đêm giao thừa lại đến, khắp nơi, đầu trên, xóm dưới, chỗ nào cũng có tiếng pháo... Em cũng đã chuẩn bị sẵn phong pháo chuột, tiếng pháo chuột của em nổ nghe tức cười. Đốt pháo xong, em vô nhà làm một giấc cho tới sáng.

Mùng một, em lên chúc tuổi ngoại và được lì xì rất nhiều tiền. Mùng hai, em theo chị lên Tháp Bà chơi bầu cua, tài xỉu và chơi máy bay. Chơi xong, em và chị ra bãi biển và ghé thăm các đứa bạn cũ. Trên đường về, tụi em ghé qua Hòn Chồng, phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp vì có những hòn đá nằm chồng lên nhau rất mỹ thuật.

Em mong sao những ngày tết ở Na uy cũng vui như những ngày tết ở Việt nam.

Huỳnh thị Thanh Thúy
(IFK)

Đười Ươi Làm Thơ!

Hương xuân còn phảng phất trên đất nước thuở xưa rất quý khúc cây Jule Log của xứ băng tuyết này. Bởi vậy em vẫn còn say sưa đọc báo xuân, nhất là những bài viết nói về năm tuổi của dòng họ khỉ. Qua tìm hiểu, em biết được những con khỉ có trong giai thoại như: Hầu Anh thừa tướng của nước Sở; trạng hầu Mạc Đình Chi; Bạch Viên Tôn Các; khỉ tài tử POPI của Mỹ; hạ sĩ khỉ Jackie trong quân đội Liên Nam Phi; khỉ Tề Thiên Đại Thánh; Tô Vũ lấy Đười Ươi đất Phiên... Song, em thích nhất là chuyện dã sử nói về Tô Vũ đời Hán có liên quan đến bài thơ "tiễn biệt" của truyện Đười Ươi mà em được nghe truyền lại. Trước hết, em ghi lại câu chuyện Tô Vũ lấy Đười Ươi. Chuyện kể có thể "tam sao thất bản":

Dưới thời Hán Vũ Đế, rợ Hung Nô ở phía Bắc rất mạnh, thường hăm he đánh phá Trung Quốc. Chúa Hung Nô nghe lời xiểm nịnh của tên Hán gian Mao Diên Thọ, đem quân sang đánh Trung Quốc, đòi Hán Vũ Đế phải dâng nàng Chiêu Quân tức Vương Tường, tự Hạo Nguyệt Chiêu Quân, một cung phi tài sắc vẹn toàn, sang cống.

Sau nhiều trận chiến ác liệt tại Nhạn môn quan (Sơn Tây), các danh tướng của Hán như Lý Quảng, Lý Hồ, Lý Lăng bị bại trận. Để cầu hòa, vua Hán Vũ Đế sai Tô Vũ đi sứ sang Phiên quốc xin bãi binh.

Chúa Hung Nô là Thuyền Vu mến tài Tô Vũ, khuyên hàng phục nhưng Tô Vũ không chịu, vẫn giữ thái độ của một sứ thần thượng quốc, lúc nói chuyện với Vương Nô vẫn không chịu quỳ lạy. Vương Nô nổi giận, cộng thêm lời gièm pha của tên nịnh thần Mao Diên Thọ, ông bị đày ra chốn đê nơi mục dương thành ở trên núi miền Bắc, nơi quanh năm tuyết phủ, bắt chăn bầy dê đực, và hứa khi nào dê đực đẻ con mới cho về nước.

Tô Vũ sống hiu quạnh với đàn dê, lâu ngày chịu không

nổi gian khổ vì thời tiết giá lạnh nên một hôm ông bị té ngất, may có con Đười Ươi cái thành tinh tên Hồ phụ đem về hang động nuôi dưỡng. Hằng ngày Đười Ươi vào rừng sâu tìm hái hoa quả nuôi Tô Vũ và hai vợ con chăm sóc bầy dê. Sau đó, cảm thông ơn cứu tử, Tô Vũ kết duyên cùng Hồ phụ và ôm phận sống nhục nơi đất Phiên.

Hai mươi năm sau (có sách nói mười sáu năm), Trại Chiêu Quân, em gái Vương Tường (Chiêu Quân) đem quân đánh thắng Hung Nô, chiếm được kinh đô, rửa thù cho Hán, rửa nhục cho chị và cứu Tô Vũ về nước.

Ngày chia tay, Tô Vũ bịn rịn không nỡ bỏ Hồ phụ và hai con. Nhưng lệnh trên không thể chần chờ, Tô Vũ phải lên đường. Lúc chia tay, Hồ phụ nức nở làm bài thơ tiễn biệt sau đây:

Lá lầy con tạo cơ cầu,
Sóng tình chưa lấp thành sầu đã xây.
Đưa chàng một chén từ đây,
Nhạn về ải Hán, loan bay dặm Hồ.
Lời sơn hải ai đâu lối hẹn,
Đoái má hồng mà thẹn với gương nga.
Rượu một chung đưa giữa tiệc quan hà,
Lòng cố quốc đã trông ra Nam phố.
Câu ly ca thuở nọ, chén đưa tiễn từ đây;
Đến ải quan mà phút chốc bỗng chia tay,
Bối rối tơ tình thêm khôn giải.
Kể từ thuở Trung lang xuất nhoái,
Mười chín năm ân ái biết là bao!
Khi chỉ vấn tơ trao, khi hương kẻ phấn dựa,
Khi màn loan nghiêng ngửa, khi rượu cúc lưng vơi.
Hay là cái chung tình là cái để mà chơi,
Niềm thiết thạch đã dành nơi cố chủ.
Ba y tường nhi khắp vũ,
Yến ly mạc dĩ đề xuân.
Vĩ xưa kia Vương lấy chàng Lăng,
Thì duyên thiệp đã sum vầy chi lý.
Vị phụ quân hề song thiệp lụy,
Vị phu quân hề chích thiệp thân.
Cầu Ô đã cách trở sông Ngân
Đêm thất tịch lấy ai làm đối ngẫu?
Chàng từ thiệp ba lâu đông khẩu,
Thiếp đưa chàng thủy đạo nhưn gian.
Trăm năm tạc đá bia vàng.
(Vô danh)

Tô Vũ ơi! Hồ phụ ơi!

Ngày chia tay sao mà áo não thế, nỡ để thơ sầu ngán lệ nhân gian.

• Nguyễn Lê Kiều Trang

Vện và Tam-thể?

*Xin giới thiệu với các bạn nhỏ, tôi là một chú mèo. Tên của tôi là Tam-thể. Còn đây là anh chàng chó tên Vện, bạn thân của tôi.

Sau đây, tôi xin kể cho các bạn nghe về quãng đời thơ-ấu của tôi và tình bạn giữa tôi và Vện.

*Cách đây tám tháng, vào một ngày đẹp trời, mẹ tôi lần lượt sanh ra bốn anh chị em chúng tôi. Tôi là út.

Ra khỏi lòng mẹ rồi mà tôi chẳng nhìn thấy gì. Mắt tôi cứ nhắm tịt lại, mở không ra... Sau 12 ngày, anh chị em chúng tôi mới mở được mắt. Chúng tôi sung-sướng nhìn mẹ, nhìn nhau.

Mẹ tôi có bộ lông màu quả mướp. Anh cả tôi đen mướt, chị hai trắng như bông, chị ba có lông màu vàng. Còn lông của tôi gồm ba màu: Một khoang vàng, một khoang đen và một khoang trắng.

*Mẹ con chúng tôi còn đang quán-quýt với nhau thì cô chủ đến. Cô reo lên: "Ồ, mấy chú mèo con đã mở mắt. Chúng dễ thương quá!"

Nói xong, cô nhắc bồng tôi lên. Tôi sợ quá, co rúm người lại. Nhưng cô chỉ ôm tôi vào lòng, vuốt vuốt lưng tôi và nói: "Mèo ơi, mèo dễ thương quá! Từ nay mi là của ta. Ta đặt tên cho mi là Tam-thể để hợp với bộ lông của mi đó!" Bấy giờ tôi mới hết sợ.

Cô gọi anh cả tôi là Mun, chị hai là Bông và chị ba là Vàng. Như vậy là anh chị em chúng tôi cũng được đặt tên tùy theo màu lông của mình.

*Hơn một tuần sau, có những người bạn của cô chủ đến chơi. Họ khen chúng tôi đẹp và muốn đem các anh chị của tôi về nuôi. Thế là anh Mun, chị Bông và chị Vàng phải sang nhà khác ở.

Còn lại mình tôi, cô chủ cưng lắm. Cô thường ôm tôi vào lòng và cho tôi uống những chén sữa thơm ngon.

Chẳng bao lâu, tôi cũng thương mến cô chủ.

Mỗi sáng khi nghe tiếng cô là tôi chạy đến, giương cặp mắt xanh nhìn cô, miệng kêu meo meo. Cô thân ái nói với tôi: "Tam-thể đói rồi phải không? Ta lấy sữa cho mi nghe." Tôi sung-sướng đi theo cô xuống bếp.

*Thỉnh-thoảng, cô bế tôi lên lòng. Tôi ngoan ngoãn nằm yên. Nhưng chỉ được một chốc là tôi nhảy phốc xuống, chạy ra vườn.

Cô chủ thích đùa với tôi lắm. Cô hay cho tôi chơi chụp cuộn len. Mỗi lần tôi chụp hụt, cô cười khanh-khách.

*Những lúc cô chủ vắng nhà, tôi hay nằm mơ mộng ngoài hè. Có khi tôi lang-thang trong vườn để rình bắt những chú chim đậu trên cành thấp, hoặc đuổi mấy cánh bướm chập-chờn bên khóm hoa... Cuộc sống của tôi thật êm-đềm.

*Nhưng một hôm, Tôi đang nằm ngoài hè ngắm mây bay thì có tiếng "gâu gâu" ngoài ngõ. Tôi hồi-hộp nhìn ra cổng.

Ồ, cậu em cô chủ đang đi vào, tay ôm một chú chó nhỏ mà cậu gọi là Vện.

Trông Vện non choẹt. Chắc cu cậu chỉ bằng tuổi tôi, nhưng thân hình to lớn hơn tôi nhiều.

Vện không đẹp trai mấy. Bộ lông trắng của hần có những vệt đen, trông giống như vết rạn của một chiếc bình sứ. Hai cái tai cụp nên trông Vện có vẻ khờ. Nhưng đôi mắt của hần sáng long-lanh.

*Cậu chủ đặt Vện xuống hè rồi đi vào bếp (chắc cậu đi lấy thức ăn cho Vện). Tôi vội-vàng nhòm dãy đề-phòng. Vện ngơ-ngác ngó quanh.

Thấy tôi, anh chàng dăm-dăm nhìn, miệng găm-gừ. Tôi cũng cong đuôi, trợn mắt, vênh râu gừ lại, nhưng trong

bụng run quá. May sao lúc đó mẹ tôi đến. Tôi vội-vàng chạy tới bên mẹ.

Như hiểu được chuyện gì đã xảy ra, mẹ tôi liền cong đuôi, quắc mắt và nhe răng dọa Vện. Anh chàng chỉ nghiêng đầu, thè lưỡi nhìn mẹ con chúng tôi. Lúc này trông Vện khá dễ thương. Thấy vậy, hai mẹ con tôi bỏ đi chỗ khác.

*Từ ngày có Vện, cuộc sống của tôi đầy bức-bội. Tôi cứ phải tránh Vện. Chỗ nào có hần, tôi không dám lại. Hoặc khi anh chàng đến gần, tôi phải tìm cách lánh xa. Vậy mà cũng đã xảy ra vài trận cắn lộn.

Có lần Vện bị tôi cào xước cả mũi. Còn tôi thì bị mấy vết răng của hần tím bầm.

Phải mất một thời gian khá lâu chúng tôi mới hết chuyện xích-mịch. Nhưng vẫn mạnh ai nấy chơi.

*Chơi một mình riết cũng buồn. Một hôm tôi lân-la đến gần Vện. Có lẽ anh chàng cũng đang mong có bạn nên vừa thấy tôi đến, hần liền vẫy đuôi thân-thiện. Tôi cũng mỉm cười với Vện. Chúng tôi đã hiểu ý muốn của nhau. Thế là từ đó chúng tôi chơi chung.

*Lần đầu Vện rủ tôi: "Tam-thể ơi, chơi đuổi bắt không?" Tôi muốn lắm chứ, nhưng giả-bộ lặng-thình. Vện nhìn tôi ngạc-nhiên. Tôi cứ tỉnh-bơ. Chờ lúc Vện không để ý, tôi ù-té chạy. Vện vội-vàng đuổi theo.

Vện chạy nhanh lắm. Thoáng một cái là anh chàng đã đuổi kịp tôi. Hần há cái miệng choàm-ngoap ra định ngoạm lấy tôi. Nhưng tôi quay phắt lại, giơ một chân đẩy móng nhọn lên đỡ. Đồng thời tôi nhe răng, rít lên mấy tiếng "khè, khè". Thế là Vện chỉ biết đứng yên, thè lưỡi thở "hè hè."

Trông Vện tức cười quá. Tôi nheo mắt cười. Vện cũng cười, chảy cả rai.

*Rình rình lúc Vện không để ý, tôi co giò chạy nữa. Vện lại đuổi.

Tôi cố chạy nhanh vào bếp, nhảy tót lên bàn. Vện chồm lên mặt bàn. Tôi nhảy phốc lên nóc tủ. Thế là anh chàng chỉ biết đứng ngó lên, sủa “gâu gâu!”

Lát sau, Vện tiu-nghiù bỏ ra hè. Tôi hối-hận vì đã làm Vện chán.

Tôi nhảy xuống khỏi nóc tủ, chạy theo gọi:

— Vện ơi, tội mình chơi “trốn tìm”, nghe?

Vện vui-vẻ gật đầu liên. Tôi đề nghị:

— Tớ đi trốn. Còn Vện đi tìm, chịu không?

— Chịu. Vện trả lời.

*Tôi chạy đi tìm chỗ trốn. Mãi, tôi mới tìm được một chỗ kín đáo. Đó là tủ quần áo của cô chủ.

Vện đánh hơi giỏi nên đã tìm ra chỗ tôi trốn một cách dễ-dàng. Anh chàng đang hăng hái cào những xấp quần áo ra để bắt tôi thì cô chủ về. Cô giận quá, cốc cho chúng tôi mỗi đứa một cái vào đầu và quát: “Đi ra ngoài chơi! Hai đứa bay phá quá.” Tôi và Vện mau mau chạy ra sân.

*Một hôm tôi rủ Vện đi bắt chuột. Vện có vẻ không thích, nhưng hỏi:

— Bắt chuột ở đâu?

Tôi đưa mắt nhìn về phía đồng củi và trả lời:

— Chỗ đồng củi đó.

Vện ngần-ngừ một chút rồi gật đầu.

*Chúng tôi đi thật nhẹ tới đồng củi... Gần đến nơi, tôi nghe được những tiếng động nho-nhỏ. Tôi đưa mắt ra dấu cho Vện. Anh chàng giương mắt ngạc-nhiên. Thì ra Vện có nghe thấy gì đâu. Tai của anh chàng không thính bằng tai của tôi..

*Tôi rón-rén đến sát bên một đầu

đồng củi, ngồi thu mình lại, vểnh tai nghe ngóng và căng mắt ra nhìn vào những khe củi. Vện đến đâu đồng củi bên kia, nằm bẹp xuống, mắt cũng ngó chăm-chăm.

Tiếng “chút-chít”, tiếng đuổi nhau “sột-soạt” của đám chuột trong đồng củi. Tôi hồi-hộp chờ... Một cái đuôi bé xíu ló ra dài thòng. Đúng là đuôi chuột. Tôi mừng khắp-khởi và nghĩ thầm: “Phen này mẹ con nhà chuột chết với ta.”

...Chuột con nhô đầu ra. Tôi nín thở... Bỗng Vện sủa “gâu gâu!” Chuột con chạy mất.

Tôi giận Vện quá, bỏ đi, không thèm nói nửa lời...

Tôi leo lên nóc nhà nằm... Thấy Vện ngồi chong-ngóc ở hè, tôi lẩm-bẩm: “Người gì mà thấy ghét!”

Tôi quyết chí giận Vện... Nhưng chỉ được một lúc là tôi thấy buồn... Thấy nhớ Vện.

Tôi từ từ xuống khỏi nóc nhà. Tôi đi chậm-chậm đến trước mặt Vện. Anh chàng nhìn tôi, hỉn hỉn cái mũi đen thùi. Tôi làm bộ ngó chỗ khác nhưng vẫn để ý xem Vện có gọi tôi không... Bỗng cả hai đứa tôi cùng phá lên cười. Thế là chúng tôi hết giận hờn.

*Cách đây một tuần, tôi và Vện rủ nhau đi chơi xa. Mặc-dù đường vắng, thỉnh-thoảng mới có chiếc xe qua lại, nhưng sao chúng tôi vẫn rụt-rè. Vện vừa đi vừa ngó dáo-dác. Còn tôi tuy đi rất khoan-thai nhưng trong bụng run run... Vện hỏi tôi:

— Chắc không có ai đánh tội mình đâu nhỉ?

Tôi đưa mắt nhìn chung-quanh rồi mới trả lời:

— Chắc không đâu.

*Thỉnh-linh Vện chạy băng qua đường. Tôi nhìn theo. Trời! Vện đang đuổi một cô mèo mun.

Tôi vội-vàng đuổi theo, gọi: “Vện!” Vện quay lại. Tôi trừng mắt. Anh chàng ngơ-ngác nhìn tôi. Tôi nghiêm nét mặt. Vện chợt hiểu, bẽn-lên nhìn cổ cây bên đường.

Mun trốn trong một bụi cây. Tôi từ-từ đến gần. Thấy tôi, Mun bắt sợ. Tôi hỏi thăm:

— Nhà Mun ở đâu?

— Ở đằng kia. Mun khẽ trả lời.

— Mun đi chơi có một mình sao?

Tôi hỏi.

Mun gật đầu.

— Chắc hồi nãy Mun sợ lắm phải không? Tôi hỏi.

Mun lại gật đầu.

Tôi trấn-an:

— Đừng sợ. Vện chỉ giỡn thôi chứ không cắn đâu.

Mun liếc liếc Vện đang đứng bên tôi. Vện cũng mỉm cười với Mun.

*Tôi hỏi:

— Mun có muốn đi chơi với chúng tôi không?

Mun lắc đầu.

Tôi ngần-ngừ một chút rồi nói với Mun:

— Vậy thôi chào Mun nhé. Mai mới mình gặp lại.

Mun mỉm-mỉm cười mắc-cỡ, không trả lời.

Chúng tôi từ-giã Mun và tiếp-tục đi chơi. Một cô bé đang đi tới. Cô mặc chiếc áo đầm xanh, mái tóc cắt ngắn theo kiểu bôm-bê, nét mặt tươi xinh, tay cầm một gói bánh. Tôi và Vện đưa mắt nhìn nhau. Vện hỏi:

— Chắc cô bé không đánh tội mình đâu nhỉ?

— Tớ cũng nghĩ vậy. Tôi trả lời.

*Cô bé đi đến gần. Vện vẫy vẫy đuôi làm quen. Tôi cũng kêu “meo meo” hiền lành. Cô bé vui-vẻ cho chúng tôi mỗi đứa một miếng bánh. Ồ, bánh phồng tôm ngon quá, chúng tôi ăn ngấu-nghiến. Cô cho thêm vài miếng nữa, chúng tôi ăn hết ngay. Sau đó, cô tươi cười nói với chúng tôi: “Thôi, ta đi đây.”

Cô tung-tăng bước đi. Tôi rủ Vện:

— Tội mình đi theo cô bé, đi?

Vện gật đầu.

Chúng tôi đi theo cô xa xa phía sau lưng. Cô bé vào công viên. Trong đó có nhiều trẻ đang chơi đùa. Chúng tôi đi nhanh đến bên cô.

*Thấy chúng tôi, cô bé ngạc-nhiên kêu: “Ừa, Tam-thể và Vện!” Chúng tôi quán-quýt bên chân cô. Cô lại cho chúng tôi bánh.

Một cậu con trai đến, cậu hỏi cô bé: — Bộ con chó con mèo này của Soan hả?

— Không. Cô bé Soan trả lời.

— Sao chúng nó có vẻ mến Soan vậy?

— Soan cũng không biết tại sao. Cô bé trả lời.

Cậu con trai nhặt một khúc cây, dơ ra trước mặt Vện, miệng huýt sáo mấy tiếng rồi quăng khúc cây đi thật xa.

*Vện vội-vàng chạy đến ngoạm khúc cây đem lại. Cậu con trai khen: “Con chó này khôn quá ta.” Vện hãnh-diện nhìn tôi. Tôi nháy mắt phục Vện.

Vện có vẻ thích trò chơi này nên cứ nhìn cậu con trai chờ đợi. Cậu ta cũng định quăng khúc cây lần nữa, nhưng có một bà đi lại, bà nói:

— Chó lạ mà sao tụi bay dám đến gần, bộ không sợ nó cắn sao?

Cô Soan trả lời.

— Dạ, không đâu. Con chó này hiền lắm. Cháu gặp nó từ hồi nãy ở ngoài đường cơ.

Bà nói:

— Nhưng cũng phải đề-phòng. Hai đứa lại đằng kia chơi.

Cả cậu con trai và cô bé Soan đều nghe lời bà, không chơi với chúng tôi nữa. Cậu con trai chạy ngay đến với bạn. Còn cô Soan vừa đi vừa quay lại vẫy vẫy chúng tôi.

Tôi buồn cho Vện vì đã bị nghi oan. Nhưng không biết Vện có buồn không mà sao mặt anh chàng cứ tỉnh-bơ... Tôi

nói với Vện: “Tụi mình về thôi.” Vện gật đầu.

Trên đường về nhà, chúng tôi vừa đi, vừa chuyện trò... Có tiếng xe hơi phía sau. Có cả tiếng sủa loạn xà-ngầu của mấy cô cậu chó khác nữa. Vện ngơ-ngác hỏi:

— Ừa, chuyện gì lạ vậy cà?

Tôi cũng ngẩn-ngơ trả lời:

— Không hiểu!

Chiếc xe dừng lại bên chúng tôi. Một ông nhảy ra khỏi xe, tay cầm cái vợt bắt chó. Lập tức, Vện co giò chạy thực mạng. Tôi đã hiểu chuyện, vội-vàng ngồi thụp xuống, run cầm-cập.

Người bắt chó đuổi Vện ráo-riết. Vện chạy không kịp thở. Tôi lo quá, cầu mong cho Vện chạy thoát.

Không bao lâu, người bắt chó trở lại. Vện nấn thu-lu trong vợt, mặt tái xanh, thở hổ-hển...

Tôi thương Vện quá mà không biết phải làm gì để cứu Vện.

Vện bị thả vào trong xe. Chiếc xe chạy mất. Tôi lững-thững ra về, lòng buồn rười-rượi.

Vừa về đến cổng, tôi nghe tiếng cô chủ reo lên: “Kìa, Tam-thể đã về!” Tiếng cậu em hỏi: “Có Vện không?”. Cô chủ trả lời: “Không thấy.”

Tôi vào nhà. Cô chủ bế tôi lên, vuốt vuốt đầu tôi và hỏi: “Tam thể đi đâu mà lâu vậy? Còn Vện đâu?”

Tôi chẳng biết làm cách nào để cô chủ hiểu rằng Vện đã bị bắt. Tôi chỉ kêu được những tiếng “meo meo” buồn-thiu.

Bữa ăn chiều hôm đó có đầu cá rán thơm ngon mà tôi cũng không buồn ăn... Tôi nhớ thương Vện quá.

Đến tối, cậu chủ thực-sự lo-lắng về Vện. Cậu nói với bà chủ:

— Quái, không biết Vện đi đâu mà giờ này vẫn chưa về. Con lo quá.

Bà chủ điềm-tĩnh bảo:

— Mẹ nghi Vện bị bắt rồi. Chắc hồi sáng cu cậu đi lang-thang ra đường chứ gì. Mai, con gọi điện-thoại hỏi sở bắt chó xem.

Tôi mừng quá. Bà chủ đoán trúng phóc.

*Ngày hôm sau, cậu chủ gọi điện thoại đến sở bắt chó. Nói chuyện với họ xong, cậu reo lên: “Có Vện trong đó!”

Tôi vui mừng quá chừng.

Ông chủ và cậu chủ đi đón Vện. Tôi ngong-ngóng chờ.

Ông chủ, cậu chủ và Vện về. Tôi chạy ra đón. Tôi cảm-động nhìn Vện. Vện mủm-mỉm cười với tôi.

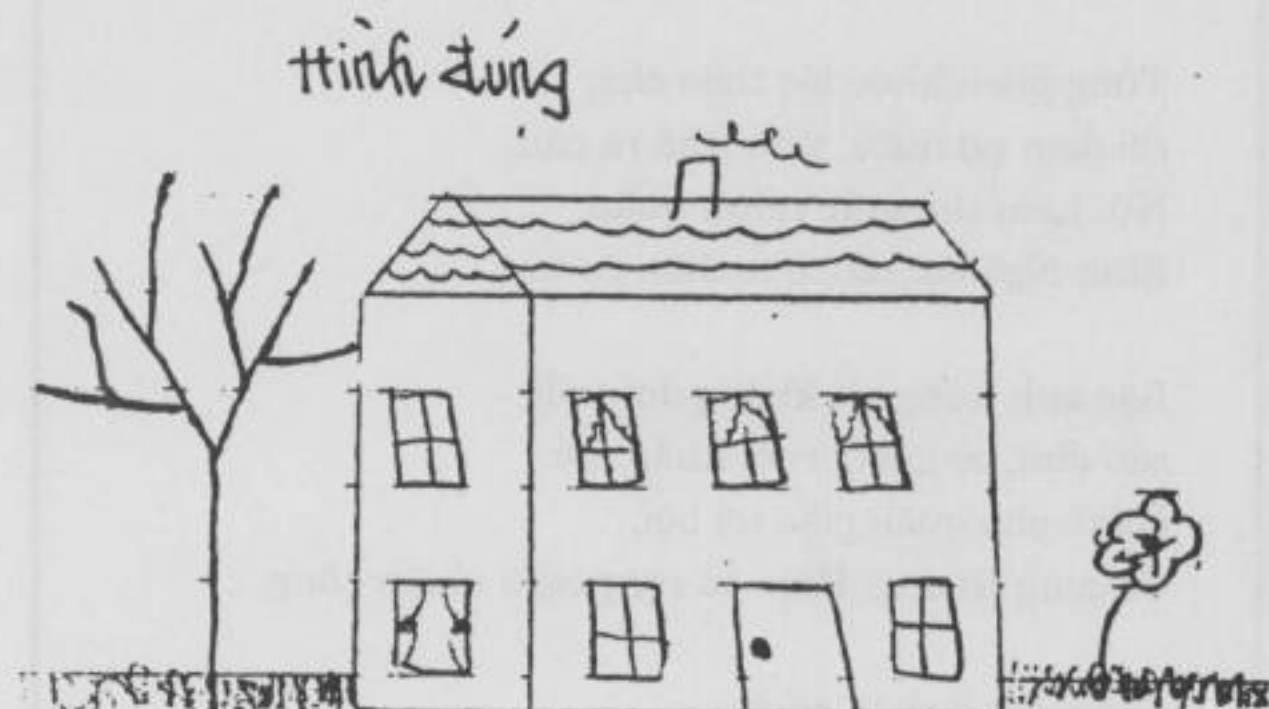
Từ đó, Vện không dám ra đường một mình nữa. Chỉ khi nào có cậu chủ, Vện mới dám.

Còn tôi thì vẫn đi chơi một mình luôn. Tôi đã tìm ra nhà của Mun. Thế là thỉnh-thoảng tôi lại đến rủ Mun đi chơi.

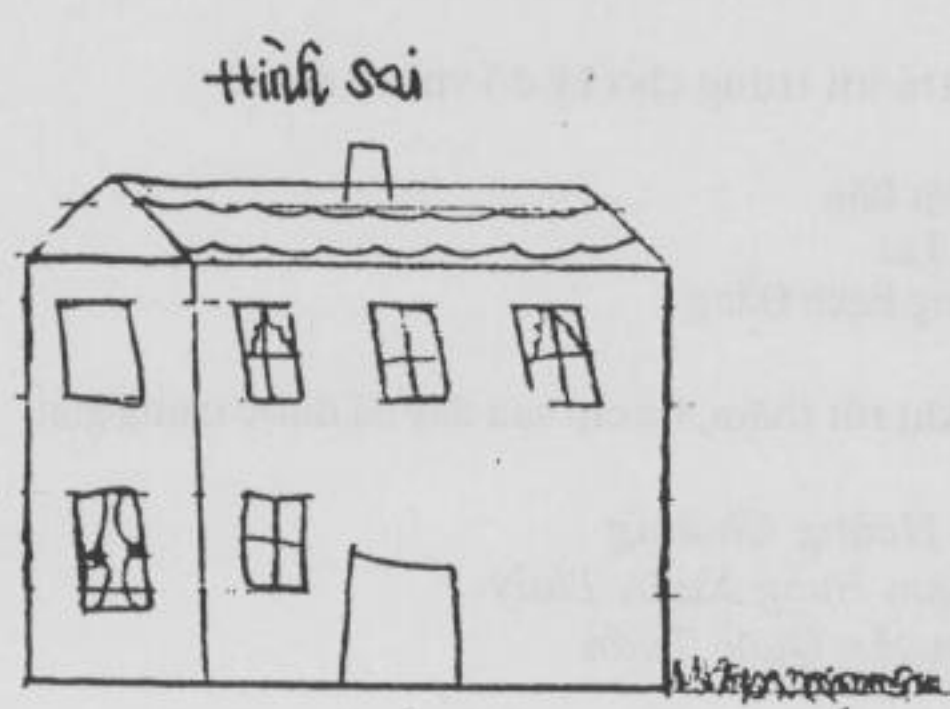
Tám tháng trôi qua thật nhanh. Bây giờ tôi đã trưởng-thành. Còn Vện, tuy cùng tuổi với tôi, nhưng anh chàng vẫn còn khờ-khạo lắm.

Dẫu vậy, tình bạn của chúng tôi vẫn thân-thiết như xưa. □

Vũ thị Nguyên

TÌM 10 LỖ SAI

ĐIỂM PHÚ 4A TONSTAD

TẾT VIỆT NAM TẠI NA-UY

Lại một mùa xuân nữa đến với Người Việt tha hương trên đất khách. Xuân-92 này là lần thứ tám em đã xa quê hương. Đã lâu lắm rồi em không được xem chợ tết Việt nam, không được dự giao thừa của tết Nguyên Đán với bao nhiêu tiếng pháo nổ tung bừng náo nhiệt và không được cùng với bạn đua nhau đi hái lộc đầu xuân. Những kỷ niệm sâu sắc ấy không sao làm cho em quên được. Vì vậy mỗi độ xuân về trên xứ Na-uy giá băng với lớp tuyết phủ trắng đầy đường làm cho em càng buồn thêm và nhớ quê hương với nửa quả địa cầu cách xa.

Tết Nguyên Đán đối với người dân Việt nam tại quê nhà thì mang nhiều ý nghĩa trọng đại, thiêng liêng. Và đối với người Việt lưu vong trên xứ lạ quê người thì đây là dịp để nhớ về quê nhà. Nhớ đến những người bạn thân thích, họ hàng đã xa và chính cũng là dịp để nhớ đến tổ tiên. Có đi xa xứ mới thấy tình yêu thiêng liêng này thật là trọng đại.

Tuy gia đình em xa quê hương một khoảng thời gian khá lâu, nhưng vẫn còn giữ lại một vài phong tục của ngày Tết mà tổ tiên ông bà đã lưu truyền lại. Tuy nhiên có nhiều phong tục rất hay nhưng ở Na-uy này không có đầy

đủ phương tiện cũng như dụng cụ để thực hành, thành ra gia đình em chỉ làm đơn sơ mà thôi. Tục ngữ có câu: “Đáo xứ tùy thân, nhập gia tùy tục”. Thành ra ở tạm xứ người có đôi lúc chế bớt một vài phong tục.

Thông thường bánh tết, bánh chưng, bánh ít, mứt gừng, mứt bí và hạt dưa là những món của ngày tết mà ở Việt Nam nhà ai cũng có trong ba ngày tết.

Còn ở Na-uy thì những món ăn này cũng có phần thiếu sót. Nhưng riêng gia đình em thì mỗi độ xuân về là ba mẹ và anh, chị em sum tụ lại để gói bánh tết, bánh ít. Những thứ bánh này gói bằng giấy ny-lông thay thế cho lá chuối. Mứt gừng và mứt bí thì được thay thế bằng kẹo sô-cô-la và bánh ngọt của Na-uy trong ngày tết.

Vì hoàn cảnh ở Na-uy cho nên đêm giao thừa gia đình em không đốt pháo. Nhưng chỉ làm đơn sơ những nghi lễ cúng bái tổ tiên, ông bà và những người quá cố. Sau đó cả gia đình ngồi quây quần bên nhau ăn bánh tết, ăn chè và trò chuyện. Cũng nhân cơ hội này tụi em mừng tuổi và chúc ba, mẹ một năm mới được tai qua nạn khỏi và sống lâu trăm tuổi. Ba, mẹ sung sướng mỉm cười với những lời chúc tốt

đẹp đầu năm của các con. Tụi em cũng được ba, mẹ mừng tuổi bằng tiền lì xì và những lời chúc cũng như những hy vọng của ba, mẹ đặt nơi các em sẽ là người tốt trên bước đường tương lai. Tuy đêm giao thừa ở Na-uy khác xa với ở Việt nam, nhưng đây cũng là một cơ hội để được nghe ba, mẹ kể những chuyện và những kỷ niệm ở quê nhà. Và cũng chính là cơ hội để ôn lại những ngày tháng mệt nhọc đã qua và đặt niềm tin cho một năm mới đang đợi chờ nhiều tốt đẹp hơn. Rồi một năm mới đã đến và một năm cũ đã qua. Sáng ngày mừng một mọi sinh hoạt gia đình trở lại bình thường. Nếu mùng một trúng ngày cuối tuần thì thông thả nghỉ ngơi, còn trúng ngày thường thì ba, mẹ trở lại việc làm, còn tụi em thì tiếp tục đi như thường lệ.

Tết nơi xứ người chỉ có thế thôi. Không nhộn nhịp, không vui nhộn vì đây không phải là quê mẹ của mình. Em chỉ mong một ngày nào đó được dự tết Nguyên Đán tại quê hương mà em đã từng có bao nhiêu kỷ niệm đẹp.

NGUYỄN THỊ HOÀNG THY
(Lớp 9D)

Giải đáp đố vui kỳ 1/92

Câu trả lời trúng cho kỳ đố vui kỳ rồi là:

- Nhật Bản
- Lê Lai
- Sông Bạch Đằng

Sau khi rút thăm, ba em sau đây đã được trúng giải:

- Võ Hoàng Chương
- Phạm Song Xuân Thủy
- Nguyễn Quốc Tuấn

Đố vui có thưởng kỳ 2/92

Từng phen khóc lóc theo cha,
rồi đem nợ nước, tình nhà ra cân.
Núi Lam tìm giúp minh quân,
Bình Ngô đại cáo, bút thần ra tay.

Bạc anh hùng tài không đợi tuổi,
sáu chữ, cờ giông ruổi khắp nơi.
Đánh cho quân giặc tới bờ,
Chương Dương, Hàm tử rạng ngời chiến công.

Sông nào ở chốn cổ đô
Nước trong leo lẻo, lưng lờ êm trôi
Chuông khuya thông thả từng hồi
Mùi thơm còn với đất, trời nhìn năm.

• Ảo thuật

Nghe mật hiệu qua đầu ngón tay

Đây là một trò ảo thuật thuộc loại thần giao cách cảm. Muốn thực hiện trò này, bạn phải có một tay trợ tá viên thông đồng với bạn, được một người bạn gái càng hay. Hai người đã ước định với nhau những dấu hiệu riêng trước khi trình diễn. Bạn có thể tuyên bố rằng trong khi bạn đã đi ra khỏi phòng họp, cử tọa bên trong có thể chọn một con số điện thoại nào đó, khi trở lại phòng họp, bạn chỉ rờ vào mặt của người bạn gái là biết rõ số điện thoại họ đã chọn, nhờ phương pháp thần giao cách cảm.

Cách làm:

Phương pháp thần giao cách cảm ấy chỉ là những ước định mà bạn đã thỏa thuận với người bạn gái, tay trong của bạn. Những ước định ấy là một loại dấu moét, không phải đánh bằng máy mà là đánh bằng hai hàm răng cắn vào nhau và máy nhận là những ngón tay của bạn đặt trên hai gò má của người bạn gái.

hình 1

- Thí dụ trong khi bạn bỏ phòng đi ra ngoài, một khán giả chọn một con số điện thoại hay bất kỳ một con số nào, ví dụ là con số 4575, nói cho mọi người nghe, lẽ cố nhiên là cô bạn của bạn cũng nghe thấy và nhớ kỹ trong trí.

- Khi bạn trở vào trong phòng, bạn đặt hai tay lên chỗ gò má và trán của người đó như hình 1. Bạn đặt khéo cho đầu các ngón tay trườn qua lưỡng quyền, nằm ngang phía hàm răng trên của cô bạn gái. Cô bạn gái sẽ báo tin cho bạn biết bằng cách cô ta cắn hai hàm răng trong miệng, làm chuyển đường gân phía dưới lưỡng quyền, bạn sẽ cảm thấy những cử động đó qua các đầu ngón tay bạn mà khán giả không khám phá được.
- Nếu khán giả chọn con số 4675 chẳng hạn, cô bạn gái sẽ cắn hàm răng bốn lượt, sau mỗi lượt lại ngừng lại một chút để bạn dễ phân biệt.
- Lượt thứ nhất, cô cắn hai hàm răng bốn cái rồi nghỉ, bạn sẽ cảm thấy ngón tay được báo bốn lần tức là số 4.
- Lượt thứ nhì, cô cắn sáu cái rồi mới nghỉ, tức là số 6.
- Lượt thứ ba, cô cắn bảy cái rồi mới nghỉ, ngón tay bạn được báo bảy lần tức là số 7.
- Lượt thứ tư, cô cắn năm cái rồi mới nghỉ hẳn, ngón tay bạn được báo năm lần tức số 5. Bạn nhớ rõ thứ tự các con số và buông tay ra, bạn nói đúng con số họ đã chọn tức là 4675, không sai.

Nhìn mặt trên biết nút bên dưới của con xí ngầu

Bạn lấy 3 con súc sắc (xí ngầu) đưa cho một khán giả gieo lên mặt bàn. Sau khi đã đổ con xí ngầu và chúng đã ngừng quay, bạn có thể chỉ vào từng con (không rờ chúng) nói đích danh số nút (số điểm) của mặt úp sấp phía dưới.

Cách làm:

Muốn làm trò này bạn chỉ cần nhớ kỹ bí quyết sau đây: Số nút hay số điểm của mặt trên và mặt dưới con súc sắc cộng lại luôn luôn là 7 điểm

Trong hình 1, mặt trên súc sắc là hai, thì mặt dưới của

nó phải là năm, $2+5=7$ nút.

Trong hình 2, mặt trên súc sắc là một, mặt dưới của nó là sáu, $1+6=7$ nút.

Trong hình 3, mặt trên là ba, mặt dưới nhứt định là bốn, $3+4=7$ nút. Và cứ như thế ngược lại $6+1=7$; $5+2=7$; $4+3=7$... Sau khi đã nhớ mặt trên và mặt dưới của nó theo quy tắc số cộng là phải 7, bạn sẽ dễ dàng gọi đúng các nút ở mặt dưới con súc sắc.

hình 1

hình 2

hình 3

Các em thân mến,
Các em thấy “Mảnh vườn nhỏ” của anh em mình kỳ này oai chưa!
Đó, anh đã nói mà - Tụi mình đâu có dở. Các anh chị trong ban biên tập phục bọn con nít tụi mình lắm. Các anh chị nói: “Trẻ Việt giỏi quá, biết kể chuyện, viết văn, làm thơ, vẽ, làm ô chữ, lại có cả chuyện vui cười nữa... Người lớn thua xa”.
Được khen, các em vui không? Còn anh thì thích mê tơi. À, đã có em nào sáng chế ra món đồ chơi hoặc cái máy nào chưa? Nếu rồi, gửi cho anh lẹ lẹ, nghe em!
Thôi bây giờ anh em mình đọc trang Thiếu nhi để giải trí lành mạnh.

• Vui cười
Trẻ con

Tại một phòng nha sĩ, cô thư ký vừa mở cửa ra đã thấy gần mười đứa trẻ ngồi chờ sẵn, cô y-tá liền bảo:
— Em nào đến trước vào ghi tên.
Một cậu đứng lên nói:
— Tôi tên Lê văn Đức.
— Xong rồi, em về chỗ đi. Đến em kế tiếp.
— Thưa cô chỉ có một mình em đến nhở răng, còn chúng là bạn em đến nghe em la!!!

Nguyễn thị Hồng
Trường Tonstad, 5B

QUYỂN SÁCH

Hôm qua vào tiệm sách, tôi thấy có một quyển tên là “Jeg vet en deilig have”. Tôi lật từng trang một thì thấy quyển sách này có rất nhiều chuyện cổ tích và hình ảnh màu rất đẹp, tôi mua về. Tối đó đọc được vài trang tôi thiu thiu ngủ nên quăng quyển sách sang một bên, vừa nhắm mắt lại tôi bỗng nghe tiếng khóc từ đâu phát ra, tôi mở mắt ra tìm ráo rác nhưng tôi không thấy người nào ngoài tôi ra trong căn phòng này cả, tôi sợ quá định hét to lên, nhưng tiếng khóc lúc này bắt đầu to hơn lúc ban đầu: “Hu... hu... hu... đau quá anh Thỏ ơi! Có bạn trẻ của tôi cho tôi một trận đòn đau quá, anh coi nè người tôi bị thương tích và bầm hết rồi hu... hu... hu...”. Lúc này mới biết là quyển sách đang than van với anh Thỏ.
Anh Thỏ biết không? tôi chỉ là một vật nhỏ bé, yếu đuối, sinh ra ở một khu rừng nhỏ. Tôi cùng anh em tôi sống trong hạnh phúc êm ấm và sự nuông chiều của ba mẹ. Thế rồi sự hạnh phúc anh đã trôi qua nhanh chóng, bởi một hôm có một tốp người mang rìu, búa, cưa chặt gia đình, anh em chúng tôi ra, họ chở anh em chúng tôi đến một nơi xa lạ, họ chia anh em, cha mẹ tôi mỗi người một nơi. Còn tôi họ bỏ vào một cái máy to khổng lồ, khiến tôi bàng hoàng, lo sợ. Tôi cất tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng vô ích chẳng ai cứu tôi cả, lát sau tôi mệt rã người, chân tay, thân người tôi không còn nữa, họ đã

MÙA XUÂN

Tháng chạp hết nghĩa là năm cũng hết, và một cái Tết mới đã đến nơi. Xuân đi rồi xuân lại đến trên một vùng quê hương nhỏ bé hình chữ S này. Một nguồn vui hạnh phúc sống lại trong lòng người dân Việt như các loài chim ở bốn phương trời nào đó xa cách, riu rít tụ họp về đây khi bình minh rạng sáng để mừng xuân.
Xuân về hoa pháo nổ đầy trong các phố thị lớn đến những vùng quê nhỏ hẻo lánh. Màu hồng tươi thắm đẹp như áo cưới cô dâu với đàn bướm bay chập chờn trước ngõ, và đâu đâu cũng có hoa mai nở với màu trắng yêu kiều, ngập cả lối đường người đi. Ai ai cũng tươi cười

VÔ TỘI

biến hình hài tôi thành những tờ giấy trắng thơm tho, họ in những cảnh vật, chữ trên người tôi, họ đặt tên cho tôi là “Jeg vet en deilig have”. Sau đó họ mang tôi đến một tiệm sách và đặt tôi lên một cái kệ. Bây giờ tôi mới khao khát sống những ngày tự do, yên tĩnh trong tiệm sách đó. Nơi đó tôi cùng các bạn tha hồ trò chuyện, đùa giỡn.

Nhưng anh Thỏ ơi! Sự khao khát, vui mừng ấy chẳng được bao lâu, thì hôm qua cô chủ mua tôi về, tối nay cô cho tôi một trận đòn chết người, cổ đầu biết rằng nhờ tôi mà cô biết được truyện thần thoại ngày xưa. Thế mà cô không mang ơn tôi, còn hành hạ tôi. Tôi là kẻ mang số kiếp hẩm hiu nhất anh Thỏ ạ! Hu... hu... hu... Giờ đây không biết ba mẹ, anh em tôi ra sao, chắc họ khóc hết nước mắt hu... hu... hu...”

Tôi bỗng nhiên buồn vô hạn vì hối hận đã quăng quyển sách mạnh tay. Tôi ngồi dậy lấy quyển sách sửa lại ngay ngắn để vào kệ cẩn thận và tự hứa rằng từ nay sẽ giữ gìn sạch sẽ tất cả những quyển sách ngay cả những đồ vật vô tội đáng yêu.

Năng Việt
06-02-92

Cây Lớn Như Bé

Sáng nay em vừa thức dậy
Đã nghe chim hót, ngoài trời đón xuân.
Bé vui hát nháy từng bừng
Mẹ ơi! vui quá, quá chừng là vui.
Năm nay tết lại đến rồi
Mẹ cho áo mới, với đôi dép hồng.
Vừa vui vừa nghĩ trong lòng
Mình thêm một tuổi chắc mình cao thêm.
Nghĩ rồi bé bước ra sân
Đo ngang thân cây chẳng thêm tí nào.
Trong lòng bé lại nao nao
Mình thêm một tuổi cơ sao lạ kỳ?
Hay là năm cũ đã qua
Năm nay đã đến, cây lại cao ra.
Hiểu rồi bé lại vui tươi
Bởi cây cũng lớn như người chớ sao.

KIM ANH
(Lớp 9a - Trondheim)

đón xuân với bao nhiêu niềm nở và triu mến không kể xiết. Chim hót líu lo và đàn bướm bay nhấp nhô trên những cành đào nẩy lộc với hoa nở rực rỡ, như các em nhỏ tung tăng chạy đùa miệng bí bô, chúp chíp. Từ lớn đến nhỏ đều mặc lụa mới và người người quây quần tụ họp với những nụ cười xuân thật tươi, thật kỳ diệu trên những khuôn mặt da vàng, mũi tẹt. Họ mừng tuổi thọ cho nhau rồi chúc nhau luôn luôn phát tài và khỏe mạnh. Rồi họ rủ nhau đi dự lễ để hái lộc đầu năm.

Nhất là những cô thiếu nữ trẻ tuổi vừa độ trăng tròn, thường đi hái lộc đầu năm lấy hên và xin xăm coi thử sang năm mới có phước duyên nào tốt đến không. Còn các bà thì đi đến cầu phước, cầu lợi và xem quẻ hay xem bói, coi thử năm mới làm ăn, sức khỏe và con cháu ra sao. Sân chùa vang vang và nhộn nhịp tiếng người đi kẻ tới. Có nhà thì con cái đi chúc tuổi thọ ông bà nội ngoại trước “Phước như đông hải, thọ tựa nam sơn”. Ông bà, dì cô, chú cậu cho các

em thật nhiều tiền. Bao lì xì dễ yêu, màu đỏ với những chữ rồng bay phượng múa coi rất đẹp mắt. Trong ngoài mỗi nhà tỏa hương thơm ngào ngạt và bày ra bánh quà, hoa quả, mứt, đồ xanh đủ muôn màu cùng câu đố tổ tiên, đượm màu sắc quê hương.

Không biết bao nhiêu Tết đã đi và đã đến. Khi Tết đến con cháu xa xôi đến mấy cũng cố tề tựu về gia đình mừng xuân. Mọi người trong thôn làng đi thăm viếng nhau, mừng nhau xóa bỏ những hờn cũ, chia cho nhau niềm vui, hy vọng. Tết là một ngày hội tình nghĩa và bắt đầu cho một năm mới.

ĐẶNG THỊ HIỀN
Lớp 8C

Lệ Gởi Đất Việt

Xuân về em sống trong mơ
Của từng kỷ niệm nên thơ ngày nào.
Nhớ đến bọn trẻ năm xưa
Tung tăng chung bước nẻo đường làng quê.
Nắng vàng rực rỡ khắp trời
Anh đào hồng thắm, vạn thọ nở hoa.
Cành mai thắm vàng hoa tươi
Trống lân nhộn nhịp, pháo nêu đỏ rực.
Giờ đây nước ta khói lửa
Khắp Bắc, Trung, Nam đói rách điêu tàn.
Sáu mươi triệu người oán hận
Hận thù đầy khắp nẻo đường nước ta.
Từ ngày cộng sản cướp nhà
Khói lửa bịt bùng suốt bao tháng năm
Dân chúng sống đời tối tăm
Quê tôi, bao giờ mới hết khổ đau.
Có ai hiểu thấu lòng tôi
Khi xa đất Việt, qua ngàn sóng gió.
Âm dương hai ngả mặt mừng
Nhớ xứ Việt miền Nha Trang cát trắng.
Tiếc thương gởi kẻ ở lại
Tình yêu này xin hiến dâng đất mẹ.
Mong ngày nào về đất tổ
Dem tài mình góp sức dựng quê hương.

ÁNH NGUYỆT
(Lớp 8 - Trondheim)

Mười hai con thiên nga

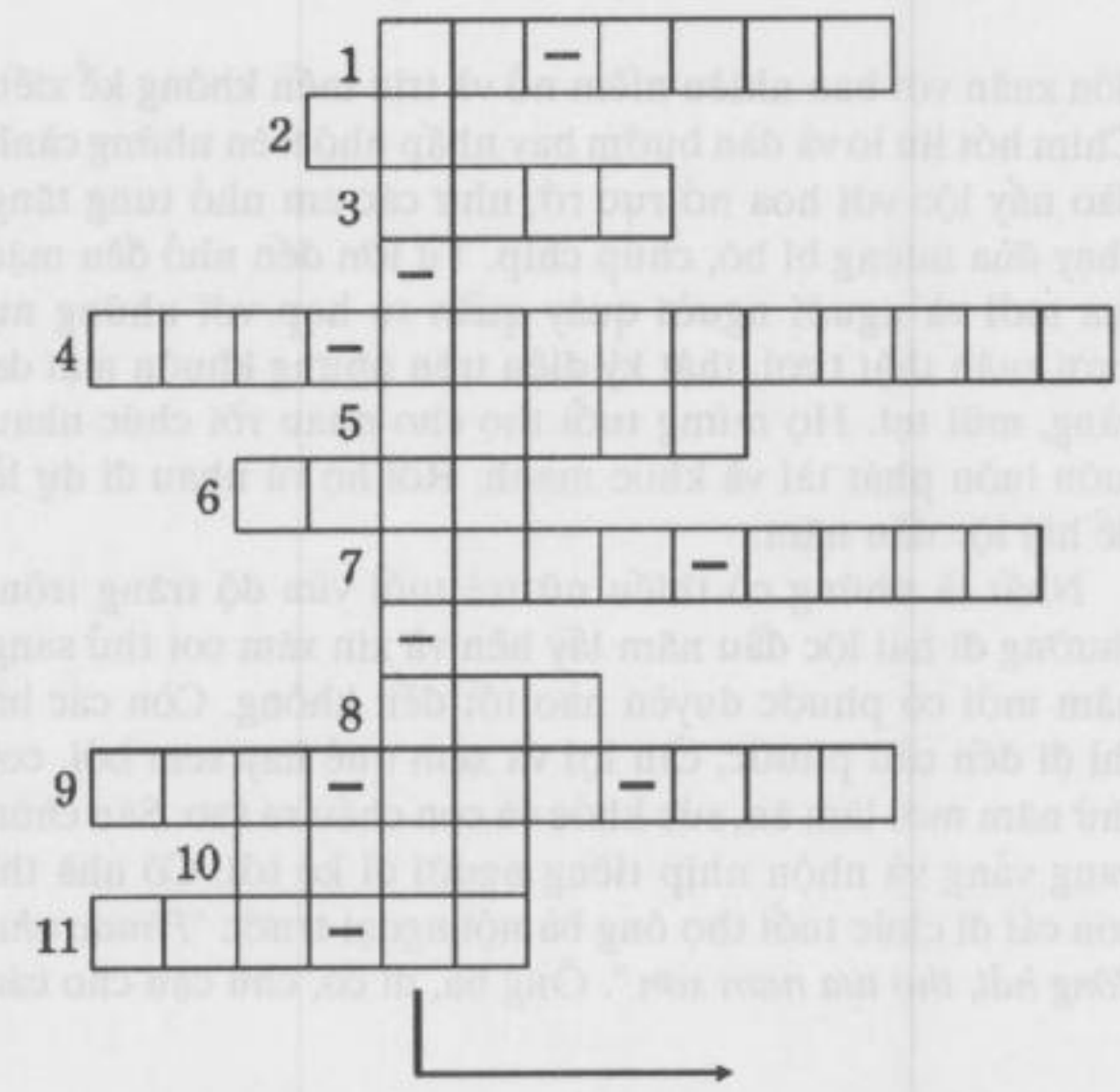
Ngày xưa có một bà hoàng hậu và ông vua. Bà hoàng hậu có sanh mười ba người con. Mười hai hoàng tử và một công chúa.
Bà hoàng hậu chết, ông vua lấy bà hoàng hậu khác. Bà hoàng hậu mới là một phù thủy. Một ngày kia bà phù thủy nói với mười hai hoàng tử: “hãy đi ra vườn hoa”. Mười hai hoàng tử đi ra vườn hoa, bà phù thủy biến họ thành mười hai con thiên nga. Mười hai con thiên nga bay lên núi, đến tối thì lại thành người. Công chúa ở trong cung thương các anh quá mới cầu xin bà tiên giúp. Bà tiên bảo công chúa phải đi ra rừng hái cây gai đan áo cho các anh. Công chúa nghe lời bà tiên, mỗi buổi tối công chúa ra rừng hái cây gai để làm áo. Công chúa đan áo xong thì đưa cho mười hai hoàng tử mặc. Mười hai hoàng tử trở lại thành người.
Lúc đó vua biết liền giết bà hoàng hậu phù thủy. Vua không cưới vợ nữa!

Nguyễn thị Hồng Thắm
Janastolen 53
Trường Alvoen, 3B

Ô chữ

- 1- Ông bà của mấy đời về trước của chúng ta gọi là gì?
- 2- mừng tuổi cho em.
- 3- Mùa lá rụng rất nhiều.
- 4- Tết Việt-nam còn gọi là gì?
- 5- Quê của tôi tên là Việt-nam.
- 6- Năm khi còn gọi là năm gì?
- 7- Tết con chúc ba má thêm nhiều sức khỏe.
- 8- Con viết thăm ông bà ngoại.
- 9- Người Việt-nam dùng cây hoa nào để chưng trong nhà ng ngà y đã u xuâ n?
- 10- Tết Nguyên Đán nhằm vào mùa nào?
- 11- Cái gì dùng để bắn chim?

Sung, lớp 6B

bác Học trả lời

Kính gửi Bác Học!

Trước hết cháu gửi lời thăm sức khỏe đến bác và anh Thông. Mong bác chóng lành bệnh để giúp đời. Cháu có theo dõi mục giải đáp của bác Học và anh Thông. Cháu có lời khen bác và anh Thông hiểu

cao nhìn rộng, cái gì cũng biết để trả lời thắc mắc của độc giả.

Cháu có một vài thắc mắc muốn nhờ bác Học hay anh Thông giải đáp dùm.

Số là cháu qua đây hồi còn nhỏ xíu nên tiếng Việt không được rành. Cháu thường xem phim tập Hồng Kông thấy đám đá túi bụi thì khoái lắm! Nhưng trong phim có nhiều lúc cháu chẳng hiểu họ muốn nói gì.

Đại khái như là nhân vật tà trong phim hay khoe khoang rằng: “Ta chỉ mới dùng có hai phần công lực nên người mới còn sống sót và tàn tật suốt đời. Nếu ta dùng hết hai phần rưỡi công lực thì nhà người có nước đi bán muối”. Hai phần hay hai phần rưỡi của bao nhiêu? Có thể nào bác dùng đơn vị đo lực Newton để định nghĩa cái gọi là “công lực” của người Trung Hoa? Cháu chẳng thể nào tưởng tượng được hai phần rưỡi công lực nó nguy hiểm đến cỡ nào mà có thể đưa người ta đi bán muối. À bác có biết ở đâu bán tự điển “Tiếng Việt trong phim Hồng Kông — Tiếng Việt bình thường”. Cui phim nghe họ nói nhiều chứ cháu không hiểu hết nên tức lắm.

Còn chuyện thứ hai mà cháu muốn hỏi là tên Học của bác. Chữ “Học” ở đây phải nghĩa là theo lẻo, học qua học lại, để cuối cùng bị lòi ra đôi chổi, và bị chửi, dịch qua tiếng Na Uy nghĩa là “Sladre Onkel”. Bác làm điều gì phật ý song sinh, làm hai người giận bác đến độ đặt cho bác một cái tên kém mỹ thuật như vậy. Bác giải đáp dùm thì cháu ơn bác lắm. Nhân dịp Xuân về cháu không quên chúc bác cũng như anh Thông phước lộc vạn tề. (Đó là cháu bắt chước theo cách chúc tụng trong phim tập).

Cháu,

Vạn Thập Toàn, Lindeberg

Cháu Thập Toàn vạn phần đáng thương của bác. Đọc thư cháu bác muốn ứa nước mắt thương cho thế hệ trẻ lạc loài của cháu. Không cần phải giải thích

bác cũng biết ngay là gia tài tiếng mẹ đẻ của cháu là do góp nhặt ở những lời dịch thuật cầu thả trong các cuốn phim chương rẻ tiền, nên không có được cái ý tứ, tế nhị của văn hóa Việt Nam thể hiện trong cách dùng chữ, đặt câu trong ngôn ngữ Việt Nam. Chẳng hạn như Việt Nam ta có quy ước bất thành văn là hàng hậu bối không bao giờ trực tiếp khen hay chê bậc trưởng thượng cả. Chính nhiều người Việt lớn tuổi sang đây cũng cảm thấy bức mình khi một vài người Na Uy tuy mặt còn búng ra sữa vì cảm phục hay vì muốn chiếm cảm tình, nên cứ khen lấy khen để, nào là “flink”, nào là “bra”. Văn hóa khác biệt, chứ không thể nói được ai đúng ai sai. Bác không trách gì cháu, chỉ muốn dạy cháu đừng vô tình làm phật lòng các bậc cha chú, cháu nhé. Ngay cách dùng chữ của cháu trong câu “có lời khen...” cũng nên tránh. Cách nói này chỉ có các “hảo hớn” nói với nhau hay với kẻ dưới mà thôi. Để ý một tí cháu nhé.

Về câu hỏi của cháu thì khoa vật lý theo Newton ngày nay đã lỗi thời. Muốn đo lường việc gì người ta phải xét đến môi trường chung quanh, tỷ dụ như một người đi xe hơi không thể xác quyết vận tốc của người đó nếu không biết lấy gì làm chuẩn. Đối với chiếc xe thì người đó ngồi yên, nhưng đối với mặt đường thì người đó di chuyển với vận tốc cũng bằng như vận tốc của xe. Đó là căn bản của thuyết tương đối do Einstein khởi xướng. “Công lực” cũng vậy, “mười hai thành công lực” là toàn thể sức mạnh của một người, nhiều ít là do công phu tập luyện nội công, không thể nói chung là bao nhiêu được. “Hai thành công lực” là 2 phần 12 của toàn nội công của một người. Hỏi “hai thành công lực” là bao nhiêu Newton cũng tầm bậy như cháu hỏi bác là “nửa bộ phim chương có bao nhiêu cuốn” vậy. Tự điển cháu muốn kiếm thì bác cũng đang tìm để dịch thư cháu đây.

Nói đến chữ “học” trong nghĩa “méc” như cháu đề cập đến thì chữ này do người Việt ta đọc trại chữ Hán Việt

“hoạch”, nghĩa là “vạch ra”. Còn tên “Học” của bác có một nghĩa khác khá thông thường mà có lẽ cháu bạn xem phim tàu quá nên chưa bao giờ nghe đến.

Sấn nói về phim tàu bác cũng muốn tâm sự với các cháu. Bác rất buồn là văn hóa Việt Nam ở hải ngoại này ngày càng suy sụp. Các cháu còn bé không được thấm nhuần lễ nghĩa qua những tiếp xúc hằng ngày trong xã hội như khi ở nước nhà. Video, phim ảnh, sách vở Việt Nam ngày càng nhiều nhưng phần lớn chỉ nhằm vào thị hiếu nhất thời của khách hàng và không chuyên chở được cái nhiệm vụ cao cả là vun bồi, nuôi dưỡng nền văn hóa đã phát triển từ hàng ngàn năm. Mở video ra thì không phải phim tàu chuyển âm vội vàng, không ra câu cú, nhiều khi ngây ngô, buồn cười (ra nước mắt), thì cũng là ca sĩ Mít hát đủ các thứ tiếng Tây, Tàu, Nhật, Thái... Rồi lại đến màn gợi tính hiếu kỳ, mời các cô cậu ngoại quốc hát tiếng Việt ngọng lịu, ngọng lô. Đã đành là đã thương mại thì phải có lời mới phát triển thêm được, nhưng không ai nghĩ đến việc trích ra một phần nào đó trong phần lời của mình để đền đáp lại tinh thần hướng về quê hương của người Việt xa xứ, để nuôi dưỡng cái tinh thần dân tộc mà họ đã nhờ đó có được miếng ăn.

Kính thưa bác Học!

Cháu là một người rất mê âm nhạc, và âm nhạc không thể thiếu đi trong cuộc sống của cháu. Cháu đã xem qua hầu hết các cuộn video ca nhạc do hãng sản xuất Thúy Nga Paris thực hiện.

Vừa qua cháu rất lấy làm thắc mắc khi xem cuốn “Paris By Night 15”. Trong lúc các ca sĩ đang hát những bản nhạc trữ tình trên sân khấu, thì người ta đã phun ra một thứ khói giống như là khói thật ở cái lò sưởi củi ở nhà cháu vậy. Cái thứ khói mà người ta tạo ra trông thật là đẹp, vì nó cứ bay là là sát mặt sân khấu, tạo nên khung cảnh “bồng lai tiên cảnh” rất là tuyệt diệu. Điều cháu thắc mắc muốn nhờ bác giải thích là:

- Làm thế nào mà người ta tạo được thứ khói này?
- Thứ khói này thật hay là giả, và nó có hại gì cho các ca sĩ không?
- Tại sao các ca sĩ không bị sặc, ho bởi loại khói này?
- Làm thế nào mà người ta làm cho loại khói này cứ bay sát đất, mà nó không bay lên cao được?
- Loại khói này người ta làm bằng chất gì để tạo ra nó?
- Người ta dùng kỹ thuật phun khói trên sân khấu này từ lúc nào vậy?

Cháu rất mong sự trả lời của bác trong số báo Vượt Sóng số này, nếu được cháu sẽ có cơ hội để “nổ” với mấy đứa bạn của cháu về chuyện này.

Cháu dừng bút và xin gửi lời thăm bác và bác Học gái cùng mấy nhóc của bác.

Cháu.

Trương Mỹ Hà, Oslo

Cháu mến yêu của bác, hồi xưa bác cũng rất yêu âm nhạc như cháu vậy, nhưng kể từ khi “xuất giá tòng phu” được bác gái hằng ngày “ca cái lương” bác cảm thấy âm nhạc trong đời bác đã quá đủ.

Theo lời bàn của các giới sành điệu âm nhạc thì khói trong các cuộn video nhạc Thúy Nga là do ông bầu Thúy Nga nấu cơm đãi nghệ sĩ ở đằng sau hậu trường, lỡ tay để lửa lớn làm cơm khét, khói bay ra ngoài. Nhưng theo con mắt sành sỏi, tinh đời của bác thì khói này không thể là khói cơm khét được (bác gái ngày nào cũng cho bác ăn cơm khê nên mắt bác tinh lắm!)

Về lý do tại sao người ta lại thả khói thì các giới sành điệu này cũng thêm là mỗi khi ca sĩ trai và ca sĩ gái có tâm vóc chênh lệch người ta dùng phương pháp này để nguy trang dấu không cho thấy xảo thuật nhà nghề để cân bằng mức chênh lệch này. Việc này đúng hay không bác không biết, cháu coi thử lại trong băng xem sao.

Một ảo ảnh khác do lớp khói tạo ra là gây cho khán thính giả có cảm tưởng các nghệ sĩ đang đi mây về gió, hay làm cho khung cảnh thêm phần bí ẩn của buổi mù sương. Mà thật loại “khói” này chẳng qua cũng chỉ là mây hoặc sương mù chỉ khác cái là nhân tạo mà thôi. Như cháu cũng đã biết mây và sương mù đều là các hạt nước nhỏ rời rạc bay lẩn quẩn. “Khói disco” như giới sành điệu thường gọi có hai loại, một là hơi nước ép chặt được thả ra dần dần và tỏa lan khắp phòng, hai là loại bay là là sát đất như cháu thấy trong phim. Loại thứ hai này là hơi nước có độ lạnh hơn không khí bên ngoài nên không bay lên cao được.

Vì là hơi nước nên khói nguyên thủy có màu trắng, muốn khói có màu cho thêm phần lộng lẫy, người ta rọi đèn màu vào và cũng như sương mù, “khói” phản chiếu và làm tán mác ánh sáng rọi đến. Để moi thêm tiền các tay chơi điệu nghệ, người ta còn thêm vào đủ các thứ mùi như dâu, cam, sầu riêng, xoài, mãng cầu, va-ni, v.v...

Ảnh hưởng tai hại của loại khói nhân tạo này rất ghê gớm, các ca sĩ tay mơ không cẩn thận có thể bị ướt giấy dép, quần áo như chơi, hoặc nặng hơn nữa, trượt té trong khi đang lên sáu câu mùi mẫn và có thể mang tật suốt đời.

Bảo là khói thật cũng đúng mà bảo là khói giả cũng đúng, vì hơi nước cũng là một loại khói vì khói do đốt lửa cũng chỉ là những hạt carbon nhỏ li ti cháy không hết bay lên.

Kỹ thuật nhả khói trên sân khấu cũng mới được đem ra áp dụng trong khoảng mười năm gần đây thôi, nhưng nguyên tắc đã được xài vào mục đích quân sự từ lâu nhằm nguy trang xe tăng, tàu bò sau một lớp mây mù bao phủ tránh cặp mắt của địch quân.

Như có đề cập đến trong những số trước, bác và bác gái hiếm hoi không có mụn con nào nổi dãi, xí huyệt! Số phận hẩm hiu bác đành phải coi các cháu như con cháu trong nhà đỡ vậy, chứ biết làm sao, chẳng lẽ lại đi thêm bước nữa?

• bác Học

Thân Em Như Tấm Lụa Đào...

Có người nói nhỏ với tôi rằng: “Con gái Việt Nam ở đây sướng lắm, gái thiếu trai thừa, tha hồ lựa chọn!”. Lúc ấy mới sang, tôi tin tưởng là vậy, yên tâm đi học, nghĩ chừng mình học xong thì “đàn ông cả thúng” muốn lựa ai thì lựa. Nhiều năm sau, tôi nặng nợ gia đình vừa học vừa làm nên cứ rớt lên rớt xuống mãi-, cầm được mảnh bằng trong tay tôi khám phá ra hai việc: thứ nhất, không phải có bằng cấp là có việc làm; thứ hai, hết học là hết chỗ ở vì ký túc xá chỉ dành cho sinh viên. Tôi dồn quần áo vào va-li lên nhà bà chị con ông bác năn nỉ xin ở nhờ. Bà chị có cậu em trai đang đi lính ở miền bắc, căn phòng trống nên tôi ở tạm, vừa trông con vừa làm việc vặt trong nhà cho ông anh bà chị đi làm. Một thời gian sau tôi tìm được việc, không đúng nghề lắm nhưng có còn hơn không. Tụi nhỏ đi vườn trẻ, tôi đi làm về sớm, đón chúng và về nhà lo cơm nước. Anh chị tôi tính dễ dãi, tôi lại ít bạn bè nên cuộc sống thật là thoải mái. Cho tới ngày cậu lính Na Uy viết thư về cho hay “tháng tới em xong quân sự sẽ dọn về lại”. Tôi loay hoay đọc báo tìm nhà mượn. Nhà vừa ý thì đắt tiền, nhà vừa tiền túi thì chẳng được là nhà mà chỉ là căn phòng nhỏ, bếp dùng chung với chủ nhà và “bạn trai tới thăm phải ra khỏi nhà trước mười giờ, điện thoại chớ gọi đi và tới sau chín giờ”...

Buồn tình tôi đi lang thang ra Oslo City xem có bán hàng hạ giá hay không. Nhìn thấy chiếc quần vừa mắt nằm trong thùng để băng “kr.100 pr stk” tôi giơ tay nắm thì có một bàn tay khác chộp lấy ống quần bên kia. Tôi trợn mắt ngó kẻ thù, định hù người ta để mình đoạt cái quần. Cặp mắt tôi nhìn thẳng vào một hàm răng đều đặn trắng ngà. Hàm răng này ở Oslo tôi chỉ

biết có một mà thôi.

— Thủy! Mày đi đâu???

Tôi chỉ vào cái quần:

— Tao đi mua... cái quần này!

— Tao cũng vậy! Thôi tụi mình chia đôi mỗi đứa một ống quần, hi hi hi...

Tôi và Liên, chủ nhân của hàm răng trắng ngà, chưa kịp quyết định đứa nào sẽ được cái ống quần nào thì một cô Na Uy tạt vào, vớt đẹp cái quần mang vào tiệm trả tiền, làm hai đứa tôi ngẩn tò te. Mua quần không được hai đứa tôi vào tiệm uống cà phê. Té ra Liên cũng đang tìm nhà như tôi. Nó tìm được một căn vừa ý, có hai phòng ngủ

nên định tìm một người ở chung. Tôi mừng rỡ “klem” nó một cái làm đổ luôn ly cà phê! Thôi hôm nay xui không mua quần được nhưng hên được chỗ ở...

Hai đứa tôi dọn vào ở chung với nhau, hỉ hả vừa ý lắm. Liên cùng hoàn cảnh với tôi, lên Oslo học một mình. Nó vào đại học Oslo sau tôi một năm, hai đứa học chung với nhau một năm rưỡi, nó đổi ý kiến chuyển sang ngành khác, vậy mà ra trường cùng lúc với

tôi, đủ biết tôi học hành lang bang đến chừng nào. Tuy nhiên chúng tôi khác nhau ở chỗ Liên có ba má, anh chị sống ở một tỉnh nhỏ trong khi tôi, ngoài gia đình bà chị con ông bác, chẳng có ai thân cận. Những đêm trời đông lạnh giá, hai đứa pha cà phê, đốt đèn sáp, ngồi tâm sự với nhau. Liên than ông bà già nó xưa như trái đất, sống ở Na Uy này hơn chục năm rồi mà còn đâu óc phong kiến.

— Mày coi có được hôn? Ông bà lựa chồng cho tao rồi đó! Cái thằng mặt thấy ghét! Lầm lằm lì lì, tới nhà chỉ ngồi nói chuyện chính trị với ông già mà nói kiểu cũ rích. Ở đây lâu rồi mà tao không thấy chả thắm nhuần tí nào nên dân chủ ở đây. Có cái chả lái chiếc BMW láng lăm nên ông bà già tao tưởng bở.

— Ít nhất mày cũng có anh chồng tương lai hờ ở đó, rùi không kiếm ai vừa ý thì cũng có thằng chả lái BMW chở mày đi chơi. Tao đây không có ai thì sao?

Liên ngó tôi cặp mắt đầy nét thương hại. Nó xích lại gần tôi, vỗ bàn tay năm ngón móng đỏ lên vai tôi và hạ giọng:

— Thủy! Tao nghĩ mày ít giao thiệp quá. Mày cũng phải nghĩ tới bản thân, chứ lúc nào cũng lo đi làm gửi tiền về cho gia đình, mày nên nhớ con gái chỉ có một thời thôi nhé.

Nó nói y hệt má tôi nên tôi chạnh lòng ôm mặt khóc hu hu. Một phần cũng tại vì nó hiểu lầm tôi như bao nhiều người khác. Không phải tại tôi chỉ nghĩ đến gia đình mà tại vì tôi chẳng biết cách tìm một người để chia sẻ vui buồn với nhau nên tôi mới cắm đầu vào việc làm cho quên đi mặc cảm ấy. Liên nghiêm mặt nhìn tôi và gật đầu quyết chí:

— Cuối tuần tao với mày đi uốn tóc! Tụi mình cần phải thụ hưởng một tí.

Mày cần có người yêu mà tao cũng cần người để tống thẳng BMW đi chỗ khác!

Đến dịp Tết, Liên và tôi đi dự tiệc Xuân với sinh viên. Mấy tên “đàn em” nhìn thấy hai đứa tôi bèn cười nham nhở: “Ừa! Hết sinh viên rồi sao lại vào đây???” Liên nắm tóc anh chàng phát ngôn bừa bãi giựt vài cái rồi hất cằm:

— Tụi chị vào đây để gặp mấy anh của tụi cưng, chớ tưởng bỏ nhé!

Tôi nép sau lưng Liên đi vào phòng tiệc. Tiếng nhạc ầm ĩ át cả tiếng cười nói. Tôi thoáng nhìn thấy Tiến, anh chàng ra trường trước tôi một năm. À há, té ra không phải chỉ có mình mới ham vui đút đầu trở lại chốn sinh viên. Như đoán được ý nghĩ của tôi, Liên ghé tai nói nhỏ:

— Mà chớ tưởng bỏ! Thằng chả mới cưới vợ. Mà cứ ở nhà nên không biết gì hết! Thấy con bé mặc áo tím không? Đó đó. Tao nghe nói nó có bầu rồi, đang học năm thứ hai, chắc kiểu này hết học quá!

Tôi còn đang nghĩ ngợi thì Nhân, anh chàng học cùng với tôi, nhưng ra trường trước, chạy lại: “Mạnh giỏi! Mạnh giỏi! Lâu quá không gặp Thủy!” Tôi chưa kịp trả lời thì Nhân xoay qua Liên, cặp mắt sáng rỡ: “Người đẹp Thủ Đức! Lâu quá, lâu quá! Nè hôm nay thế nào cũng phải dành cho tôi ba bản valse đó nghe!” Liên vội khoe hàm răng tuyệt mỹ của nó, hai đứa nó bồng chốc biến vào đám đông đang khiêu vũ giữa phòng, bỏ mặc tôi ngồi một mình. Tôi cầm ly nước đi tới đi lui, chào hỏi qua loa người này người nọ. Rốt cuộc, suốt buổi hôm ấy tôi ngồi hầu chuyện với một anh khá lớn tuổi, độc thân, “buồn tình không biết làm gì nên đi học”. Anh ta cũng cảm thấy lạc lõng như tôi nên tưởng gặp người tâm đầu ý hợp, lải nhải cả đêm, kể đủ thứ chuyện về cuộc đời độc thân khốn khổ của anh.

Trưa hôm sau ngồi bên bàn ăn tôi kể cho Liên nghe, nó ôm bụng cười ngất. Tôi hỏi đến anh chàng nhảy valse với nó thì nó nháy mắt bảo:

— Nhân có người bạn bên Texas qua chơi, anh chàng đeo cà-vạt màu xanh thủy thủ mà có thấy không?

— Không...

— Mà không có cặp mắt nhận xét gì hết! Anh chàng này không có gì đặc biệt cả, nhưng, anh ta có một ông anh hãy còn ở không bên bên, tao có xem hình của ông. Coi được lắm mà ạ!

Gần bốn chục nhưng là kỹ sư, có nhà, có xe, có đủ hết.

— Gần bốn chục, có địa vị mà sao chưa vợ?

— Ấy! Tao cũng thắc mắc điều đó. Tao sẽ điều tra...

Tôi và Liên tiếp tục tìm người yêu. Liên như cánh bướm tự do, nó bay từ chàng này sang chàng khác, nhưng không người nào giữ nổi trái tim của nó. Người thì nó chê con nít, người thì nó bảo không cùng tôn giáo, có người nó chê không hội đủ điều kiện. Hỏi điều kiện chi thì nó bảo:

— Thứ nhất là tuổi tác, trên ba mươi nhưng phải dưới bốn mươi. Thứ hai là kinh tế vững chãi để tao tránh tình trạng nuôi chồng. Thứ ba là phải có đầu óc tân tiến, nam nữ bình quyền, biết chia sẻ công việc nhà cửa con cái với tao. Thứ tư là hoạt bát và thích vui chơi chút đỉnh, tao không chịu ngồi nhà ôm con đâu! Thứ năm...

— Thôi khỏi kể nữa! Mấy người mà diễn tả quá ư là toàn diện tao không nghĩ mày tìm được một người hội đủ một nửa những điều kiện trên. Mà phải thực tế một tí. Anh nào còn độc thân thì nhỏ tuổi quá. Mấy ông vừa tuổi tác vững địa vị thì có vợ mất tiêu. Mấy ông chưa vợ thì tao nghi phải có lý do gì ghê gớm lắm nên không ai dám đụng đến...

— Như anh Duy phải không? Ha ha ha...

Tôi bứt đầu bứt tóc. Liên chạm vào điểm yếu của tôi. Đã một thời tôi cứ nghĩ đến anh Duy luôn, nhất là những lúc học thi, bởi vậy thi cứ rớt hoài. Duy lớn hơn tôi năm tuổi, rất vừa đôi vừa lứa tuy chàng không đẹp trai mấy. Duy vui tính hoạt bát, buổi tiệc nào cũng có mặt chàng, và đã bao nhiêu lần tôi cố lấy can đảm để lần la nói chuyện với chàng, chưa lần nào tôi đủ sức gây sự chú ý của Duy. Chàng chỉ để ý đến những cô đẹp lộng lẫy, ăn mặc khéo léo, trang điểm tân kỳ. Lúc tôi gần ra trường chàng cặp với một cô mới ngoài hai mươi, thân hình đủ tiêu chuẩn dự thi hoa hậu, cặp mắt như mắt nai tơ, bàn tay búp măng của nàng đeo một chiếc hột xoàn sáng chói. Điều lạ là tôi không cảm thấy buồn. Sau bao năm thương thầm nhớ trộm, tôi chú ý tới mọi sự việc xảy đến với Duy như xem một cuốn phim hấp dẫn. Tôi hồi hộp theo dõi mọi diễn tiến nhưng chỉ là khách bàng quan bên ngoài. Tôi cảm

thấy thương hại cho Duy nữa là đằng khác! Duy hình như không đủ đáp ứng mọi đòi hỏi của những cô gái đã đi qua đời chàng. Chàng như Liên, cánh bướm tự do nhưng đơn độc, chàng bay nhảy khắp nơi nhưng không tìm nổi chỗ dừng chân. Những cô gái như tôi có thể đáp ứng nhu cầu cần người nâng khăn sửa túi của chàng nhưng lại không đủ hương sắc để thỏa mãn cặp mắt “mỹ thuật” của chàng cùng tính tình phong nhã, phóng khoáng, yêu chuộng cái đẹp mỹ miều của những cô gái trẻ. Những cô gái kiêu diễm của chàng đến giai đoạn “đặt vấn đề” không ai chấp nhận chàng tiếp tục cuộc sống tự do bay nhảy của thanh niên độc thân khi đã lập gia đình với chàng. Nhiều lần tôi đã dứt khoát rằng Duy thuộc một chương đã chấm dứt trong đời tôi và tôi đã lật sang trang sách mới (tuy trang này hãy còn trống!) nhưng tôi vẫn không tránh nổi bàng hoàng rung động khi nghe nhắc tới tên chàng, và mỗi lần nghe chàng cắt đứt với một cô gái, tôi thấy lòng nhuộm lên nỗi hy vọng cồn cào. Biết đâu chàng chẳng có lúc chán cái sắc đẹp phù du mà xoay lại tìm một sự bền vững tâm hồn, một người vợ tuy không đẹp mặn mà nhưng trung thành và sẵn sàng hy sinh cho chàng. Như tôi chẳng hạn...

Liên đọc được tư tưởng của tôi, nó lấy tay vuốt chiếc áo dạ hội màu hồng mới mua, hất mái tóc uốn quăng, ưỡn ngực tự ngắm mình trong gương. Nó nhìn thẳng vào mặt tôi trong gương và lắc đầu:

— Còn lâu đó! Mà đừng có ham!!!

— ???

Liên quay phắt lại, hai tay chống vào hông.

— Còn gì nữa? Mà ngu lắm mới hy vọng một ngày nào đó “chàng” nghĩ tới mày! Duy chỉ ưa con gái đẹp thôi. Không phải tao nói mày xấu, mà chớ có khuôn mặt đưa đám mà như vậy! Mà có nét đẹp mà mày không chịu nghiên cứu để tận dụng. Đẹp và sexy. Đó chính là thứ mà bọn đàn ông như Duy ưa muốn.

Liên đặt bàn tay năm móng đỏ của nó lên ngực và tuyên bố nó sẽ cho tôi dự một khóa cấp tốc về chiến thuật chiếm đoạt trái tim của chàng. Tôi phải học tự tin. Tin rằng mình có nhan sắc, tin rằng mình có sức lôi cuốn vân vân và vân vân... Nó nói nhiều quá nên

tôi cảm thấy khóa cấp tốc này coi bộ không mấy kết quả.

Cuối tuần ấy Liên quả quyết rằng tôi phải phải đi theo nó dự một buổi tiệc. Tôi thật ra chỉ muốn nằm nhà một mình cho cái buồn gặm nhấm. Tôi muốn tự hành hạ mình, tôi muốn khóc một mình, muốn úp đầu vào gối kêu gào ông Trời để hỏi tại sao Trời sanh ra tôi còn sanh ra một sinh vật như con bé Cẩm Trinh! Hồi chiều tôi đi chợ, vừa ra khỏi tiệm Việt Nam, trong tay còn cầm bó rau thơm tôi chợt nghe một giọng nói quen thuộc. Tôi quay lại

— Di Thủy lâu quá sao không về nhà cháu chơi? Chiều nay mẹ cháu làm chả giò, cháu phải đi mua rau đấy. Di ơi, Trung nó dọn lên học ở Trondheim. Cháu dọn về nhà, không ở ký túc xá nữa, cháu ở căn phòng hồi xưa di ở đấy. Thôi cháu phải đi đây, sáng giờ mãi đi chơi, chút về trễ, bà già chửi chết!!!

Cẩm Trinh bước chân đi, tay lôi Duy. Chàng vẫy tay tôi và nói vọng theo:

— Thủy lúc này ngon rồi nghe! Tôi phải kêu bằng di...

và nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Duy. Cả năm nay tôi mới chạm mặt Duy. Chàng vui vẻ hỏi han, tôi ầm ừ chưa nói được một câu cho ra hồn thì một cánh tay trắng nuột luồn vào cánh tay của Duy. Tôi đưa mắt nhìn bàn tay xinh xắn đeo một chiếc nhẫn ngọc quen thuộc. Tôi từ từ nhìn lên khuôn mặt chủ nhân bàn tay và gặp một nụ cười tươi mát. Trên đôi môi xinh xắn là chiếc mũi con con, và trên nữa là cặp mắt trong suốt với hàng mi dài cong vút. Chiếc nhẫn ngọc này đã từng ôm gọn ngón áp út của tôi trong hơn mười năm. Vài năm về trước tôi tặng cho cháu gái khi nó tròn mười tám tuổi để tỏ tấm lòng biết ơn của tôi với ba má nó đã lo lắng cho tôi từ lúc sang Na Uy. Cẩm Trinh là chị của cậu linh Na Uy con bà chị họ tôi! Cẩm Trinh lấy bàn tay kia vuốt mái tóc ngắn cắt kiểu mới, bàn tay đeo nhẫn đã biến gọn trong bàn tay của Duy.

Nỗi đau của tôi đến Liên cũng không hiểu, nó chỉ nhếch miệng cười và nói: “Tao đã bảo!”. Tôi dứt khoát không đi tiệc, viện lý do không được mời, Liên vào phòng riêng lấy ra chiếc áo màu xanh ve chai cũ của nó. Nó ướm lên người tôi và gật gù.

— Được lắm, được lắm! Mày mặc màu xanh coi hợp lắm, coi đẹp gần như tao mặc, hi hi hi... Nhất định là mày phải đi với tao thôi. Con Hân lấy chồng chỉ một lần. Đám cưới nó chỉ mời có người lớn, buổi tiệc này nó dành cho bạn bè, nó dặn tao phải đi hai người, nhưng nó không nói người kia phải là nam giới. Mày hiểu chưa? Coi nè Thủy, mày mặc màu xanh đẹp ghê chưa?

Tối đó đứng trước gương tôi có cảm giác như nhìn một người nào khác chứ không phải mình. Tôi khám phá rằng cặp chân tôi cũng không đến nỗi tệ. Tôi thầm nghĩ nếu tôi giảm xuống hai

ba kí lô chắc còn được hơn nữa. Lối trang điểm táo bạo Liên thí nghiệm lên tôi làm khuôn mặt tôi đỡ buồn nản, và mái tóc dày và mượt của tôi nổi hẳn trên màu xanh của chiếc áo Liên cho mượn.

Nơi Hân và Kiêm tổ chức tiệc là một tòa nhà Văn Hóa nằm riêng rẽ nhưng gần trung tâm thương mại và bãi đậu xe, tiện lợi vô cùng. Có lẽ nhờ chiếc áo của Liên mà tôi có tự tin. Tôi mạnh dạn ngẩng mặt lên bước vào. Căn phòng ngoài đây nghẹt người. Liếc vào phòng ăn tôi thấy bàn ghế xếp từng dãy dài, khăn trải bàn màu tím xậm mà hoa thì màu vàng và trắng. Tôi mỉm cười. Hân là một trong cô gái tôi vừa mến vừa nể. Hân thích làm những gì khác người và mạnh bạo tỏ ý kiến của mình. Bất cứ việc gì Hân làm cũng như sắp xếp tính toán kỹ càng đầu vào đó. Hân là một cô gái có nhiều tự tin, khác hẳn với tôi.

— Ối giời ơi! Lâu quá, người đẹp! Lúc này bộ có tình yêu hay sao mà trông phờ phợt thế này? Này nhé, cứ bước ngay vào cuối phòng sẽ có người mời thức giải khát Thủy nhé. Tí nữa mình sẽ nói chuyện sau nghe, bỏ phải ở lại cho tới giây phút cuối cùng đấy!

Hân ôm chầm lấy tôi làm tôi cảm động. Bắt tay Kiêm xong tôi đi vào trong. Liên mới đó đã mất tiêu. Ngó mãi mới thấy nó đang ba hoa với hai chàng. Tôi lắc đầu, đi chơi với Liên lúc nào cũng lố, nó gặp vài chàng đẹp trai là quên ngay con bạn vàng. Thấy chân tay trống trải tôi đi lại quầy giải khát. Tôi cầm một cái ly, ngó ba loại cocktail khác nhau, lòng phân vân không biết lựa thứ nào. Bên tai tôi vang lên một giọng nói ấm và nhẹ:

— Chị uống chi tôi lấy cho?

Tôi quay lại và nhìn thẳng vào một cặp mắt cận thị lằng mạn chưa từng thấy...

(Còn tiếp)

“Chủ nhân của cặp mắt tuy cận thị nhưng lằng mạn là ai? Liệu trong buổi tiệc này Thủy có gặp được người trong mộng chăng? Nàng có quên nỗi Duy, người nàng thương thầm trộm nhớ đã nhiều năm hay không? Xin độc giả hãy đón đọc tiếp kỳ sau...”

Nguyễn Kim

BẠN CÓ BIẾT?

Khoan khoan chờ vội xuống thuyền sang sông! Đó là lời khuyên của Văn Phòng Thống Kê. Theo kết quả nghiên cứu, muốn có một cuộc hôn nhân lâu bền ta hãy làm theo những điều đơn sơ như sau:

- Đừng bắt chước Na Uy mà chỉ ăn ở xuống với nhau (samboerskap).
- Chờ trên 25 tuổi hãy nghĩ đến chuyện tiến tới hôn nhân.

Người ta nghiên cứu thấy rằng tại Na Uy, những cặp vợ chồng “nhi đồng” dễ lới nhau ra ly dị sau một thời gian ngắn ăn ở với nhau. Điều này không có nghĩa là nếu họ ráng chịu đựng nhau cho qua tuổi 25 thì họ sẽ không ly dị. Ta có thể suy ra rằng nếu ta chín chắn suy nghĩ trước khi lập gia đình, dùng thì giờ để tìm hiểu nhau trước khi dắt díu nhau ra bàn thờ thì hôn nhân vững bền. Con người ở tuổi trưởng thành suy nghĩ chín chắn hơn, bởi vậy ít bị tình yêu làm mù quáng mà nhìn thấy được sự thật và dùng lý trí để cân nhắc.

Đương nhiên không chỉ tuổi tác là động cơ duy nhất bảo vệ hôn nhân. Tôn giáo, tín ngưỡng, học thức, cá tính (sự mềm dẻo, nhận định sáng suốt, phương cách cư xử, khả năng chịu đựng...) có nhiều ảnh hưởng đến lối giải quyết vấn đề mỗi khi cơn không lành canh chẳng ngọt. Điểm lý thú là những cặp vợ chồng học thức cao ít ly dị hơn rất nhiều so với những người ít học thức. Trên thực tế điều này chưa chắc đúng, nhưng câu giải thích tạm thời có lẽ là vì đa số muốn học xong mới lập gia đình và lúc đó ta đã đủ thời gian để suy nghĩ và cân nhắc; trong khi những cặp vợ chồng trẻ không đủ thời gian nghĩ đến học vấn, đến khi có con cái rồi lại tiếc tuổi trẻ không sử dụng vào việc tạo cho mình một sự nghiệp hay khi trưởng thành, hai người ngày càng tách ra hai hướng khác nhau và cảm thấy không thích hợp với nhau nữa. Ta thấy rõ rằng học vấn không là yếu tố để phụ nữ “vùng lên”, để nghĩ đến ly dị vì họ không còn lệ thuộc vào người đàn ông để sinh sống. Bậc cha mẹ như chúng ta nên ghi nhớ điểm này, chờ vội rầy con rằng: “Con cái bây

giờ sang Na Uy học thức nhiều hơn cha mẹ nên không nghe lời”, ta hãy nghĩ chính nhờ học thức mà chúng có thể suy nghĩ chín chắn hơn.

Tờ giấy hôn thú không phải chỉ là mảnh giấy chứng nhận hai người ăn ở với nhau. Hai người khi đã trưởng thành, đã suy nghĩ chín chắn, đã chấp nhận cùng nhau tiến hôn nhân có ý niệm về cuộc sống chung khác với những người chỉ ăn ở xuống với nhau. Nhận xét này không chỉ hợp với tình trạng tại Na Uy mà ở đâu cũng vậy, hôn nhân vẫn vững bền hơn. Điều cuối cùng đáng cho ta lưu ý là những gia đình đông con ít tan rã hơn những gia đình một con và không con. Chị em phụ nữ chúng nghĩ sao về việc này???

Không phải mèo khen mèo dài đuôi, nhưng sự thật có nghiên cứu đáng hoàng là con gái phát triển nhanh hơn con trai, nhất là về cá tính và lý trí. Ví dụ: các cô bé bốn tuổi đều đã có thể tự mặc quần áo, chải tóc, tắm rửa v.v... trong khi mấy cậu cùng tuổi thì cứ ù ù cạc cạc. Mấy cô bé lại còn có thể cho biết địa chỉ nơi mình ở, các cậu hỏi tới thì ú ớ không biết mình ở đâu! Không những thế các cô còn giỏi vẽ và biết cầm kéo cắt giấy rất gọn. Quý ông không tin thì xin hỏi các giáo sư Pers Anders Rydelius và Rolf Zetterstroem vì chính các ngài này đã làm cuộc nghiên cứu tìm hiểu trên với 497 đứa trẻ vào thập niên 1980 ở Thụy Điển. Chuyên gia tâm lý của chương trình nghiên cứu, bà Lillemor Nordberg đã phải thốt lên: “Tôi không ngờ trai gái khác nhau đến mức độ như vậy!”. Quý ông ở Na Uy đành phải tự an ủi rằng kết quả nghiên cứu trên chỉ cho thấy đàn ông Thụy Điển... ngu hơn đàn bà Thụy Điển, nhưng sự thật vẫn là sự thật đấy quý vị ạ!!!

Cái nguy của tình trạng nam nữ bình quyền là ở chỗ ngày nay mấy chị em mình càng ngày càng học cao (tự kiêu nhỉ?). Mà học nhiều cũng có nghĩa là... cận thị nhiều! Cận thị thì phải mang kính, mà mang kính thì khó... nháy mắt mí người ta, hơn nữa không ai thấy được màu sắc ta trang điểm trên mí mắt. Nếu ta muốn làm đẹp, không mang kính khi dự tiệc, ta dễ lọt vào tình cảnh không nhìn thấy người yêu ở đâu, nguy hơn nữa là nhìn lộn người yêu. Cách giải quyết đẹp là sắm kính

đeo sát trùng (kontaktlinser). Gần đây trên báo chí bỗng có tin rằng có năm người ở Thụy Điển đã bị đui mù hay viêm mắt nặng vì dùng kontaktlinser. Nguyên do là ký sinh trùng (amoeba) bám vào kính rồi đục khoét mắt gây viêm (acanthamoebainfeksjon). Chị em chúng ta nhiều người dùng kính sát trùng hoảng hốt sợ cặp mắt mơ huyền của mình trở thành... mờ, điện thoại tới tập đến chúng tôi để hỏi. Trang Phụ Nữ có liên lạc các chuyên viên về kính và được trả lời như sau.

Viêm mắt như những trường hợp nêu trên, tức acanthamoebainfeksjon, xảy ra rất ít. Trên toàn thế chỉ xảy ra khoảng ba trăm trường hợp và lý do là sử dụng không đúng cách. Vì ký sinh trùng có khắp nơi như trong không khí và nước nên viêm mắt chỉ xảy ra nếu ta giữ không kỹ, để kính chạm với nước sông hay không khử trùng kính mỗi ngày để ký sinh trùng đủ điều kiện sinh sôi nảy nở và xoi tái mắt của ta khi ta đặt kính vào mắt. Vì vậy điều quan trọng là khử trùng mỗi ngày theo lời chỉ dẫn của chuyên viên và đừng hà tiện dùng nước khử trùng lại nhiều lần. Sau đây chúng tôi xin ghi lại những điều tối cần cho các bạn dùng kontaktlinser:

- Luôn luôn rửa tay sạch trước khi đặt kính vào hay lấy kính ra.
- Nước khử trùng đã dùng một lần phải đổ bỏ.
- Nước muối dùng để dung hòa chất nước khử trùng trước khi ta đặt kính vào mắt không được dùng lần nữa.
- Không bao giờ tự pha chế chất nước muối, hãy mua ở tiệm.
- Giữ hộp đựng kính sạch sẽ, hàng năm phải đổi hộp mới.
- Mỗi lần dùng kính xong phải khử trùng.
- Khi dùng kính đừng tắm (để tránh cho nước dùng vào).
- Đừng dùng kính khi ngủ.
- Đi kiểm soát mắt thường xuyên và đổi kính (thường thì tiệm kính nơi ta mua sẽ gửi thư nhắc khi đến hạn thử mắt và đổi kính).

Các chuyên viên nhấn mạnh rằng nếu chúng ta theo đúng những lời chỉ dẫn trên thì sẽ không gặp rắc rối gì trong việc dùng kính, vậy các bạn gái hãy yên tâm tiếp tục sử dụng kính sát trùng mà không bị lương tâm gặm nhấm... □

Dạ Vũ Mùa Xuân

- Riêng tặng Natasja, người đã cho tôi biết thế nào là nam nữ bình quyền.

Nguyễn Nhược Tiểu

Hôm nay đi disco.
Em sửa soạn lên đồ.
Mắt kẻ màu xanh thắm,
Môi đỏ thắm điểm tô.

Đến trước gương em ngồi,
Phấn hồng lấy ra dồi.
Cho thêm phần duyên dáng
Em chấm ít nốt ruồi.

Gắn vào cặp lông nheo,
Từng sợi nhỏ cong veo.
Giày lừng da to bản,
Nín thở em thất eo.

Tóc em nhuộm đủ màu.
Tay cầm lược chải đầu,
Tay xịt keo giữ tóc
Dừng dừng tựa nhà lâu.

Em ngắm lại hàng hoàng:
Khăn buộc cổ màu vàng,
Áo quần da bóng loáng,
Điểm dính sắt sáng choang.

Em len lén đi ra.
Khách khứa đến chật nhà.
Me đang ngồi khui hụi
Đằng bộ ghế sofa.

Em chẳng nói chẳng rằng,
Khởi cửa bước phăng phăng
Ra phía ngoài đứng đợi
Lũ bạn đến nhập băng.

Disco đèn lơ mờ,
Khung cảnh thật nên thơ,
Người đông như mở hội
Bước qua lại vật vờ.

Tiếng nhạc nổi vang rền
Từ hàng loa bên trên,
Nhịp điệu thật cuồng loạn
Làm chao đảo ánh đèn.

Mấy đứa bạn đến phiên
Tối trước dành bàn riêng
Khoa tay la ơi ới
Kêu cả bọn đến liền.

Kéo ghế chưa kịp ngồi
Mấy chàng đã đến mời.
Hâm nóng vài ba bản
Em về bàn, bỏ hơi.

Em đảo mắt nhìn quanh,
Trắng, đen, đỏ, vàng, xanh,
Áo đủ màu, đủ kiểu,
Rộng, bó, kín, hở hênh.

Chợt em nhìn thấy chàng,
Ngồi ghế bên cạnh bàn,
Tay mân mê ly nước,
Đầu gục, mắt mơ màng.

Chàng ngước lên thấy em.
Mắt chạm mắt êm êm
Em vờ nhìn chỗ khác,
Đuôi mắt liếc trộm xem.

Khuôn mặt chàng đẹp xinh,
Khỏe mắt sáng da tình,
Hàm răng đều trắng bóng,
Tóc mượt brilliantine.

Chàng sửa bộ thẳng lên,
Môi nở nụ cười duyên.
Em làm như hờ hững,
Nét mặt lạnh như tiền.

Chàng nửa đứng, nửa ngồi,
Dợm đến chỗ em mời.
Sợ em không đáp ứng,
Nghĩ thế chàng lại thôi.

Em ngồi tiếc vắn vơ,
Lòng ước muốn, trông chờ.
Các chàng khác mời nhảy,
Em từ chối làm ngơ.

Chàng như đã chịu thua.
Ngồi trở lại thế xưa,
Trông chàng thật tội nghiệp
Như con gà phải mửa.

Nhạc giật giật một hồi
Chuyển sang slow mùi.
Em bặm gan đứng dậy
Tiến đến chỗ chàng ngồi.

Em đưa tay mời chàng.
Chàng vẽ mặt bàng hoàng,
Đứng lên không muốn nổi,
Tay run, mắt ngơ ngàng.

Em dịu chàng ra sàn,
Hai tay ôm cổ chàng.
Tay chàng lần quen thuộc,
Thả trên lưng xuống dần...

Ướt ẹo điệu Rhumba,
Tối lui Chachacha,
Quay vòng vòng Bebo,
Lúc lắc Lambada.

Đi chợ nhịp Paso,
Đứng đỉnh Bolero,
Nhún nhảy trong điệu Twist,
Uốn éo bước Tango.

Em nhảy không biết mệt.
Đêm vui sao chóng hết.
Điệu slow cuối cùng,
Đôi vòng tay ôm xiết.

Đèn bật sáng tiêu điều.
Chia tay trong hắt hiu,
Chàng hẹn em tuần tới,
Tiếp điệu vũ tình yêu.

Khách disco thưa dần.
Tuy mỗi rã đôi chân,
Lòng chưa dừng bước nhảy,
Em mong chóng hết tuần.

"Chị Mộng Thường Mến,
Chị nghĩ sao mỗi lần "anh Mộng Thường" đi "fest" một mình? Ông xã nhà em thường hay đi tiệc tùng ở sở vào dịp cuối năm, không những thế mà còn đi công tác ở nước ngoài. Dĩ nhiên là em không được đi theo. Em nghe mấy bà Na Uy ở sở của em kể về những buổi công du nước ngoài rất nhiều, nào là đó những dịp người ta "chơi xả láng" tìm bạn qua đêm, ăn nhậu với nhau... Em làm tại một môi trường chỉ có phụ nữ nên không hiểu rõ sự thật thế nào, em có hỏi ông xã nhưng anh chối, bảo làm gì có chuyện ấy. Những lần dự tiệc chung với nhau thấy ảnh mời người khác khiêu vũ em cảm thấy... ngứa mắt làm sao nhưng không dám nói, sợ ảnh cười, bảo em ghen. Chị giúp ý kiến cho em nhé!"

"Hoạn Thư"

Hoạn Thư yêu dấu!

Chị bắt đầu từ cuối thư nhé! Nếu "anh Mộng Thường" khiêu vũ với người khác mà đừng táy máy tay chân hay ôm sát người ta thì chị ít khi nào có ý kiến. Ngoài ra chị cũng không sợ người khác ôm sát "anh Mộng Thường" bởi trong vòng quen thuộc ai cũng biết "anh Mộng Thường" hay có tật hay đạp chân nên ai cũng đứng xa cả thước khi nhảy đầm với anh ấy. Tánh chị không ăn cay nên không cảm rõ được tâm tư ghen là gì. Chị có thử gặp bác Học trong mục "bác Học trả lời" để xin phép được gặp bác Học gái hầu tìm câu trả lời cho em nhưng bác Học dứt khoát không cho chị gặp mặt bác Học gái. Ấy là phần "ghen".

Việc "anh Hoạn Thư" đi công cán có tham dự những buổi tiệc vui chơi thì cũng là do công việc, mình phải lịch sự tham dự chứ? Ăn thua em có tin tưởng anh ấy hay không. Nếu em tin chồng thì hơi đâu ngồi tưởng tượng anh ấy làm những gì, khiêu vũ với ai. Những dịp anh ấy đi xa em chờ ngồi bên cạnh điện thoại mà mong anh ấy gọi. Anh ấy gọi thì em hạch hỏi, mà không gọi thì em giận. Lúc ấy em hãy rủ vài người bạn đi xi-nê hay gặp nhau trò chuyện cho "quên" đi sự lo lắng viển vông của em. Chị hiểu rằng anh ấy đi công tác nhiều trong khi em chỉ ngồi nhà và có mặc cảm. Như đã nói trên, em cũng nên tìm những dịp đi giải trí với bạn riêng của mình để tạo cân bằng. Em sẽ thấy chuyện lăng nhăng giữa trai gái coi vậy chứ không

Chị Em Tâm Sự

phải là ai cũng nghĩ đến, ngược lại, có xa mới càng thương nhau nhớ nhau hơn. Chúc em may mắn và bớt ghen. Mến.

"Thưa chị,

Em có tâm sự, muốn chia sẻ với chị. Em không biết chị là ai, chị cũng không biết em là ai, em cảm thấy dễ bộc lộ hơn là với người quen thuộc. Trong chuyến du lịch hè vừa rồi em cùng hôn phu và gia đình anh ấy sang Mỹ. Tại đây tình cờ chàng gặp lại một người bạn cũ học cùng lớp khi xưa. Chàng của em và cô ấy gặp nhau mừng rỡ ngồi nhắc mãi chuyện hồi xưa. Cô này đã có gia đình, nhưng không hiểu vì lý do gì chỉ đi một mình trong những buổi tiệc chúng em có mặt trong thời gian chúng em ở bên Mỹ. Em hỏi chồng cô ấy là ai thì chàng chỉ trả lời thoáng qua rằng anh ta cũng là người chàng có quen biết. Chàng nhắc đến cô ấy luôn và lúc nào cũng tấm tắc khen nào là cô ấy người khôn ngoan lanh lợi nào là người tài giỏi nhưng khiêm nhường v.v... Cô ta lúc nào cũng lịch sự với em nhưng em vẫn cảm thấy như thế nào ấy khi ba người ngồi chung với nhau mà chàng và cô ta nói huyền thuyên về những chuyện em không biết đến. Khi về lại Na Uy em có làm một cuộc "điều tra" và khám phá rằng khi xưa (cách đây 12 năm!) chàng và chồng của cô đã từng tranh nhau mong chiếm trái tim của nàng, bộ ba này luôn luôn đi với nhau vì nàng không quyết định được. Một thời gian sau nàng tỏ ý cho chàng của em là nàng chỉ xem chàng là bạn và đã trao trái tim của mình cho người kia. Sau đó hai người cùng vượt biên với nhau. Hôn phu của em nghe nói khổ sở rất nhiều sau đó. Sau này lâu lâu em thử hỏi

chàng có nghe tin của cô ta thì chàng trả lời có nhận thư của cô ta. Em không dám hỏi chàng nhận được bao nhiêu thư và có trả lời hay không. Em nhắc khéo đến cô ta thì chàng lại kể chuyện về cô ấy nhưng tuyệt đối không nhắc gì đến việc tình cảm giữa chàng và cô khi xưa. Còn một điều em nghe loáng thoáng là cô ta đang mất hạnh phúc. Em rất khổ tâm, nhiều lần có ý định dứt với chàng dù gia đình hai bên đang lo nghĩ đến việc cưới hỏi. Nhiều lúc em muốn viết thư cho cô ta để hỏi cô ta nghĩ gì mà toan phá hỏng hạnh phúc của người khác. Chị nghĩ sao?

N.N.L.

N.N.L. mến,

Thật là một câu chuyện hi hữu. Chị phải đọc đi đọc lại nhiều lần để hiểu rõ những gút mắc trong câu chuyện và phân tích tâm tư của mỗi người. Chị rất hiểu em. Em cảm thấy mình đứng ngoài vòng khi chàng và cô ta nhắc lại chuyện thời xưa, em bị chạm tự ái vì không ai thích bị "hắt hủi" bao giờ. Chàng của em hẳn phải bàng hoàng khi gặp lại cô ta. Những tình cảm rạt rào khi xưa bỗng trở lại xâm chiếm tâm thần. Nhiều khi cô ta là mối tình đầu của chàng chăng? (Mối tình đầu rất khó quên...) Cô ta không những là người chàng yêu khi xưa mà còn là người chàng chiêm ngưỡng (một người hơn mọi người khác), vì thế nên em mới sợ mình thua cô ta? Tại sao biết chàng có hôn thê mà cô còn viết thư cho chàng? Có phải vì cô ta đang kém hạnh phúc, chồng lại là người quen biết rất thân với chàng của em nên cô, trong lúc khổ, bỗng như vớ được người duy nhất có thể hiểu mình

vì biết quá khứ của mình? Chàng có bị tình cảm mãnh liệt khi xưa lôi cuốn trở lại thời gian cách đây 12 năm đến nỗi quên em? Chàng có thể bỏ em để trở lại với nàng hay không?

Đó chỉ là những câu hỏi chị tự đặt ra. Chị cũng nghĩ rằng có lẽ chỉ có chàng mới trả lời em được. Em đang tính tiến tới hôn nhân với anh ấy thì em phải hiểu rằng cột trụ của hôn nhân là lòng thành thật tin tưởng lẫn nhau. Sự thật là em đã làm đám hỏi với chàng, điều ấy có nghĩa là hai bên đã quyết tâm với nhau rồi, gia đình cũng đã xem em như con trong nhà (có nghĩ vậy người ta mới dẫn em đi du lịch bên Mỹ), không lý do gì vì sự nghi ngờ mà em bỗng rút lui. Hãy thành thật trình bày với anh ấy để xem anh ấy bày tỏ thế nào. Ghen là một khía cạnh của con người, không có gì là xấu hổ khi thú nhận với người yêu là mình ghen. Mặt khác, nếu ngay giây phút này chàng có bị chi phối bởi những tình cảm rạt rào khi xưa thì cũng chẳng có gì là đáng ngại vì rồi nó sẽ trôi qua nhanh. Con người cũng có thay đổi, cô ấy khi xưa có thể khác với cô ấy bây giờ, chàng có nghĩ đến “vóc dáng yêu kiều” khi nào thì vẫn phải nhớ rằng nàng đã thuộc người khác, và quan trọng hơn nữa, là chàng cũng thuộc một người, tức là chính em. Chị không tin là chàng dám hy sinh thực tế và tương lai để vớ một mảnh kỷ niệm bé nhỏ. Đôi lúc chị có đầu óc phóng khoáng tới mức tin rằng tình bạn thật sự giữa hai người khác phái có thật, vì thế cô ta mới liên lạc thư từ với hôn phu của em, bởi chàng là người biết rõ cả hai vợ chồng cô ta, cô dễ tâm sự hơn. Em chớ vội liên lạc với cô ta để gạn hỏi, nếu người ta vô tình thì mình có làm vậy cũng chỉ gây ra hiểu lầm và đổ vỡ cho chính mình. Chúc em có can đảm nói chuyện với chàng, chị mong em sẽ thật nhiều hạnh phúc. Mến.

Có nhiều vấn đề rất thực tế, nhưng lại vô cùng tế nhị, nói ra e “sự thật mất lòng” — mà nếu tránh né thì chẳng bao giờ mình có thể xây dựng được điều gì tốt đẹp cho cá nhân mình và cho tập thể. Bởi vậy nhân *Vượt Sóng* có mục “Chị em tâm sự”, em xin trở lại hai đề tài tuy cũ rích nhưng thiết tưởng lúc nào cũng cần thiết. Đó là chuyện la rầy con cái và việc cho con tiền sinh hoạt ở trường.

LA RẦY CON: Đứa con nào dù ngoan đến đâu cũng có nhiều lần làm điều sai quấy. Bà mẹ dù hiền thực thế nào cũng không thể không đôi lần giận dữ. Thành thử việc la rầy con cái là chuyện không thể tránh khỏi. Tuy nhiên mục đích la rầy này không phải để “cho hả cơn nóng”, nhưng nhằm dạy bảo con, chỉ cho con những lỗi lầm để chúng không còn tái phạm đồng thời trở nên ngày một khôn ngoan hơn. Để đạt được mục tiêu đó, trộm nghĩ chị em mình cần biết sử dụng những câu la rầy sao cho hợp lý, đúng nghĩa. Dĩ nhiên chị em mình phải loại bỏ ngay những lời chửi mắng bần thủ, nhục mạ vì những tiếng đó hoàn toàn không mang tính cách giáo dục. Nhưng những câu la rầy đại khái như sau theo thiên ý cũng không đem lại kết quả mong muốn nếu không muốn nói có tác dụng phản xạ kiểu “boomerang”: “Bằng tuổi mày(!), tao(!) đã làm được thế này, thế nọ...” Hẳn trong đầu đứa trẻ khi nghe vậy đã nảy sinh ý nghĩ phản kháng, chẳng hạn: “Chưa chắc, nếu con ở vào thời đại của má, sức mấy má hơn con! - hoặc “giờ má lớn thế kia, nhiều thứ má đâu bằng con. Má nói tiếng Na Uy giỏi bằng con không? Má trượt ski bằng con không?”. Hay khi nghe câu: “Ở nhà cái gì cũng đến tay tao. Rồi tao ra, chúng mày chỉ có nước chết đói nhăn răng” - nhất định bọn trẻ không đồng ý rồi đó. Trong đầu nó lý luận liên: “Đâu có, ở nhà con cũng thấy ba làm này, chị hai cũng làm và thỉnh thoảng con vẫn giúp má mà!” Hơn nữa chúng đã được giáo dục trong trường về tinh thần tháo vát, tự lập và chúng hiểu rõ các cơ cấu tổ chức xã hội Na Uy, chúng ngầm thách đó: “Má cứ rời đi... sức mấy con chết đói!” - Ngoài ra trong khi sửa phạt con, chị em mình cũng không nên nhắc lại những lỗi lầm cũ của con khả dĩ tránh cho con ý nghĩ cha mẹ nhỏ nhen, “thù dai”... Rồi khi la rầy con, chị em mình tuyệt đối tránh việc lấy bạn bè của con ra làm gương (thí dụ: mày không bằng thằng... Mờ mắt ra mà xem con nhà...) - hoặc lôi trẻ khác vào cuộc (mày lại giống cái thằng... Đi chơi cho lắm vào rồi bắt chước con nhà chết tiệt...) Con có lỗi gì, hãy la rầy thẳng vào điều đó. Trẻ nhỏ bao giờ cũng thích sự thẳng thắn, dứt khoát. Rồi sau đó trong cuộc sống thường nhật ta hãy nêu những gương tốt lành cho con noi theo.

CHOTIỀN CON SINH HOẠT: Chẳng nói thì chị em mình đều đã biết: Ở trường

con cái mình ngoài việc học chữ còn có những sinh hoạt khác nữa, điển hình như các cuộc du ngoạn, trượt tuyết hoặc lớp 5/6 đi trại một tuần lễ, lên tới lớp 8/9 đi trại một tuần nữa. Những lần sinh hoạt ngoài trời này mỗi học sinh thường phải trả tiền xe đi chuyển khoảng năm, sáu chục bạc. Các cuộc trại kéo dài một tuần lễ (có tính cách du khảo) tốn kém nhiều hơn, khoảng trên một ngàn đồng. Sở Giáo Dục địa phương thường tài trợ phân nửa phí khoản nói trên cho mỗi học sinh. Ấy vậy nhiều trường hợp trẻ em Việt nam khi về xin tiền cha mẹ thì lại “được” trả lời: “Tiền đâu mà đóng... Nhà hết tiền rồi, tao còn phải dành tiền chợ”, v.v... Xin thử tưởng tượng tâm trạng của con mình. Tội nghiệp, con nó thất vọng. Và khi đến trường, nhìn các bạn Na Uy cùng lớp “hồ hởi phấn khởi” nộp tiền cho thầy, cô giáo chủ nhiệm, con mình ngồi lặng trên ghế, cúi mặt... đây mặc cảm!

Trẻ nào mà chả muốn được như các trẻ khác. Trẻ nào mà chẳng thích được chạy chơi ngoài trời, tắm biển, trượt tuyết... Nhưng nếu không có vài chục đồng để đóng chung với lớp, em này sẽ không được hưởng niềm vui của tuổi thơ, trái lại sẽ tủi thân, chán nản đồng thời cảm thấy thua kém các bạn cùng lớp. Em sẽ lớn lên trong nỗi bất mãn, buồn tủi...

Thưa các chị, nếu nói bậc cha mẹ cần “hy sinh” em e rằng sẽ mang tiếng lạm dụng chữ nghĩa, vì từ ngữ này cao đẹp, thiêng liêng lắm. Em chỉ dám nghĩ vụng rằng nếu chị em mình biết thương cảm thêm một chút xíu nữa hoàn cảnh và tâm trạng của con hẳn con mình sẽ được hưởng trọn hảo sự chăm sóc và tình thương không nhường của cha mà đặc biệt của người mẹ.

Qua mấy lời thô thiển trên đây, em trông được sự chỉ giáo của các chị. Ngoài ra em cũng mong rằng các vấn đề cụ thể và cần thiết khác nữa sẽ được chị em mình nêu thêm ra đây để cùng trao đổi tâm sự với nhau trong niềm thông cảm và tình thân quảng đại thì không gì quý hóa bằng. Mong lắm thay, các chị kính yêu ơi!

Thục Nữ

Mộng Thường rất vui mừng được đón nhận những lời tâm sự chí tình như trên của tất cả các chị em bạn gái khắp nơi. □

• MỘNG THƯỜNG

— **Mình ơi! Mình ơi!** Dậy...
Sợ quá, mình...

— Gì vậy cưng? Tụi mình mới... ấy
hồi tối mà.

— Không phải. Em vừa mơ thấy
ma. Ghê quá! Mình, mở mắt ra đi,
mình!

— Rán ngủ lại, cưng. Sáng mai anh
còn phải đi “cây” nữa.

— Không! Thức nói chuyện với em!
Có gì em sẽ gọi điện thoại đến sở nói
anh bệnh. Giờ em không thể ngủ lại
được đâu. Em sợ. Mình mà nhắm mắt
nữa em nhéo cho xem. Em bật đèn lên
nhé?

— Thôi, khỏi. Anh ôm cưng thế này
được không, hết sợ chưa?

— Hết... Nhưng bỏ tay ở dưới ra đã.

Mình ạ, lúc này em mơ
thấy ma đuổi em. Lưỡi nó
dài cả thước, đỏ lôm.
Răng nó nhọn hoắc. Em
chạy quá trời mà hai chân
nặng như có đá đeo, nhấc
lên không nổi. Nó chụp
được em, bóp cổ thì... may
quá, em thức dậy được.
Đến giờ em vẫn còn run.

Mình thấy chân tay em lạnh ngắt
không?

— Không. Ấm thấy mồ! Chắc chỗ
khác..lạnh. Để anh sờ thử.

— Em không giỡn nữa đâu. Mình
chả biết tôn trọng nỗi khổ của em gì
cả. Trong lúc em sợ thế này mà còn
đùa cợt được.

— Thì ma đâu chỉ cho anh đi, anh
xơi tái nó cái một! Sức mấy anh để cho
ma nào đụng tới da thịt thơm như mùi
mít của vợ anh. Diêm Vương có giới
lên đây, anh vận sừng! Ma nào dám
giỡn mặt vợ anh, giá tối thiểu cũng
phải bước qua xác chết của anh! Như
vậy cưng đã thỏa mãn chưa nào hay
còn muốn anh biểu diễn gì nữa?

— Em muốn mình nói chuyện đúng
đắn cơ.

— Ô kê, cưng muốn chuyện gì? Hay
tụi mình diễn lại... cảnh hồi tối?

— Nghèo mà ham! Em muốn hỏi
mình thế mơ thấy ma như vậy có nghĩa
gì không?

— Trời, hết bắt anh canh thức lại
đòi anh làm thầy bói không lương! Em
mơ thấy ma có nghĩa là em yêu ma, si
ma, muốn xây tổ uyên ương với ma!

— Nghỉ chơi mình ra! Kỳ cục!

— Thôi, xin lỗi. Quay lại đây anh
giải thích cho nghe. Thôi mà, cưng!

— Mình mà... ấy nữa, em giận thực
sự cho mà xem. Ghét!

— Anh long trọng hứa sẽ... ngoan.
Giờ anh cắt nghĩa cưng nghe về giấc
mơ nhé. Trước hết, việc cưng mơ
không có gì lạ. Tất cả mọi người đều
mơ. Đêm nào cũng mơ. Ca dao ta có
câu: “Đố ai nằm ngủ không mơ...” Tuy
nhiên không phải những gì ta mơ đều
ngẫu nhiên, trái lại đều có căn nguyên.
Bởi vậy người Pháp có lý khi nói: “Hãy
kể bạn mơ những gì, tôi sẽ nói bạn là
người như thế nào”.

— Tức là giấc mơ nào cũng có ý
nghĩa hả mình?

— Đương nhiên.

— Chẳng hạn gì mình? Thế lúc này
em mơ thấy... ma thì sao?

MÌNH ƠI, EM MƠ... MA!

E-VÀ

— Cứ để ma của cưng “ngồi chơi
xơi nước” đã, anh sẽ trị tội nó sau, dám
làm vợ anh chạy... xì hơi!

— Xí!

— Như anh đã nói với cưng, không
phải tự nhiên ta mơ và những gì ta mơ
thấy cũng không phải vô cớ. Có những
giấc mơ đưa ta tới thế giới đầy ác mộng
hoặc khiến ta khắc khoải khi tỉnh giấc
hoặc chi phối ta suốt ngày hôm sau.
Nhưng cũng có giấc mơ ta không tài
nào nhớ lại nổi khi thức giấc. Ngay
trong những giấc mơ tình cảm của ta
cũng thường thay đổi có khi từ vui sang
buồn, có lúc từ yên bình tới âu lo.

— Mình vòng vo quá, chẳng chịu
vào đề ngay.

— Đừng nóng, cưng. Việc gì cũng
phải có đầu, có giữa, có đuôi. Tỉ như
tụi mình khi... lâm trận cũng phải này
nọ giống như các cầu thủ làm nóng
trước khi ra sân. Sở dĩ anh tần mần
cưng là để...

— Lại nữa!

— Lỗi tại cưng cứ kích động anh.
Rồi, anh tiếp tục “trả bài”, cưng nghe
này: Những khó khăn, mâu thuẫn,
xung đột nếu không được giải tỏa nội
trong ngày thì thường sẽ tái hiện trong
giấc mơ bằng những hình ảnh và vật
biểu tượng. Anh tạm lấy một giấc mơ

làm điển hình để từ đó cưng suy ra các
trường hợp tương tự nhé: Ông giáo sư
nọ mơ thấy mình làm một thí sinh vào
thi vấn đáp. Giám khảo là một “thằng
cha” hắc ám, lạnh lùng như một gã
đzăng gô thứ thiệt, có bộ mặt cô hồn
các đẳng. Thí sinh tức ông giáo sư đó
lo sợ đến teo lại, không đoán nổi giám
khảo kia nghĩ gì về mình, phản ứng ra
sao về những câu trả lời của mình. Thí
sinh cố gắng đưa ra những lập luận sắc
bén, trình bày hùng hồn quan điểm của
mình. Nhưng càng cố gắng thí sinh
càng sợ hãi hơn và càng cảm thấy rõ
mình sẽ bị đánh trượt. Đúng lúc đó ông
giáo sư giật mình tỉnh giấc, tim vẫn còn
đập mạnh, mồ hôi vã ra... y như cưng
hồi nãy vậy. Sau đó ông ta không thể

nào ngủ lại được, phải ra
khỏi giường vận nhạc êm dịu
nghe để tìm lại sự yên bình,
chứ ông ta đâu có sung
sướng như cưng, có chồng
bên cạnh để ôm như thế này.

— Xí! Nhưng mình chưa
nói ý nghĩa giấc mơ của ông
thầy giáo ấy mà.

— Giấc mơ vừa kể cho
thấy sự xung đột giữa niềm tự tin trong
một cá nhân với những đòi hỏi và
trông đợi từ các quyền lực khác ở bên
ngoài. Giấc mơ đó có nghĩa là ông giáo
sư ước muốn mình trở nên hoàn hảo,
nhưng đồng thời ông ta lại lo âu bị đào
thải nếu không trở nên như vậy.

— Nhưng đâu có phải ai cũng mơ
mình đi thi?

— Đó chỉ là thí dụ điển hình mà
cưng. Ta gọi đó là mơ thi. Nói cách
khác loại mơ thi còn diễn ra dưới
nhiều hình thức khác.

— Em hiểu. Chẳng hạn mơ thấy
mình phải thi đua về một chuyện gì đó
với một người khá hơn ta hay bị một
kẻ có địa vị, chức quyền hơn ta hỏi,
phỏng vấn, thử thách hay tra khảo...

— Đúng vậy, cưng nghèo mà thông
minh! Các giấc mơ thi biểu lộ nỗi lo
âu về sự tầm thường của mình. Nói rõ
hơn là những người mà ban ngày cứ
bận tâm về thành quả, áy náy mình
không được bằng hay hơn kẻ khác, sợ
thiên hạ coi rẻ mình... thì thường mơ
mình đi thi hoặc tranh đua này nọ. Đó
là hình thức biểu tượng.

— Mình nói hay quá. Kể tiếp đi
mình!

— Nhưng cưng phải khích lệ anh
thế nào chứ, ai lại nằm cứng đờ như

khúc gỗ thế này.

— Thì... xong đã, em hứa...

— Sẽ đến công anh xứng đáng, cũng định nói vậy phải không? Ô kê, loại tâm trạng anh nói vừa rồi liên quan đến sự xung đột giữa một cá nhân với những quyền lực ở bên ngoài. Ngược lại, có thứ mâu thuẫn nội tại, nghĩa là tâm trạng xung đột với chính cá nhân mình, tuy nhiên các tình cảm này ban ngày không được diễn tả ra bằng lời để rồi ban đêm xuất hiện trong giấc mơ dưới những hình ảnh tượng trưng.

— Chẳng hạn thế nào mình?

— Thí dụ, một bà nọ tuổi cỡ... xế bóng hoàng hôn, mơ thấy mình mặc bikini đứng trên một tảng đá ở bãi biển. “Nàng” thoải mái dưới ánh mặt trời ấm áp, sau đó nhảy xuống nước bơi. Nước trong đến độ bà ta thấy rõ tận đáy biển. Bà bơi lội tung tăng mà không hề thấy mệt đồng thời cảm thấy mình hạnh phúc “can không nổi”. Nhưng bỗng bà ta khám phá thấy chân mình có vẩy như cá và từ... bàn tọa vĩ đại của bà tự nhiên mọc ra đuôi cá... cứ như thể mỹ nhân ngư vậy.

— Eo ôi, tội nghiệp!

— Giấc mơ đó chính là nội tâm của bà già “nửa chừng xuân” này. Biển cả là biểu tượng tâm trạng không muốn tự công nhận mình, ước muốn chối bỏ gốc gác quá khứ của mình. Còn hình ảnh đuôi cá cho biết bà ta đang dự tính thực hiện một giai đoạn mới ngon lành hơn trong cuộc sống của “nàng”.

— Mình giải thích rõ hơn một chút được không, em thấy khó hiểu.

— Anh lấy thí dụ vào cung cho chắc ăn: Vốn thuộc dòng dõi vô sản thứ thiệt, cung xưa kia là một cô bé lọ lem. Sau nhiều năm lao động là vinh quang, đến tuổi sồn sồn, cũng có địa vị khá thơm trong xã hội. Nay trong thâm tâm, cung không muốn nhớ tới quãng thời gian “đen như mồm chó” xa xưa, ngược lại cung nóng lòng làm được một cái gì ra trò trước khi da mồi tóc bạc.

— Như vậy rồi em sẽ mơ mình mọc... đuôi cá?

— Đúng. Cung đồng thời muốn che giấu nhược điểm của mình, nhưng lại không giấu nổi nỗi băn khoăn cho một tương lai thật gần của mình.

— Nếu thế em thêm vào mơ ước! Em bằng lòng sống với hiện tại bên cạnh... chồng em.

— Hiện giờ cung còn trẻ, “đồ nghề”

còn ngon lành nên cung nói bạo; mai kia tới tuổi “đứng bóng” cũng dám dờ quẻ lắm. Biết ra sao ngày sau, cung ơi! Cái khổ tâm của cung là cung không dám nói ra, chứ bộc lộ được thì đâu còn uẩn ức mà mơ với miếc. Đàng này cung muốn giấu riêng cho mình làm như cả anh lẫn thiên hạ không ai hiểu nổi cung, chỉ than trong bụng như nàng cung phi của Ôn Như Hầu Nguyễn Gia Thiều: “Nghĩ mình mình lại nên thương nỗi mình” hoặc như bà huyện Thanh Quan: “Một mảnh tình riêng ta với ta”! Như anh đây, có gì cứ nói toạc móng heo ra, đêm ngủ “khỏe re như con bò kéo xe”, nếu có mơ thì chỉ toàn mơ thấy mình “gaa til sengs” với Madonna thôi!

— Em giết!

— “Làm sao giết được người trong mộng... để trả thù cho duyên kiếp lỡ làng!”

— Cho mình hay, nếu mình mơ Madona, em thề sẽ mơ...

— ... gặp bác Hồ! Ô kê, vắc sô gu! “Râu bác dài, tóc bác bạc phơ” thì bác còn sức đâu mà sơ mũi cung.

— Thôi à nhe, nói quá tiêu chuẩn rồi đó. Muốn “an toàn trên xa lộ”, mình hãy khôn hồn trở lại chuyện giải thích giấc mơ cho em nghe.

— Tuân lệnh! Đang nói tới đâu rồi... À, giấc mơ của ông giáo sư nọ với của bà sồn sồn kia tuy hoàn toàn cá biệt, có tính cách cá nhân nhưng đồng thời cũng là mẫu số chung. Tất cả mọi người thường mơ về các đề tài chung, tại vì ở một số lãnh vực ta có những vấn đề đồng nhất. Chẳng hạn ai mà chẳng hơn một lần ước ao hoặc đã cố hành động hầu trở thành kẻ giỏi nhất, ngon lành nhất trong tập thể. Người nào mà chẳng từng tự nhủ sẽ làm cách nào sử dụng hữu hiệu quãng đời còn lại của mình. Nói tóm lại, cung cứ nghĩ thế này cho tiện và lợi: Giấc mơ bao giờ cũng phản ánh khía cạnh nào đó về cách ta sống hàng ngày ra sao. Quan trọng là đề tài của các giấc mơ. Đó là căn bản và thường tái diễn dưới nhiều lối nguy trang khác nhau. Ngoài ra cung cũng nên tự hỏi, tại sao ta mơ nhiều giấc mơ giống nhau. Đó là do hàng ngày ta phải đương đầu với những những vấn đề giống nhau.

— Nhưng mình ơi, có những giấc mơ... lạ lắm, như mơ thấy người chết.

— À, giờ nói về người chết nhé. Trong gia đình có người qua đời, ta

thường mơ thấy người chết hiện về. Sự kiện này giải thích ước muốn thâm sâu rằng chờ chi người thân của mình vẫn tiếp tục sống trên cõi đời này. Ta như muốn phủ nhận rằng người ruột thịt của mình đã... ngủm cù tì. Tuy nhiên mơ về người chết còn có nhiều nguyên nhân khác. Thí dụ một bà góa tuổi cỡ trên 60 xuân xanh đã nhiều lần mơ thấy đức “cô” ông chồng của mình. Lý do? Thuở sinh thời người chồng vẫn bao thầu hết mọi việc, độc diễn giải quyết các khó khăn trong gia đình. Sau ngày ông “đai”, bà vợ cảm thấy chơi vơi, “ngất ngư con tàu đi” vì mất nơi nương tựa. Vậy các giấc mơ của “nàng” nhằm đền bù những mất mát vừa kể, nghĩa là thỏa mãn những ước mong của đương sự như thể khi người chồng còn sống. Nhưng đồng thời bà góa kia lại cũng tự trách đã không biết tự lập và ngậm oán giận ông chồng khi còn sống đã “xí” làm hết mọi việc. Giấc mơ là sự giải tỏa tâm trạng uẩn ức của bà ta, nhờ đó “nàng” cảm thấy mình được giải phóng, tức là không bị lệ thuộc vào người chồng.

— Có lần em mơ thấy em bay bổng lên cao. Vậy có sao không mình?

— Chết, chết... nguy quá! Thần thoại Hy Lạp kể thần Ikaros cố gắng bay lên tới mặt trời, nhưng lại rớt xuống cái bịch như trái dừa rụng vì đôi cánh của thần mang trên lưng bị chảy ra dưới sức nóng của mặt trời.

— Thì có liên quan gì tới em đâu mà mình lôi thần Ikaros ra dọa em?

— Cung đúng là... đàn bà thứ thiệt! Các chuyên gia nêu chuyện thần thoại trên là để giải thích các giấc mơ bay hầu cảnh cáo những người đang nuôi ảo tưởng hoặc đứng núi này trông núi nọ hoặc dự tính phiêu lưu vô định, thích đùa với lửa. Trong các giấc mơ bay ta thường mơ mình rớt xuống. Đó là biểu tượng của sự thất bại trong khi ta “lãng du” ngông cuồng hoặc hành động bông bột. Đề tài của giấc mơ này nhằm nhắc bảo ta rằng trong cuộc sống thực tế ta không nên ngây thơ, dễ tin, trái lại hãy thận trọng vì có những cạm bẫy hoặc những liên hệ tai hại mà ta không thể lường trước được.

— Nếu ai mơ bay như vậy thì nên kiểm soát lại tình cảm mình, lối sinh hoạt của mình để làm sao sống cho thực tế, phải vậy không... ông chồng đáng yêu của em?

— Cung nói đúng hết sẩy. Đáng

được thưởng!

— Khoan đã... Ái, bỏ tay ra! Em còn thắc mắc nữa.

— Lắm thế! Gì nữa đây?

— Em tính hỏi mình còn có những loại giấc mơ tiêu biểu nào khác nữa không?

— Nhiều. Về mục này anh đành phải cầu cứu tới hai ông Freud và Jung mới ổn.

— Ai vậy mình? Em có quen họ không?

— Hai tình nhân đầu đời của cưng đấy. Nói đùa chứ, các ông này là hai nhà phân tâm học lừng danh trong lịch sử nhân loại. Sigmund Freud, người Áo và Carl Gustav Jung, người Thụy Sĩ, cả hai đều sống vào hậu bán thế kỷ 18, nhưng có lối giải thích khác nhau về các giấc mơ. Theo Freud, giấc mơ là sự hồi sinh của mỗi xung đột, mâu thuẫn vốn đã khởi phát từ thuở ấu thơ. Ngược lại, theo Jung giấc mơ là biểu tượng sự khiếm khuyết trong tiến trình phát triển bản ngã. Trong khi Freud đề cập đến xuất xứ, Jung lại chú trọng về điểm sẽ đạt tới. Những giấc mơ thấy biển, theo Freud là biểu tượng mối liên hệ thuở ấu thơ giữa đứa con và người mẹ — nhưng, theo Jung, đó là hình ảnh về trạng thái tổng hợp vô thức tự nhiên trong các sinh

vật. Giấc mơ rắn, Freud cho đó là biểu tượng tình dục- nhưng Jung lại bảo đó là tượng trưng về khả năng tự cải thiện mình. Freud giải thích các giấc mơ bay là dấu hiệu của bản năng tính dục- trong khi đó Jung lại cắt nghĩa là sự đạt được những giới hạn vô thức trong con người mình. Còn mơ đang bay bỗng rớt xuống, Jung nói đó là biểu tượng sự khai thông sâu xa trong bản ngã mình; Freud bảo đó là dấu chỉ mối lo lắng mình bị bất lực hay lãnh cảm tình dục.

— Em thấy mấy ông triết gia này rắc rối quá sức, hèn chi nhìn ông nào cũng như điên điên khùng khùng. Rõ chán!

— Hèn quá, anh không là triết nhân, dám bị vợ bỏ vào viện tâm trí lúc nào không hay! Thế cưng hỏi đã chưa, tụi mình còn... ấy nữa chứ.

— Còn lối giải thích giấc mơ nào khác nữa không mình?

— Mới đây anh đọc trong tạp chí Illustrert Vitenskap thấy ý kiến của một số khảo cứu gia hiện đại coi bộ... khỏe.

— Họ nói sao, mình?

— Giấc mơ vừa do ảnh hưởng của tâm lý lẫn sinh lý. Kết quả duy nhất của giấc mơ là bảo đảm ta đã ngủ. Nội dung của giấc mơ chẳng có nghĩa gì cả.

Còn tại sao ta không nhớ lại được một số giấc mơ, một là bởi ta khi ngủ, nhất là khi ta quá mệt, cơ thể ta mất khả năng tập trung và “quên” tự vệ, hai là bởi vấn đề nảy sinh trong giấc mơ đã được giải quyết thỏa đáng. Trái lại, nếu ta vẫn nhớ giấc mơ nào đó thì hẳn là vấn đề trong giấc mơ không cho phép ta được quên đi, nhưng tiếp tục ám ảnh ta hoặc đòi ta phải giải quyết trong cuộc sống thường ngày. Nhưng dù thế nào đi nữa, các nhà khảo cứu đó khuyên ta mơ gì thì mơ, hãy quên bém hết là thượng sách!

— Em chịu quá! Nhưng còn vụ em mơ... thấy ma thì...

— Đã bảo quên đi mà, mặc xác ma! Hưởng thụ hiện tại có phải khoái tí không nào!

— Hiện tại nào?

— Cưng giả đồ “sạch sẽ mà không đồng trinh”! Còn hiện tại nào nữa... Đây nè!

— Kỳ quá hè... Em chả... Với lại mình đã bảo sáng mai mình còn phải đi “cây” nữa mà...

— Thì anh chả đang sửa soạn “cây” đây là gì. Ấm ớ hội tề!

— Ừ... hự... Em hông... .chịu... đâu!

E-VÀ

GIA CHÁNH

Công thức bánh Hạnh Phúc

Chúng tôi giờ sách tìm được công thức bánh sau, rất thú vị, xin viết ra gửi đến các bạn trẻ vừa lập gia đình, đang tập tễnh việc bếp núc...

Vật liệu:

- 7 quả *Tinh Yêu*
- 300 gr *Thành Thật*
- 100 gr *Chịu Đựng* (có thể thêm bột tùy khẩu vị)
- 300 gr *Nhấn Nại*
- 2 thìa *Hy Sinh*
- 2 dl *Trừu Mến*
- 3 thìa *Lãng Mạn*
- vài giọt *Mềm Dẻo* và một ít *Khôn Khéo*.

Cách làm:

Cho 7 quả *Tinh Yêu* vào một tô lớn đánh lên cho nổi. Cho *Thành Thật* từ từ vào, mỗi lần một ít. *Chịu Đựng* và *Nhấn Nại* pha chung với *Hy Sinh*, trộn thật nhẹ tay vào *Tinh Yêu Thành Thật*.

Hòa tan *Trừu Mến* với *Lãng Mạn* để hòa vào hỗn hợp trên. Nhỏ vài giọt *Mềm Dẻo* vào để giữ hương vị rồi cho tất cả vào khuôn *Hôn Nhân*, rắc *Khôn Khéo* lên trên, đưa vào lò Luyện Nhịn Nhục nướng lửa nhỏ trong 10 năm. (Nên nhớ nướng lâu mau tùy theo tình trạng lò).

Khi chín lấy ra để lên đĩa *Nghĩa Tình* mà ăn từ từ lúc bánh hãy còn nóng nần. Ăn không hết hãy cất vào tủ *Tin Tưởng*, lâu lâu lấy ra ăn cho tới bạc đầu.

Nhớ chớ để chung với với gia vị nặng mùi như: *Nghị Ngờ*, *Ngoan cố*, *Độc đoán*, *Ích kỷ* v.v... bánh sẽ tan biến ngay. Ăn bánh uống kèm trà *Vị Tha* sẽ tăng thêm hương vị đậm đà.

Chúc các bạn thành công.

Vịt Nấu Cam

Vật liệu:

- 1 con vịt tơ
- 100gr củ hành
- 1 muỗng bột mì
- 3 trái cam lớn
- Bánh mì
- Muối tiêu

Cách làm:

Vịt chặt đôi, chặt mỗi bên làm sáu, ướp tiêu muối để chừng nửa giờ cho thấm.
Củ hành lột vỏ, để nguyên củ. Cam cắt đôi, nặn lấy nước lọc lại. Bắc chảo lên cho mỡ vô chiên vàng thịt vịt. Cho củ hành vô chiên vàng. Nêm tiêu muối. Cho bột mì vô trộn đều để sôi lại. Cho nước cam vô, nấu cho sôi vài dạo. Cho thêm nước sôi vô, đập lại, để lửa nhỏ cho vịt mềm. Khi nước cạn bớt còn ít và vịt mềm đem xuống.
Múc thịt ra đĩa. Bánh mì cắt miếng vuông, chiên vàng, sắp chung quanh thịt. Dùng nóng.

Cảm tạ

Chúng tôi chân thành cảm tạ:

Quý Cha,
Soeur Pia Hersbach,
Hội Người Việt Ty Nạn tại Stavanger,
Hội Người Việt Ty Nạn tại Sandnes,
Chi hội Phật Giáo Việt Nam tại Stavanger
và vùng phụ cận,
Hội đồng Giáo Xứ St. Svithun,

Ban Đại Diện Cộng Đoàn Công Giáo
Việt Nam tại Stavanger,
Chi Hội Đền Tạ,
Chi hội Legio Maria,
Quý Cụ, quý Ông Bà, quý Anh Chị Em
và toàn thể quý Bạn hữu xa gần.

Đã dâng lễ, giúp đỡ, xin lễ, tham dự Thánh lễ, đọc kinh cầu nguyện, chia buồn, gọi điện thoại phân ưu, tặng hoa và tiễn đưa linh cửu của Bà, Mẹ và Vợ của chúng tôi là:

Cụ Bà **TRẦN VĂN MẪN**
Nhũ danh Maria **TRƯƠNG THỊ HÀ**

Từ trần ngày 15.12.91 tại Stavanger, hưởng thọ 67 tuổi,
đến nơi an nghỉ cuối cùng.

Trong lúc tang gia bối rối, chắc chắn không tránh khỏi những thiếu sót,
kính mong quý vị niệm tình tha thứ.

Chồng: Trần văn Mẫn
Trưởng nữ: Trần thanh Nguyên, chồng và các con.
Thứ nữ: Trần thị Vân Khanh, chồng và các con (Việt nam)

Tang gia đồng cảm tạ.

...tôi là độc giả trung thành của tạp chí "Vượt Sóng" trong quãng thời gian tị nạn tại Phi-luật-tân. Bản thân tôi, là một người tị nạn đã may mắn hơn biết bao nhiêu người tị nạn khác là đã vượt qua được mạng lưới "thanh lọc" khắc nghiệt, và càng may mắn hơn nữa khi được chính phủ hoàng gia Na Uy chấp nhận được định cư tại Na Uy. Tuy vậy, cùng với biết bao nhiêu người Việt tị nạn cộng sản trên khắp năm châu, tôi cũng rất thiết tha với số phận của hàng trăm ngàn đồng bào trong các trại vùng Đông Nam Á, với những đắng cay tủi nhục và biết bao đau thương mà đồng bào chúng ta phải gánh chịu...

...hôm nay tôi xin mạn phép gửi đến tòa soạn một bài thơ đầu tay để làm quen...

Hành Trang của Người Viễn Xứ

...Mang trên vai túi hành trang bé nhỏ
Trên bước đường tị nạn lắm buồn lo
Bước chân dài, mong đến bến Tự Do
Đi đi mãi, nào đâu tìm hạnh phúc...
Tôi mang theo túi hành trang: khổ nhục
Của dân tôi, gần bảy chục triệu người
Của quê cha, của đất Mẹ thấm tười
Giờ tâm tối, càng ngày càng tan nát
Xương phơi trắng rùng, đại dương vùi xác...
Của những đồng bào tị nạn, dân tôi.
Tôi cũng mang những nghĩa cử, tình người
Đỡ nâng tôi trong quãng đời tị nạn
Thương dân tôi, chịu quá nhiều mất mát
Luôn đón đau, suốt năm tháng ngày dài
Nơi dọ dầy, hy vọng cũng mờ phai
Mãi trông mong một chút tình đồng loại
Ai nào hay, những người "không-tiếng-nói"
Trong rào gai, nơi trại cấm ngục tù
Hành trang tôi: những cảnh tối âm u
Suốt quãng đời tôi mang theo luôn mãi...

Tháng giêng năm 1992

Hoài Nam

...Làn sóng Việt kiều đã vô tình làm cho chế độ cộng sản ngày càng vững mạnh. Tôi cũng như phần đông luôn luôn mong sao nước nhà được thay đổi một chính thể mới. Mà muốn cho chính thể cộng sản phải thay đổi, chúng ta cần phải làm cộng sản kiệt quệ về kinh tế...

...Với bài thơ này tôi mong được góp phần đánh thức một số người đã và đang có tham vọng về thăm quê nhà...

Thất Hứa!

Anh còn nhớ xuân nào anh đã hứa.
Trước một người nhân đạo đã cứu anh.
Giơ bàn tay anh hứa cùng non nước.
Nước chứa trong anh thề lọc nước sạch
Nước đỏ ngầu anh hứa làm nước trong
Lời hứa xưa sao không khắc bên lòng
Để làm trọn một chàng trai xứ Việt
Quyết một lòng lọc nước cho thật trong.
Xuân năm nay sao anh làm thất vọng
Mang túi tiền mặc "gấm" về nước hồ.
Nước còn đỏ anh làm nước thêm đỏ.
Anh ngỡ rằng nước hồ đã lọc trong.
Nước hồ trong nhưng chỉ trong trên mặt.
Giữa đáy hồ nước vẫn chưa được trong.
Anh đã thấy hay làm ngơ không thấy,
Sao vô tình làm nước chảy long đong.
Anh sung sướng chỉ mình anh sung sướng.
Trong nước hồ người Việt sống thong dong
Xuân năm nay anh nở nào thất hứa,
Làm muôn người trong nước sống long đong.

Hữu Minh

Tiếng Khóc Hôi Hương

* Cho em và tất cả những người không may mắn

Nghe nói em về lại Quê hương
Ngày mai nắng tắt lối thiên đường
Biển vẫn thét gào cơn sóng nước
Mây chiều tím tím phủ hoàng hôn
Nước mắt sao đây trên môi em???
Chiều nay lá rụng những âu phiền
Đã khóc một lần đêm địa ngục
Thiên đường lệ đổ một lần thêm
Để cảm ơn tình người cho nhau
Chiều vầy đảo vắng bóng con tàu
Mong manh một nỗi niềm hy vọng
Mai về hay ở biết ra sao????
Xin cảm ơn đời cảm ơn người
Thiên đường chỉ mở một lần thôi
Ngày mai phán xét người vô tội
Người phán xét người nhân đạo ơi!!!
Em có còn gì gửi lại đây????
Vòng tay hờ hững kiếp kâu dầy
Còn chẳng gửi lại dòng nước mắt
Cho mặn mòi thêm nước biển đây...

13/11/91

Dĩ An

Tư Duy

Với người say rượu
bầu trời trở thành trái đất
Với cộng sản
thiên đàng là địa ngục
bởi chỉ có xương máu lạnh hơn điều thiện
Với người tin đạo
Kẻ tàn ác cũng đến được thiên đàng
nếu họ biết giác ngộ
Với loài người
lòng nhân nghèo hơn tiền của
Với tình yêu
vội không bao giờ tới đỉnh
nếu người mang trái tim giàu óc sáng tạo
Và không gì thanh cao
bằng bữa cơm có được
do đồng tiền trả ngang sức lao động của mình
Nhưng chắc chắn
khoa học không thể chế tạo ra vũ khí
thì lòng nhân khó thắng bạo lực
và tôn giáo chỉ là trầu tượng
Với những kẻ thời cơ
thì họ chẳng ngại chiến tranh
Và những kẻ gian manh
bao giờ cũng thích khoác ngoài lớp áo đạo đức.

Nguyễn Văn Cường

Những mùa Xuân

1978

Đầu Xuân, sắc lá xanh già!
Đỏ màu cờ mới. Nhạt nhòa phố xưa.
Bụi mai trước ngõ dong dưa,
Nở năm ba nụ, xác xơ gầy còm.

1979

Em giờ gầy guộc héo tàn,
Bạn giờ xuôi ngược, nát tan mây trời.
Con giờ nheo nhóc tả tơi,
Ta thân phờ phạc. Nửa đời. Hết Xuân!

1980

Tết về nhớ thuở ta xưa,
Ước mong một bữa cơm vừa đủ no.
Mừng Xuân, gói bánh bo bo,
Nhai nghe lạo xạo như bò nhai rơm.

1982

Loay hoay cắt giấy thành hoa,
Dán lên cành táo, giả vờ làm mai.
Rượu mừng Xuân, chén đầy vơi,
Tỉnh ra, ngơ ngẩn, đầy trời, tuyết bay.

1985

Lạnh run bụi trúc trước hè,
Phơi sương mới, lá quất que, ứa tàn.
Bùi ngùi nhớ cụm mai vàng,
Bao mùa Xuân, liệu có còn nở hoa.

1986

Nói "Vui như Tết" là sai,
Quê nhà Tết đến thờ dài âu lo.
Xử người tết nhất buồn so,
"Cày" xong tám tiếng mệt phờ, còn chi!

1989

Đầu năm nhận thư quê nhà,
Mùa Xuân "cởi mở" xem ra cũng mùi.
Disco nhể nhại, ngược, xuôi,
Lề đường, ngõ hẻm, đã đời bia ôm.
Mùa Xuân "đổi mới" cũng xôm,
Đảng viên, cán bộ bán buôn thả dàn.
Gạo khan hiếm, pháo tràn lan,
Xênh sang "Cố Thắm về làng", hả hê.

Uyên Giang

Độc:

Bí Mật về Hai Ngôi Mộ Phát Đế Vương của Thiên Cơ Dật Sĩ

người đọc Thương Hoàng

Ngôi mộ Thiên Táng

Điện Tiên Tướng quân Nguyễn Kim là một bậc trung thần của triều Lê. Khi Mạc Đăng Dung tiếm quyền của vua Lê, Nguyễn Kim đã không chịu khuất phục nhà Mạc, bỏ qua Lào chiêu binh mãi mã mưu việc phù Lê diệt Mạc.

Năm Ất Tỵ (1545) ngày 20 tháng 5, khi Điện Tiên Tướng quân trên đường tiến quân qua Thanh Hóa, có ghé nhà tên hàng tướng là Dương Cháp Nhất.

Dương Cháp Nhất nguyên là tướng nhà Mạc, đã được Nguyễn Kim chiêu mộ về đầu hàng. Nào ngờ đó là kế trá hàng để mưu việc ám hại(?).

Lúc đó đang vào tiết hạ, vùng Thanh Nghệ Tĩnh rất nóng bức. Những ngọn gió nóng từ Lào thổi qua, được dân địa phương gọi là Gió Lào, vừa khô vừa nóng như rang, có thể khiến một đốm lửa đột nhiên cháy bùng thành ngọn mà gây ra hỏa hoạn. Do vậy mà vào những ngày này, dân ở đây thường không dám đốt lửa trong giấc trưa!

Điện Tiên Tướng quân hành binh đang khi trời nóng, lúc ghé nhà Dương Cháp Nhất được tên này dâng dĩa, không nghi ngờ gì, vui vẻ ăn.

Nhưng ăn xong trái dĩa, ra về thấy ngấm ngấm đau bụng. Tới khuya thì cơn đau dữ dội mà thác luôn!

Vài ngày sau, đình thần nhà Lê đưa linh cữu Điện Tiên Tướng quân Nguyễn Kim lên táng trên núi Thiên môn.

Khi linh cữu vừa lên tới ngang núi thì bất chợt trời kéo mây đen mù mịt làm tối sầm cả một góc trời, rồi sấm chớp ầm ầm, giông mắc lòi loét khắp trời, nổ đinh tai nhức óc. Mưa đổ ào ạt như thác.

Vì phong lôi vũ dữ dội chưa từng thấy bao giờ nên mọi người đành để linh cữu giữa trời để ẩn vào các hang hốc, cho khỏi bị gió thổi bay xuống chân núi.

Hơn một giờ sau, gió dừng mưa dứt, trời quang đặng trở lại, mọi người mới lo ngại tìm lại chốn đặt linh cữu Điện Tiên Tướng quân, thì chẳng thấy gì nữa, chỉ thấy đất từ trên núi cao lở xuống theo mưa, vùi kín, đắp thành một nấm mộ thật vĩ đại!

Những vị quan hiểu về địa lý phong thủy mừng rỡ cho mọi người biết là linh cữu Điện Tiên Tướng quân vừa được hưởng Thiên táng, tức trời chôn, một cách táng cả ngàn năm mới có một lần. Ai được Thiên táng thì con cháu sẽ phát đế vương lâu dài.

(Sự tích này được nhắc tới trong cuốn Tùng Thiện Vương, trang 76. Tùng Thiện Vương là con cháu giòng họ Nguyễn Kim.)

Khi Gia Long lên ngôi, cho xây dưới chân núi một cái sân lớn, gọi là Phương Cơ, để mọi người hàng năm tế lễ bái vọng. Việc lên núi bị cấm vì sợ phạm tới Tiên mạch.

Tùng Thiện Vương là cháu 12 đời Thái tổ Nguyễn Hoàng. Con thứ mười của vua Minh Mạng. Khi mới sinh, Tùng Thiện Vương có mấy nốt ruồi son trước ngực. Vua Gia Long là ông nội của Tùng Thiện Vương, xem mấy nốt ruồi son của cháu đoán biết đó là những điểm mà tướng pháp gọi là Châu Ấn, sẽ có tài văn chương hơn đời.

Sau quả nhiên Tùng Thiện Vương là một trong bốn văn tài đương thời qua câu:

*"Văn như Siêu Quát vô tiền Hán,
"Thi đáo Tùng Tuy thất thịnh Đường."*

Một lần, Tùng Thiện Vương ra Bắc, tới thăm mộ tổ, đứng ở sân Phương Cơ bái vọng và làm thơ, trong đó có hai câu:

"Hồi thủ trường nguyên lãng
thượng vọng ng "Bá ch niên n tiề n sự hữ u
dư bi."

nghĩa là
"Ngửa mặt trông lên Triệu Tổ Lăng,

"Cố sự đau lòng cả trăm năm."

Thực ra mà xét thì Tùng Thiện Vương phải mừng, vì nhờ chết bất đắc kỳ tử, vì bị đầu độc mà Điện Tiên Tướng quân Nguyễn Kim mới được cơ may được Thiên táng; mà Quang Trung đã bị chết bất thành linh giữa khi đang mạnh khỏe; mà Gia Long đã thoát chết một cách rất khác thường nhiều phen nhờ các thần ở địa phương ủng hộ?

Trạng Trình thăm mộ

Trạng Trình Nguyễn Bình Khiêm (1492 - 1587), người quán Hải Dương, đỗ trạng nguyên dưới triều nhà Mạc (năm 1536) — tức là trước khi Nguyễn Kim chết 9 năm.

Tương truyền Trạng Trình từ ba năm trước xem thiên văn đã biết có ngôi mộ Thiên táng, nên từ quan năm 1542, vì biết mình đã chọn làm nhà Mạc. Về sau cũng chính Trạng Trình chỉ dẫn cho Nguyễn Hoàng vào Nam tỵ nạn Trịnh Kiểm qua câu:

*"Hoành Sơn nhất dải
"Vạn đại dung thân"*

Hoành Sơn là dải đất phía Nam ngôi mộ Thiên táng. Trạng Trình đã đích thân thăm ngôi mộ này nên hiểu địa lý phong thủy khuyên chỉ một lời ngắn giúp cả một triều đại bao năm!

Gia Long khi thống nhất sơn hà cũng tuân theo lời khuyên trên mà dời đô từ Thăng Long vào Huế vậy.

Ngôi mộ tròn rồng

Sông Cửu Long phát nguyên từ Tây Tạng, chảy qua Lào, Thái Lan, vào tới Việt Nam thì chia làm chín nhánh đổ ra biển.

Theo nhiều người tự đại thì cho miền nam có chín con rồng. Nhưng sông Cửu Long chảy từ Tây Tạng qua, chỉ có khúc đuôi tận cùng tại Việt nam tẻ ra như cái giải đuôi cờ mà thôi. Theo khoa sinh vật học, rồng cùng loại với rắn thì lỗ hậu môn cũng nằm ở đuôi.

Cha đẻ tên Hồ Chí Minh là cụ phó bảng Nguyễn Sinh Sắc, lưu lạc trong Nam, từng có lần giận Hồ Chí Minh không đi theo đường lối cách mạng của cụ Phan Chu Trinh mà đuổi đánh và không nhận Hồ Chí Minh làm con ngay giữa chợ Bến Thành.

Cụ phó bảng sống trong vùng Đồng Tháp Mười (tại Cao Lãnh, thuộc tỉnh Kiến Phong sau này), mộ cụ được táng phía sau một ngôi chùa nằm phía bên tả, trên con đường từ tỉnh lỵ ra đến bến Bắc Cao Lãnh. Hồi năm 1965, chúng tôi có dạy học tại vùng này, thường có thể từ căn gác trọ ông Cai tổng Di nhìn thấy một chấm đỏ phía xa. Đó là ngôi mộ cụ Nguyễn Sinh Sắc được bọn du kích địa phương luôn quét vôi đỏ và giữ gìn cẩn thận. Hồi đó chính quyền quốc gia ở địa phương ai cũng biết, nhưng vì không thêm tí tiện như họ Hồ phá mộ Nguyễn Kim nên vẫn để yên vậy.

Sau năm 1975, khi bộ mặt thật đế tiện của họ Hồ cùng bè lũ bị vạch trần, bị nhân dân nguyên rửa, các thầy địa lý phong thủy miền Nam mới cho rằng mộ cụ Nguyễn Sinh Sắc vô tình nằm đúng huyệt Hậu môn, thay vì Thiên môn như Nguyễn Kim, nên họ Hồ tụy lên làm "vua" nhưng chỉ một đời ngắn như một lần đại tiện của rồng (rồng lớn nên một phen ị mất mấy chục năm 1945-1969, đúng hai con giáp). Nhất là vì đúng nơi Hậu môn nên thay vì có tiếng thơm thì mang tiếng thúi muôn đời!!!

Do phá mộ tổ của giòng họ Nguyễn Kim mà họ Hồ đã tiếm vị được một thời gian.

Việc họ Hồ tiếm quyền cũng được Trạng Trình tiên đoán từ 500 năm

trước qua câu sấm ký:

"Bao giờ sen mọc biển Đông

"Cha con nhà Nguyễn bế bằng nhau đi"

Trước đây, khi bàn về câu sấm trên, nhiều người cho rằng sen là cây sen Nhật Bản đem qua đã khiến Bảo Đại mất ngôi. Điều này xét ra không đúng vì sau năm 1945, vua Bảo Đại lại về nước và làm quốc trưởng tới năm 1955 mới bị truất phế.

Theo chúng tôi nghĩ thì câu sấm trên phải giải thích: Sen là tên làng Sen (Kim Liên), huyện Nam Đàn, tỉnh Nghệ An, quê hương của Hồ Chí Minh. Biển Đông đây là Đông Đô, tên cũ của thành Thăng Long. Khi sen mọc biển Đông là họ Hồ về Hà Nội năm 1954, sau đó Bảo Đại sợ hãi qua Pháp ở luôn cùng toàn thể gia đình, để ông Ngô Đình Diệm làm thủ tướng, rồi bị mất ngôi một cách chính thức từ đó tới nay.

Việc chống lại mệnh trời khi lật đổ một giòng họ có ngôi mộ Thiên táng là điều sẽ bị trời phạt.

Ngoài Bắc, họ Hồ cũng biết điều này nên khi chết đã dặn đem hỏa thiêu xác, nhưng tên Vũ Kỳ vì muốn tỏ lòng trung thành, đem cắt bỏ đoạn di chúc này, khiến cuối cùng họ Hồ vẫn bị cảnh mổ ruột phanh thây phơi bày qua việc ướp xác triển lãm hiện nay tại Hà Nội.

Trong Nam, tổng thống Ngô Đình Diệm cuối cùng cũng bị chết một cách bi thảm quá đỗi. Phải chăng cũng vì

việc truất phế vua Bảo Đại, cháu chắt của Nguyễn Kim mà ra nông nổi???

Gần đây nhiều người có bàn tới giải pháp Bảo Đại, nhưng vì ngôi mộ ở núi Thiên môn đã bị họ Hồ ngâm sai người đặt mìn phá nên cũng khó phát đạt lại được!

Nước Việt Nam cũng vì bị phá mất long mạch Thiên môn, bị cái long mạch Hậu môn của họ Hồ mà chịu lắm than khốn khó chưa từng thấy bao giờ trong lịch sử dân tộc trải bốn ngàn năm qua!!!

Viết bài này chúng tôi chỉ có mục đích nhắc lại một câu chuyện về phong thủy địa lý, không hề có ý tưởng chính trị.

Tướng cũng nên biết xứ Việt là nơi có rất nhiều thế đất lớn, phát Vương tướng, nhưng bị họ Hồ lấy cớ phát triển ruộng đất mà đem đào hết lên để phá hại, rồi buộc chôn tập thể ở vùng núi sỏi cát Sơn Tây, không có lấy một mạch nước nào!!!

Đứng về mặt địa lý phong thủy, chúng ta thấy họ Hồ vô cùng ác hiểm. Hắn tuy nói vô thần nhưng lại là một tên tin ở phong thủy nhất hạng khi tìm cách phá hoại các thế đất thiên hạ, chẳng khác gì việc làm của Mã Viện ngày xưa. Nhưng tàn bạo hơn, vì Mã Viện chỉ yểm còn họ Hồ thì đào tụy xụi!!! Những việc làm vô luân của họ Hồ như con đẩu tổ cha mẹ mà cũng không có ai phản ứng vào thời đó, phải chăng vì bị động mồm động mả mà người đã trở nên cơ cực như ngày nay??? □

Vui Mừng

Vui mừng tác phẩm đầu thương yêu của
Lâm Bá Hộ và Trần thị Ngọc Thắm ở Olsvik (Bergen)
là baby Lâm Bá Hiến, chào đời vào ngày 17/02/92.

Chúng tôi thành thật chúc mừng Hộ và Thắm
tràn đầy hạnh phúc trong niềm vui mới.

Gia đình Nguyễn văn Cường
Gia đình Nguyễn quốc Nam

SÁNG XUÂN

Hãy để gió nhẹ mơn man mái tóc,
 Ước mong đâu rực ánh sáng mùa Xuân.
 Ôi người hãy giương đôi tay ngà ngọc
 Nâng niu hoa, hoa nghiêng nụ hé dần.
 Giòng sông thức giấc ngủ vùi băng giá,
 Giọt sương buồn chờ đợi lúc hóa thân.
 In áng mây hồng lên trên màu má,
 Ai gom sao cát trong mắt giai nhân.
 Nắng tình ngủ nỏ đùa bên ghềnh đá.
 Giương cánh mềm, cỏ đón đợi bước chân.

TRƯA HẠ

Hãy đến cùng anh vui nắng Hạ,
 Uống nước trên nguồn ngọt dịu lửa yêu thương.
 Yên lặng nghe chim hót vang trên cành lá.
 Huyền diệu lung linh nắng rải ngọc trên đường.
 Nấp bóng mát, vai anh em hãy ngả,
 Hơi gió nồng quyện mái tóc thơm hương.
 Yêu mây trắng phủ đầu non lối lả,
 Êm bước chân dưới bướm khắp khu vườn.
 Sắc thắm tươi, hoa đón mời vồn vã,
 Ngát hương tình, ong ngổ ý yêu đương.

CHIỀU THU

Khóc thương lá, cây rủ buồn chiều nhạt nắng,
 In bóng dài ve vuốt xác lá khô.
 Mây ngưng đỗ chậm trở mình im vắng.
 Yên lặng nhìn gió gợn sóng mặt hồ.
 Êm êm nhẹ sợi nắng trùng chiu nặng,
 Sắc ủa vàng, chiếc lá cuối đơn cô
 Như bỏ cuộc, rời cành trong thâm lặng.

ĐÊM ĐÔNG

Hạt tuyết trắng trong cơn say ngây ngất,
 Oằn mình nằm phủ kín ngọn cành thông,
 An lành ngủ phẳng êm trên mặt đất,
 Huyền ảo dịu dàng phản chiếu ánh trắng trong.
 Nước đang chảy ngủ quên thành giọt đá,
 Giọt đang rơi ngưng nghỉ giữa khoảng không.
 Yếu điệu múa, khói nhà ai nghiêng ngả.
 Êm bước nai in dấu tuyết bênh bồng.
 Sắc trinh nguyên một màu trắng xóa,
 Nhỏ chút hương đời vào bóng tối mệnh mông.

Nguyễn Nhược Tiếu

**Cảm tác “Tiếng kêu cứu của con chim gõ kiến”
 của Trúc Chi trong Vượt Sóng xuân 92**

THAM

Tìm trầm lên núi có đôi
 Tháng ngày gian khổ vẫn lời thủy chung
 Được trầm lòng dạ rối tung
 Sẵn riu quên lúc chung cùng nắng mưa.

BẠC TÌNH

Cua đồng cùng kẹt hang khô
 Nhà bọt nuôi ếch bao giờ oán than
 Vừa mưa nước ngập miệng hang
 Sẵn mời ếch đã vội mang bạc tình.

ĐỔI THAY

Đói nghèo điều thuốc chia hơi
 Đĩa rau chung đĩa, canh tươi chung thìa
 Sang giàu như cá lia thìa
 Quên ao nước đọng, quên đĩa bèo rong.

THỊ XÃ TUY HÒA (PHÚ YÊN)

Ở đâu có gió nam non
 Có chim gõ kiến gõ mòn cửa quan
 Ở đâu dân chúng oán than
 Cùng chung số phận thiên đàng cộng gian?

Nhất Băng Giang

LTS: Độc giả xa xôi của Vượt Sóng không phải là ít nhưng Nguyễn Thủy là một độc giả đặc biệt. Ông chỉ mới đọc được có một tờ Vượt Sóng thôi mà lại là một tờ từ năm 89! Tức cảnh sinh tình ông tặng ngay Vượt Sóng ba bài thơ dưới đây. Vượt Sóng đăng lại cả ba để độc giả “đệ tam quốc gia” hong lại chút chí khí cái thời còn nằm trại.

Chữ đờy*

Ngồi đây không kiếm được “tiền”
 Chữ “đờy” xin báo ít tiền *Café*
 Chữ mình lớn tạt khen chê
 Xin ít báo về để đọc giải khuây
 Nhưng tôi xin phép điều này:
 Chữ “đờy” tôi viết y dài! ý tôi.
 “Đờy” chỉ chế độ hiện thời
 Và những loại thú lớp người bất lương...
 Phân biệt với chữ “dời” thường...

Thái lan 29.10.91

*Chữ “đờy” này tôi nghĩ và viết sau 30.04.75

Nguyễn Thủy

Đổi “đờy”

Thằng nhỏ trong “bùn” đi giữ trâu
 Khôn lớn đi theo bọn “ma đầu...”
 Đi lường gạt dân lành theo chúng
 Học hành, đọc viết chẳng suông câu...

Thằng “ma đầu” ấy nay nắm quyền!
 Ngủ ngốc ngẩn ngơ giữa “thị thiên”...
 Dạy những quan, thầy... câu “Mắc-xít”!
 Đổi lại đổi “đờy”... Ôi! Đảo điên?....

Cần thơ 7.75
 (Viết trong trại “cải tạo”)

Chí Trai

Nắng, mưa, sương, gió phủ đời trai!
 Ngục lặn, xông pha... mấy kiếp hài
 Gối mỗi... chưa chùng, “đờy” ngăn bước...
 Nhưng không làm nhục được chí trai
 “Đờy” vẫn cứ ngăn, ta cứ bước,
 Thế hệ thay nhau vờng bước dài...

Thái lan 24.11.91

Phân ưu

Được tin buồn, thân mẫu
 của chị Anne Maria Trần:

bà Maria Trương thị Hà

vừa được Chúa gọi về ngày 15.12.1991
 tại Stavanger - Na uy, thọ 67 tuổi.

Thành thật chia buồn với anh chị Lê văn Lai và
 tang quyến.

Nguyễn xin ân sủng Chúa cất linh hồn Maria sớm
 hưởng nước thiên đàng.

Gia đình Bùi tấn Hạnh (Sandnes)

Gia đình Phạm hùng Quân (Sandnes)

Gia đình Nguyễn đình Lưu (Toensberg)

Gia đình Trần đăng Vinh (Oslo)

Gia đình Nguyễn quang Minh (Sandnes)

Phân ưu

Được tin thân phụ anh Đỗ Cương:

ông Đỗ văn Lung

tạ thế tại Vũng tàu - Việt nam, hưởng thọ 67 tuổi.

Thành thật chia buồn với
 anh chị Đỗ Cương và tang quyến.

Thành kính cầu nguyện hương hồn Ông
 sớm siêu thoát nơi miền vĩnh phúc.

Gia đình Bùi tấn Hạnh (Sandnes)

Gia đình Phạm hùng Quân (Sandnes)

Gia đình Nguyễn quang Minh (Sandnes)

ĐIỀU CA HUYỀN HOẶC

Sa Vi

CHƯƠNG KẾT

Trống vắng làm sao khi không còn nhìn thấy nữa những chiếc xe thùng to lớn của đài truyền hình đậu trước Trung tâm lúc đi làm lại. Bỡ ngỡ tiếc nhớ không kém khi toàn bộ nhân viên đài truyền hình đã biến mất. Lạ lùng hơn cả khi những người thám thía cảm nhận điều này hơn ai hết lại là những kẻ trước kia đã từng trách móc phàn nàn bị xâm phạm đời tư. Đồng tâm trạng, Cát Xuyên chỉ mỉm cười lắng nghe, giữ riêng mình vết thương lòng nhói buốt.

— Chắc, cái ông Hùng Nhân đó mới đúng thật là một đáng mày râu! Bà Lâm chắc lười, nhét chiếc áo cuối cùng vào cái máy giặt xưa cũ, đóng cửa lại — Nếu tôi mà còn là con gái như cô đó, Cát Xuyên, tôi sẽ làm đủ mọi cách để bắt cho bằng được ông ấy!

— Máy cô gái đời giờ thật không biết ai là người nên chọn để nương tựa tấm thân. Bà Thủy, một trong những người vừa mới đến Giao Hòa, góp lời.

Nhìn thấy Đoan nhìn nàng lo âu, Cát Xuyên cố gượng cười, đáp qua loa — Chúng tôi giữ kẽ khiêm nhường vì không muốn xảy ra cảnh ganh đua tranh giành đó thôi!

— Hừm, bà Lâm vừa vặn máy giặt vừa nói — Giờ thì tôi lại cho rằng cái gì mình cho là quý báu đáng để có thì cũng đáng để tranh đấu giành cho bằng được. Nếu lúc trước tôi biết nghĩ vậy, ráng cố gắng tranh đấu một chút thì có lẽ không chừng ông Lâm đã không bỏ đi như vậy.

— Nghe có vẻ như là bà Lâm chẳng những đã tha thứ mà còn sẵn sàng chấp nhận ông ấy trở về, mặc dù ông là kẻ bội bạc đã ruồng bỏ bà, Cát Xuyên nói riêng với Đoan lúc chỉ còn lại có hai người.

Đoan khẽ mỉm cười — Có lẽ em nói đúng. Chị để ý thấy người ta thường ít khi chịu chối bỏ những tình cảnh đau thương, mặc dù theo mắt nhìn những người ngoại cuộc thì thật vô vọng không lối thoát. Những người vợ bị hành hung bầm dập, mặt bầm tím, xương gãy vụn mà vẫn tìm lời xóa lỗi cho chồng. Chị thờ dài — Chị thì chắc không có

được nhiều can đảm... và lạc quan như vậy.

Cát Xuyên gật đầu đồng ý — Em cũng như chị vậy. À, Mỹ Chinh, không... Bảo Châu hôm nay ra sao hở chị?

— Cô ấy tỉnh táo lắm. Chốc nữa sẽ lại bác sĩ Quỳnh Tư khám. Bảo Châu có đưa cho anh Nam địa chỉ của cha mẹ cô ấy. Minh Nam sẽ viết thư hỏi xin cho cô ấy trở về nhà. Nghe đâu Bảo Châu có gây gỗ cãi cò với cha mẹ dữ lắm trước khi bỏ đi nên giờ sợ bị ông bà từ. Chị mong hết sức không có việc đó. Hơn bao giờ hết Bảo Châu cần sự yêu thương, đùm bọc che chở của gia đình.

Minh Nam hiện ra ở cửa, anh trông thật mệt mỏi, chán nản.

— Có bà Hòa đến, anh thấp giọng. — Tôi nghi là bà lại muốn gây sự. Mang cà phê vào cho chúng tôi nhé?

Bà Hòa vẫn không bớt gắt gỏng cau có khi Cát Xuyên bưng mâm cà phê vào văn phòng. Phớt lờ lời nàng chào, bà quay sang nhìn Minh Nam.

— Ông Minh Nam, như tôi có nói từ trước, tôi không thấy vì lý do gì tất cả mấy người ở đây lại phải có mặt ở đài truyền hình.

— Đáng tiếc là bà đã nghĩ vậy, Minh Nam trầm tĩnh thuyết phục.

— Nhưng tôi thấy cũng đâu có hại gì. Mọi người đều có mặt lúc thu hình và đây là cơ hội duy nhất họ có thể xem cuốn phim. Hơn nữa ông Nhân cũng muốn có họ tham dự vào buổi thảo luận.

Bà Hòa hứ lên một tiếng — Ông Nhân đó, ổng làm như là độc tài vậy! Tiếc là ổng quên rằng mấy người này toàn là thành phần khốn cùng của xã hội!

— Ông Nhân chắc chắn không những biết mà còn biết thật xác thực nữa kia họ như thế nào và họ là ai, những người cư ngụ ở đây. Minh Nam đáp lại, giọng thật nhẹ nhàng. — Và dĩ nhiên ông ta cũng biết thế nào để làm một cuốn phim phóng sự. Chúng ta không có gì khơi khơi xen vào phạm vi lãnh vực của ông ấy được.

— Nói tóm lại, về vấn đề này tôi thật thất vọng, bà Hòa phê phán. — Biết vậy phải dè tôi không cho phép quay phim nơi này. Tôi đang phân vân không biết có nên cấm không cho chiếu cuốn phóng sự này không.

— Theo tôi thì giờ đã hơi muộn màng rồi, giọng Minh Nam thoáng chút bức dọc. — Tối thứ hai này chương trình sẽ được chiếu rồi. Và lại một quyết định quan trọng như vậy phải được sự chấp thuận của toàn thể hội đồng. Thời giờ quá cấp bách tôi sợ không triệu tập hội đồng kịp nổi.

Im tiếng, không nói thêm lời nào bà Hòa chỉ quát mắt lườm Minh Nam.

Sau một hồi lặng thinh, Minh Nam nói tiếp:

— Phải nói là thật bất ngờ ngạc nhiên khi chương trình phóng sự đã làm chấn động, gợi được sự chú ý khắp nơi. Người ta có mời tôi tham dự một chương trình phát thanh về vấn đề vô gia cư, và một tờ báo lớn đã điện thoại xin phỏng vấn tìm hiểu hoạt động của Trung tâm.

— Vậy sao? Bà Hòa hần học. — Chỉ mong rằng tất cả những sự về vời quảng cáo này sẽ đem lại một ảnh hưởng đúng chiều mà không làm cho mấy người ở đây thừa cơ dở chứng không biết điều, đòi hỏi hơn thêm nữa. Tôi biết chắc đồng ý chuyện này thật là bậy. Thôi chào ông, tôi về!

— Đúng như tôi đã lo sợ trước mà, việc này thế nào cũng phải xảy ra. Minh Nam lắc đầu trầm ngâm khi bà Hòa đã đi khỏi. — Giờ chỉ còn thiếu việc bà gọi mấy người ở đây là “thành phần khốn cùng của xã hội” giữa công chúng cho cả nước nghe nữa là đủ để chiến tranh bùng nổ!

— Không chừng đó chính là điều nơi này đang cần, Cát Xuyên nhỏ giọng, suy tư. — Không cần đến nổi chiến tranh, nhưng phải có ai đó lay tỉnh hội đồng mới được. Không lẽ ai cũng chai đá vô tình như bà Hòa hết sao?

— Không, trái lại nữa là khác. Tôi biết có rất nhiều người cũng đồng ý như mình về vấn đề này nhưng không một ai dám mở lời lên tiếng vì bà là góa phụ của ông Hòa và Trung tâm đó giờ hoạt động được

cũng nhờ tiền bạc của ông để lại. Phải chi bà Hòa có ít quyền hạn một chút thì đỡ cho Trung tâm biết mấy!

*

Song Liên gật đầu cảm thông khi nghe Cát Xuyên kể những việc xảy ra trong ngày lúc cả hai dùng cơm tối.

— Giải pháp cho vấn đề dĩ nhiên là tiền bạc, Song Liên bảo. — Nếu tiền thu vào cho Trung tâm do từ nhiều nguồn khác thì đã có thể tước bỏ quyền “san sát” trong tay bà Hòa rồi.

Cát Xuyên tư lự. — Làm vậy tàn nhẫn thật nhưng bà ấy sao... lúc nào cũng có vẻ oán ghét thù hận Trung tâm. Những gì Minh Nam cố gắng làm cho Giao Hòa bà đều chỉ trích đả phá. Những gì bà làm đều chỉ là vì bốn phận bắt buộc phải làm, gượng ép miễn cưỡng chứ không phải sốt sắng tự nguyện vì lòng thương cảm cho hoàn cảnh nỗi khổ của người khác. Bà thật không thích hợp chút nào hết trong vai trò lãnh đạo một nơi như Trung tâm vậy.

Song Liên đồng ý. — Thật tình trong thâm tâm chắc có lẽ bà ấy cũng muốn thoát khỏi nhiệm vụ đó. Chị ngừng lại, nhìn Cát Xuyên, cười lém lỉnh. — Em nghĩ sao nếu mình tổ chức biểu tình phản đối tại đài truyền hình vào tối thứ hai, trưng biểu ngữ với những hàng chữ thật to, đại để như: “Bà Hòa phải thôi!”? Theo em bà ấy có hiểu ý mình không?

Cát Xuyên lắc đầu mỉm cười. — Em nghi ngờ quá. Không khéo bà lại đóng cửa đẹp bỏ quách Trung tâm thì khổ!

— Tuần tới, đối với em và chị đều thật đặc biệt, vừa dọn bàn Song Liên vừa nhận xét. — Phóng sự về Giao Hòa thứ hai, sang thứ tư đến phiên vở kịch của chị. Chỉ tiếc là chị không dành được chỗ cho em lúc phát hình vở kịch.

Cát Xuyên gạt phăng trấn an. — Không sao đâu chị, hôm chiếu về Trung tâm em cũng không đi đâu.

Song Liên nhướn mày, ngạc nhiên.

— Sao vậy? Chị thốt lên. — Em và Hùng Nhân lại ấu ả với nhau nữa rồi à?

Ngại ngần tránh ánh mắt Song Liên, Cát Xuyên đáp nhỏ. — Có thể nói như vậy!

— Còn nhiều cách khác để nói nữa kìa! Ngưng bật một giây, Song Liên dăm chiêu cần mồi. — Nhiều lúc em làm chị sợ thật đó, Cát Xuyên ạ! Hàn Nhân là đã nguy hại rồi nhưng so với Hùng Nhân thì...!

— Chị không cần phải lo, Cát Xuyên cứng giọng cả quyết. — Em không nuôi ảo tưởng gì hết về tình cảm của hần đối với em.

— Hần biết em đối với hần như thế nào không? Song Liên cố tra hỏi cho ra. Thật chậm, khó khăn Cát Xuyên khẽ gật đầu.

— Chết chưa! Khổ cho em tôi! Song Liên vắn nước vào bồn rửa chén, thật mạnh tay như để trút bớt niềm lo âu. — Thật đại khờ quá!

Cát Xuyên thở ra. — Em cũng biết vậy... Nhưng chỉ tại hần đoán ra được.

Song Liên cười khần một tiếng, chua chát. — Hần tinh ma lão luyện thật! Và giờ thì sao? Lại cũng như là bao cuộc tình qua đường ngắn ngủi khác mà hần đã quá thành thạo không chút thương tiếc xưa tay gạt bỏ chứ gì? Cũng chỉ với cách đó em mới có thể quên đi được hần mà thôi!

Cổ như bị thắt nghẹn, Cát Xuyên nói thật khó khăn. — Em không nghĩ vậy đâu.

Đêm đó trần trọc không ngủ được, nàng thao thức đối diện với viễn ảnh một tương lai mỗi lúc một ảm đạm theo bóng dầy của đêm. Đường đi của nàng và Hùng Nhân vĩnh viễn không còn có cơ hội để gặp nhau nữa, ôi sao sâu thẳm đáng cay! Hùng Nhân dĩ nhiên không đến Trung tâm làm gì nữa, còn nàng thì sẽ mãi lánh xa đài truyền hình. Người duy nhất có thể nối liền mối quan hệ giữa hai người là Song Liên cũng sẽ sắp bỏ nàng đi lưu diễn phương xa mất.

“Tình yêu khiến thời gian tuôn trôi, thời gian khiến tình yêu phai phôi”. Dày vò, tâm khảm ray rứt, Cát Xuyên tự hỏi câu đó ai viết ngày xưa giờ có đúng cho mình không?

Đến cuối tuần thì Dung Ly dọn vào. Cát Xuyên phụ thu dọn bàn ghế và sắp xếp đồ đạc nên trong một thoáng nàng tạm quên được nỗi sầu

**Tim đập muốn vỡ
lòng ngực, Cát
Xuyên đứng đó chờ
đợi. Nửa hy vọng
Hùng Nhân có ở
nhà ra mở cửa, nửa
lại mong chàng
vắng mặt.**

tư của mình.

Cát Xuyên không báo trước với Minh Nam rằng nàng sẽ không cùng đi với mọi người đến đài truyền hình nhưng khi nàng nêu lên lúc vấn đề được nhắc đến vào trưa thứ hai, Minh Nam đã chấp thuận mà không một lời phản kháng. Dù vậy nàng cũng cảm nhận được sự thất vọng của anh.

Vừa đánh máy xong bức thư cuối cùng của Minh Nam giao thì chợt Cát Xuyên nghe có tiếng bước chân đi đến thật vội vã, và rồi bà Hòa hùng hổ bước vào. Cầm ở tay một tờ báo, mặt phùng phùng giận dữ, bà tảng lờ như không thấy Minh Nam, chỉ trừng trừng nghiêm khắc nhìn Cát Xuyên.

— Cô đã bị đuổi rồi đó, cô Cát Xuyên! Bà lớn tiếng, hung hăng. — Cô có thể thôi việc ngay lập tức và tôi, tôi sẽ gửi thư cho bà Châu khuyến cáo việc bà ta đã dám gửi đến nơi này một người với hạnh kiểm, tư cách và luân lý như cô vậy!

— Bà Hòa! Minh Nam đứng bật dậy. — Bà không có quyền...

— Không có quyền? Bà Hòa quay nhanh về phía Minh Nam, mắt như toé lửa. — Khi mà cô ta đã không e dè mang tên tuổi danh dự nơi này vùi dập dưới bùn dơ cùng với tên mình à?

— Tôi xin bà, bà Hòa. Cát Xuyên hổ thẹn khi nghe giọng mình run rẩy, yếu ớt. — Xin nói cho tôi biết tôi đã làm những gì không phải!

— Cô đóng kịch ngây thơ vô tội hay lắm! Nhưng cô chỉ có thể lừa gạt được ông Minh Nam mà thôi. Ngay từ ban đầu tôi đã biết là không thể tin vào cô được mà! Hãy dọn dẹp lấy hết đồ của cô và đi đi! Tôi đứng đây đợi cho đến khi cô rời khỏi nơi này mới thôi.

— Bà Hòa! Minh Nam xen vào đứng giữa hai người, can ngăn. — Tôi muốn biết Cát Xuyên có tội tình gì? Và xin bà nhớ lại cho việc mình có thể làm tổn thương danh dự người khác!

Bà Hòa liệng tờ báo đang cầm ở tay xuống bàn trước mặt anh.

— Tự xem đi! Bà gắt gỏng.

Bối rối lẫn tức giận, Minh Nam lặng thinh cúi đầu đọc. Theo thời gian nặng nề trôi về mặt anh dần trở nên bàng hoàng, hổ thẹn. Ánh mắt

chứa chất niềm trách móc khi anh ngẩng đầu lên nhìn Cát Xuyên.

— Chuyện gì vậy, anh Nam? Tim như muốn đập nhảy khỏi lồng ngực, Cát Xuyên khổ sở hỏi.

Minh Nam chỉ lặng thinh đưa nàng tờ báo. Cát Xuyên thấy ngay đấy là mục tin đồn, đăng toàn những hình ảnh và tin tức về những người có tên tuổi, địa vị danh vọng trong xã hội. Một hình ảnh trông thật quen thuộc đập vào mắt nàng — hình một cô gái tóc dài đứng ôm chiếc gối ngủ trong vòng tay. Nàng nheo mắt nhìn lại thật kỹ.

— Trời ơi là tôi đây mà! Thảng thốt kinh ngạc nàng đọc hàng chữ nhỏ in kê bên hình.

“Con chim yến xinh đẹp của miền trung, Mai Cát Xuyên, đã tìm được một tổ ấm êm ái nơi biệt thự của nhà sản xuất phim nổi tiếng Nguyễn Hùng Nhân. Nhưng cô gái tuổi mới hai mươi giỏi giang này không phải chỉ biết có mỗi một việc ca hát những bài dân ca ngọt ngào mà thôi không đâu. Một trong những tài ba khác của Cát Xuyên là việc tề gia nội trợ, với mục làm giương là ngành chuyên môn.

Nhưng chăm nom nhà cửa cho ông Nhân vẫn chưa hết thời giờ của Cát Xuyên. Hàng ngày sau khi đã thành thạo nhanh nhẹn vượt thắng gối ngủ của Nguyễn Hùng Nhân, cô gái còn sốt sắng tham gia việc làm ở Trung tâm Giao Hòa, một trú viện cho những kẻ vô gia cư.

Điều đó giải thích vì sao ông Nhân đã chọn đúng ngay tổ chức từ thiện này đưa lên chương trình phóng sự nổi tiếng “Hiện tại, nơi đây” của mình vào tối hôm nay.”

Chết điếng trong hồn, Cát Xuyên thần thờ buông tờ báo xuống. Lợm giọng ghê tởm, nàng nghe như muốn ói mửa. Không cần đọc hàng tên ở cuối mục, nàng cũng đã dự biết ai là tác giả của những câu nhục mạ vô liêm sỉ trong báo. Vì có làm sao nàng lại có thể quên bằng đi chuyện này chứ? Tâm can tan nát, Cát Xuyên bứt rứt nhớ lại những lời nói mập mờ bóng gió của Lý Cơ và Mộng Lan hôm nào trong câu lạc bộ đài truyền hình. Và chuyển viếng thăm đây thâm ý của Lý Cơ tại nhà Hùng Nhân nữa, ôi oan nghiệt! Thật tình nàng không bao giờ có ý muốn giấu diếm. Quả thật nàng đã định

lòng sẽ kể rõ Hùng Nhân biết nhưng chỉ vì những trái ngang tới tấp xảy ra sau đó đã khiến nàng vô tình quên đi.

— Đúng là tờ Điện Ảnh này đã gọi điện thoại cho tôi hôm trước, Minh Nam nói với một giọng không hồn. — Tôi cứ thắc mắc không hiểu vì sao họ lại có thể biết nhiều về chúng ta như thế.

Ấp ủ niềm hy vọng cuối cùng, Cát Xuyên nhìn Minh Nam cầu khẩn:

— Những gì họ viết trong báo, anh đâu tin phải không?

— Cô dám bảo là ký giả bịa chuyện nói láo à? Bà Hòa lòng lên, sừng sộ. — Vậy chứ cô ở đâu lúc bức hình này được chụp, nếu tôi mạn phép được hỏi? Có phải cô đang ở trong phòng ngủ của Hùng Nhân không?

— Đúng vậy, Cát Xuyên khổ sở, cố giải thích. — Nhưng sự việc không phải như bà nghĩ đâu. Tôi... tôi không có chung sống với Hùng Nhân. Tôi ở với Phan Song Liên... bà có thể hỏi chị ấy...

— Hừ, tưởng gì chứ nghệ sĩ...! Bà Hòa rít lên, giọng điệu ngoa miệt thị. — Và cô ta cũng lại là một bạn gái của Hùng Nhân nữa chứ gì?

— Dạ phải, nhưng tôi thật không hiểu...

— Cô có thể thề rằng cô chưa bao giờ, chưa bao giờ ngủ một đêm nào ở nhà Hùng Nhân hết không? Bà Hòa gằn hỏi.

— Chỉ có duy nhất mỗi một lần, nhưng...

— Đó ông thấy chưa! Giơ hai tay lên khoái chí, đắc thắng, bà Hòa quay sang Minh Nam. — Còn mặt đầy mặt dạn đến nỗi dám công khai kể ra nữa chứ!

— Đời tư Cát Xuyên là chuyện riêng của cô ấy. Minh Nam trầm tĩnh đáp lại.

— Nếu vẫn giữ được tư riêng kia! Đảng này đời tư của cô Cát Xuyên đã được phơi trần công khai và hơn nữa cô ta còn níu kéo chôn vùi luôn cả danh tiếng của Giao Hòa thì không thể nào tha thứ được. Ông Minh Nam, một lần nữa tôi lập lại: cô ấy phải nghỉ việc!

Minh Nam đứng thẳng người lên, cương quyết. — Bà Hòa, nếu bà nhất định đuổi Cát Xuyên thì cô

Đoan và tôi cũng sẽ thôi làm. Tôi thật không tin nổi một điều nào hết những lời đồn đại nhảm nhí dè tiện kia. Rất đồng ý là thật không may Giao Hòa đã bị dính líu vào...

— Mà tên Giao Hòa cũng là tên của tôi, ông quên rồi sao?

— Nhưng đó không phải là lỗi của Cát Xuyên, Minh Nam vẫn tiếp tục nói, không đếm xỉa đến lời bà Hòa phản đối. — Tôi không tin là những điều này được đăng lên báo với sự đồng tình của Cát Xuyên.

— Ông Minh Nam, nếu ông và cô Đoan làm một việc thiếu suy nghĩ như vậy thì tôi sẽ đóng cửa nguyên cả Trung tâm này, Bà Hòa lạnh lùng, cứng rắn một lời.

— Xin đừng! Không chịu thấu nữa, Cát Xuyên la lên can ngăn. — Minh Nam, xin anh đừng làm vậy! Tất cả mọi người ở đây đều rất cần anh. Tôi có thể kiếm việc làm khác mà! Và lại bà Hòa không cần phải đuổi, tôi tự xin thôi. Tôi đâu thể ở lại đây nữa khi đã biết bà ấy nghĩ sao về mình.

Tay run rẩy vì xúc động, nàng cúi xuống cầm lấy chiếc bóp.

— Tôi thấy có lẽ vậy là tốt nhất! Bà Hòa ngồi xuống ghế, nói tiếp. — Ông Nam sẽ lo gửi cho cô tiền lương một tuần.

Cát Xuyên lắc đầu. — Không cần thiết đâu.

Nhìn thấy vẻ mặt Minh Nam tư lự lo âu, nàng cố gượng cười. — Chào anh vậy, Minh Nam! Làm ơn cho tôi gửi lời từ giả chị Đoan và tất cả mọi người.

— Chuyện này chưa kết thúc đâu, Cát Xuyên. Minh Nam bắt tay nàng, nắm thật chặt. — Chúng ta giữ liên lạc nhé!

Chừng đã ngồi ở xe buýt, Cát Xuyên mới nhận ra nàng vẫn còn cầm chặt trong tay tờ báo Điện Ảnh bà Hòa mang tới. Vuốt thẳng lại tờ báo, nàng đọc lại lần nữa những hàng ghi chú kinh tởm. Rã rời tan nát, nàng nghe như vừa bị vùi dập trong một trận cuồng phong. Trời hỡi phải có phương cách để chống lại những lời bịa đặt dè tiện này chứ? Lòng uất ức căm phẫn dần nhường chỗ cho nỗi niềm tuyệt vọng lo âu khi nàng xem kỹ lại bức hình. Còn nói gì được nữa, tang chứng đã rành rành! Và nàng thật có kể Lý

Cơ nghe việc nàng thu dọn nhà cửa cho Hùng Nhân. Nhưng từ đâu hẳn lại biết được những chi tiết khác, chuyện nàng ca hát và việc làm ở Giao Hòa? Mọi dữ kiện in trên báo thật ra đều đúng cả. Chỉ có cách trình bày câu chuyện là không phải, mục đích rõ ràng cốt để dè bủ dèm pha xấu xa. Nhưng ngay cả ở khía cạnh này, nàng vẫn không đủ lý lẽ để đương cự lại.

Chiếc xe buýt gầm lên, chồm về phía trước rồi từ từ lăn bánh. Tựa lưng ra sau ghế, Cát Xuyên nhắm nghiền mắt lại, thở dài một mối chán nản. Niềm an ủi duy nhất là nàng may mắn không có mấy người quen ở Sài Gòn. Nhưng Hùng Nhân thì khác. Hùng Nhân...! Kinh hoàng, nàng sức tỉnh mở bừng mắt ngồi bật dậy. Mặc cảm tội lỗi hổ thẹn khiến nàng đỏ bừng mặt. Ích kỷ, chỉ mãi mê chú trọng đến việc bài báo sẽ mang lại những hậu quả tai hại gì cho riêng thân mình, nàng đã quên bẵng đi một điều tối quan trọng là không phải chỉ có mình nàng liên can trong vụ này! Không biết chàng có xem thấy bài báo chưa? Hơn ai hết Hùng Nhân dĩ nhiên sẽ biết rõ còn có thể làm gì không để cứu vãn sửa đổi tình thế.

Hồi hả, Cát Xuyên vội vàng bước xuống khi xe buýt ngừng lại ở trạm đầu tiên. Tìm được một phòng điện thoại công cộng, nàng run rẩy quay số đài truyền hình, xin nói chuyện với Hùng Nhân. Hồi hộp, bồn chồn chờ đợi nhưng chỉ có tiếng cô Di Ái trả lời: ông Nhân đã về nhà từ lâu.

Không biết làm sao hơn, Cát Xuyên đành gọi tắc-xi đi đến nhà Hùng Nhân. Ngồi trên xe, hồn tạm lắng xuống, lòng hăng hái phút ban đầu cũng mỗi lúc mỗi dần phai nhạt theo từng con đường mang nàng đến gần địa điểm nhất định. E ngại ngập lòng, trong một giây nàng đã toan đổi ý khi xe ngừng lại trước nhà. Nhưng nhớ lại những việc tai hại mình đã làm - chẳng những để cho Lý Cơ tra hỏi mà còn thả hấn vào nhà chụp hình - nàng bậm gan thu lấy hết can đảm trả tiền taxi, bước xuống xe. Dù gì đi nữa Hùng Nhân có quyền được biết tường tận chuyện gì đã xảy ra.

Môi cắn chặt đến rướm máu, Cát Xuyên bước nhanh lên bậc tam cấp

**Hùng Nhân chột
ngưng bật, đứng lên
khỏi ghế. Bất động,
suy tư bởi một ý
nghĩ mới lạ kỳ dị
vừa nảy nở trong
đầu, chàng lặng yên
nhìn Cát Xuyên
trừng trừng,
lột trần.**

dẫn đến cánh cửa cổng bóng ngời. Lại một thoáng rụt rè do dự, rồi nàng hít vào một hơi dài, đưa tay bấm chuông thật mạnh. Tim đập muốn vỡ lồng ngực, Cát Xuyên đứng đó chờ đợi. Nửa hy vọng Hùng Nhân có ở nhà ra mở cửa, nửa lại mong chàng vắng mặt.

Làm như cả thế kỷ đã trôi qua khi cánh cửa cuối cùng được mở ra. Bồn chồn, lo ngại, Cát Xuyên nghe như cổ bị thắt nghẹn.

— Cô muốn gì đây? Gay gắt, thật gay gắt, giọng Hùng Nhân thật gay gắt cho hồn nàng lịm chết.

— Xin hãy cho tôi vào..., Cát Xuyên khổ sở van nài. — Tôi cần được nói chuyện với anh...

Hốt hoảng nàng giơ tờ báo nhàu nát đang cầm ở tay lên khi thấy Hùng Nhân lạnh lùng quay đi. Phải làm sao đây, chàng nhất định không cho nàng cơ hội để phân trần giải thích! Không kịp suy nghĩ, dùng hết sức mạnh toàn thân, Cát Xuyên đè chặn lại cánh cửa sắp khép kín, chen luồn khỏi Hùng Nhân vào lọt trong nhà. Cố kiềm chế hơi thở dồn dập hỗn loạn, mắt vẫn mở to bừng sốt thảng thốt, nàng quay lại đối diện với Hùng Nhân.

Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, nàng những tưởng sẽ bị Hùng Nhân dùng sức mạnh tổng đuổi ra khỏi cửa. Nhưng lạ thay chàng chỉ nhún vai rồi mở rộng cửa vào phòng khách, mai mỉa nghiêng mình mời nàng vào.

Vật đầu tiên đập vào mắt Cát Xuyên là một ấn bản báo Điện Ảnh nằm lơ lửng trên bàn, mở rộng ở trang tin đồn. Nàng quay lại nhìn Hùng Nhân, cầu khẩn.

— Xin cho tôi được kể những gì đã xảy ra...

— Không cần phải dài dòng giải thích làm gì! Hùng Nhân cố đè nén sự tức giận lại sắp trào bùng lên. — Đám thọc đời tư người khác là một việc hết sức đề tiện chốn mặt nhưng cô đã vẫn có đủ vô liêm sỉ để làm nổi. Điều đó không thể chối bỏ phủ nhận được!

— Cho tôi nói hết đã... Cát Xuyên tuyệt vọng khổ sở, nước mắt đầu chột dâng lên ngập tràn.

— Ôi trời! Hùng Nhân ngược mặt lên trần, lắc đầu chán chường. — Thật đủ hết mọi mảnh khoé sách

vở đã dạy! Phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới chịu hiểu rằng dùng nước mắt với tôi là chuyện vô ích?

— Tôi sẽ không khóc đâu. Cát Xuyên đè nén tiếng nấc nghẹn, cố gượng dần cho nước mắt thôi tuôn rồi nàng dứng cảm ngắc mặt lên. — Nhưng anh phải nghe tôi nói!

Mặt không chút xao động, Hùng Nhân buông mình ngồi phịch xuống ghế, lạnh lùng băng giá. — Được, tôi nghe đây!

Nàng kể chàng nghe tất cả, thật cặn kẽ - từ lần gặp Lý Cơ đầu tiên ở đài truyền hình, rồi việc hấn xuất hiện tại nhà đúng lúc nàng đang thu xếp dọn dẹp đến cả nỗi ngờ hoặc nàng cảm nhận khi đó.

— Khổ thay là sau đó lúc anh về đến, tôi lại quên bẵng đi... Nàng cúi đầu không dám nhìn Hùng Nhân, sợ chàng nhớ lại nguyên nhân đã làm nàng bị phân tâm hôm ấy. — Có lẽ hấn đã dò xét về Giao Hòa và nhớ lại chuyện cũ khi khám phá ra tôi làm việc ở đây. Rồi viết bài báo này...

Một sự im lặng ngọt ngào đè nặng gian phòng. — Thật sự cô nghĩ tôi ngu ngốc đến mức nào chứ? Cát Xuyên co rúm người khi nghe giọng Hùng Nhân, từng tiếng một gần mạnh, sắc hơn dao. — Không bao giờ lọt vào đầu cô rằng nếu cô chịu khó kể tôi biết liền ngay lúc đó thì tôi đã có thể chặn đứng việc này kịp thời rồi hay sao chứ?

— Tôi... tôi có gọi đến anh...

— Điều đó cô đã kể rồi! Nhưng có gì cấm cản cô nói cho thư ký của tôi biết đâu? Di Ái đã có thể dễ dàng ngăn chặn Lý Cơ. Đó là một trong những việc cô ấy đã được trả tiền để làm.

— Tôi không nghĩ đến điều đó!

— Cô không nghĩ đến điều đó.

Tâm hồn Cát Xuyên cửa rách, rướm máu theo từng câu nói Hùng Nhân thốt ra. — Không, không đâu, thật ra cô đã nghĩ và nghĩ rất kỹ nữa kia! Mà có lẽ không chừng thật đáng kiếp, tôi là người đã cho cô ý đó. Tôi cứ tưởng nếu cô đi rêu rao cho tất cả mọi người biết tôi là Đông Liêu thì đó đã là một cách trả thù quá ư tuyệt hảo rồi. Nghĩ lại thật nực cười khi đem so nỗi dự liệu lo ngại non nớt của tôi với những lời bịa đặt dơ bẩn, thâm hiểm hèn hạ này! Điều gì đã khiến cô nói như vậy chứ? Không

phải cốt chỉ để cho Trung tâm yêu quý của cô lại thêm được nổi tiếng hơn nữa chứ? Những hành vi... cao cả như vậy hẳn được họ tán thưởng ghê lắm!

— Tôi... đã bị đuổi rồi! Cát Xuyên ngần ngại thổ lộ. — Cũng vì vậy mà tôi phải đến đây. Tôi nghĩ... nếu đã nghe tôi bày tỏ mọi việc... có thể anh sẽ vui lòng chịu khó thuyết phục bà Hòa, nói rõ cho bà hiểu rằng chuyện đăng trên báo không phải là sự thật.

— Ngoài buổi trực tiếp phát hình

tối nay, tôi không thấy cần phải nói chuyện gì khác với bà Hòa hết. Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì chứ? Anh Minh Nam của cô đã hết lòng che chở bệnh vực, hay chỉ quay lưng trở mặt khi khám phá ra cô từng có tình nhân?

Chưa xót đau đớn, nàng nhìn Hùng Nhân. — Anh tàn nhẫn lắm!

— Có thể đúng. Phải chăng vì vậy mà cô ưa chuộng những mẫu người như Minh Nam không, ba phải, nhỏ nhẹ? Chàng giơ tay lên, chặn ngang lời Cát Xuyên định phản đối. — Không, Cát Xuyên, thật là như vậy! Hẳn quả là một kẻ nhu nhược ba phải, nếu không bà Hòa đã bị hắn làm cho im miệng từ lâu. Đa số

trong hội đồng đều ủng hộ hắn, hẳn thật sự không cần phải làm gì nhiều hơn là cứng rắn cương quyết một chút. Phải công nhận Minh Nam là một kẻ dễ chịu nhưng lúc nào cũng cần có người để gánh vác làm thay hắn những việc phiền toái khó khăn. Cô có thể tưởng tượng được mình trong vai trò đó không?

— Tôi đã nói rằng tôi bị thôi việc rồi! Cát Xuyên run rẩy nhắc lại.

Cơn giận vẫn phừng phừng, Hùng Nhân cười gằn. — Giờ cô đã nhớ chưa, “gieo gió thì gặt bão”? Thật không hiểu nổi! Tôi biết tôi đã nhiều lần làm cô tức giận thật... nhưng với phương cách hèn hạ này...! Tại sao cô có thể làm được chứ? Không lẽ cô vẫn còn bức tức về vụ tiệc đính hôn của Hàn Nhân?

— Không, không có. Cát Xuyên nghẹn ngào lắc đầu, thật sự giờ nghe như Hàn Nhân đã thuộc vào một thế giới khác riêng biệt xa lạ.

— Vậy chứ cô không bao giờ nghĩ đến việc chính cô sẽ là người bị thiệt hại nhiều nhất khi dám phao tin giả mạo làm tình nhân của tôi hay sao chứ? Tôi không bao giờ bảo rằng tôi đã sống như một người tu hành, nhưng em thì... Ngay chính cả lúc đang ôm em thật chặt trong vòng tay, tôi vẫn có thể cả quyết rằng em trong trắng trinh nguyên.

Hùng Nhân chợt ngưng bật, đứng lên khỏi ghế. Bất động, suy tư bởi một ý nghĩ mới lạ kỳ dị vừa nảy nở trong đầu, chàng lặng yên nhìn Cát Xuyên trùng trùng, lệt lệt.

Rồi bỗng chàng cất tiếng cười, một tiếng cười chua cay, trống rỗng niềm vui. Tiếng cười như nhát dao cuối cùng đâm chết hồn Cát Xuyên, cho nàng cảm thấy đau đớn hơn cả những lúc phải chịu đựng cơn giận của chàng. Nàng ngại ngùng lùi ra sau khi Hùng Nhân tiến lại gần.

— Thì ra là vậy! Giọng chàng êm nhẹ như tơ nhưng lời nói thâm độc còn hơn tên đạn. — Anh đã chịu ý không nài ép nhưng thật ra lúc nào em cũng đồng tình muốn chịu cả, phải vậy không Cát Xuyên? Anh thật vô tình đã không mạnh dạn tiếp tục. Có thể em không thật sự ngây thơ trong trắng mà chỉ đã đóng vai trò của mình quá hay. Anh xin lỗi đã u mê lầm tưởng.

Hùng Nhân vừa nói vừa nắm lấy

Cát Xuyên. Nàng vùng vẫy cố đẩy chàng ra. — Đứng!... Hùng Nhân! Em xin anh! Anh lầm rồi. Em... xin đừng...

— Anh nghĩ mình nên quên cái từ đó đi.

Sức yếu, kháng cự không lại nên dù đã ráng hết sức mình Cát Xuyên vẫn bị Hùng Nhân kéo ôm sát vào lòng. Môi chàng nhẹ êm ở mang tai. — Tội nghiệp Cát Xuyên! Tất cả những ước muốn đó... vậy mà anh vô tình không thấu hiểu. Anh cứ đinh ninh là em giữ mình trinh nguyên cho hôn nhân và anh chàng Minh Nam ba phải, nào ngờ đâu thực tế anh lại là người em từ ban đầu muốn kề cận. Em có thể nói thẳng với anh mà, đâu cần phải rao bán rầm rộ trên báo như vậy.

Bấn loạn quay cuồng, Cát Xuyên như đang bị lọt giữa một trận bão lớn. Hồn run rẩy, tan nát, nhưng da thịt lại bắt đầu bừng sống dậy dưới làn môi chàng âu yếm.

— Hùng Nhân, anh - mình không thể...

— Tại sao không chứ? Gọn gàng chàng bồng nàng trong vòng tay, đi ra phía cửa. — Điều em đã từng mơ ước tưởng tượng giờ sẽ thành sự thật.

Cát Xuyên không ngừng vùng vẫy chống cự trong lúc Hùng Nhân bế nàng đi về phòng ngủ nhưng đối với chàng, điều đó cũng tựa như sự dấy nẩy vôi vĩnh của một đứa trẻ làm nũng. Đá dập kín cửa lại, chàng mang nàng đến giường, thả xuống. — Tiếc là anh vừa làm giường xong. Nhưng chắc đâu sao vì em có thể làm lại sau đó, phải không? Em từng tuyên bố đó là nghề thạo của em mà!

Tiếng nàng la lên phản kháng đã bị tắt nghẹn bởi nụ hôn Hùng Nhân cuồng loạn, tàn nhẫn dồn dập trao. Không còn hơi sức đâu nữa để đương cự lại, Cát Xuyên sống người nằm yên bất động trong vòng tay chàng để chứng tỏ Hùng Nhân đã lầm: rằng nàng không hề muốn gần chàng...

Cuộc chiến bất động gần như đã qua đi trước khi được thật sự bắt đầu. Lý trí Cát Xuyên vẫn cố nhẫn nại kháng cự nhưng thân xác đã từ lâu yếu mềm chịu thua sự mơn trớn vuốt ve điêu luyện. Không kiềm chế

**Ôm lấy Cát Xuyên,
Hùng Nhân âu yếm
xiết vào lòng,
thật chặt, thật lâu
rồi mới cúi xuống
tìm môi nàng.
Thời gian như
ngừng trôi cho
nụ hôn hội ngộ
đậm đà nồng ấm
bất tận.**

được nữa, bao nỗi niềm si mê thương nhớ bấy lâu như vỡ bờ, tuôn trào. Nàng thiết tha gửi trọn tâm hồn vào những nụ hôn nồng cháy. Trong vòng tay Hùng Nhân thời gian như vĩnh cửu, và việc phải điều quý cũng trở nên mơ hồ.

Bỗng nhiên Cát Xuyên chỉ còn lại có một mình, nằm lẻ loi trên giường. Nàng đỏ hồng mặt sau một thoáng phân vân, những tưởng Hùng Nhân chỉ rời nàng để thoát y phục. Nhưng chờ đợi, để rồi chỉ đón nhận một sự yên lặng kéo dài. Cát Xuyên ngẩng đầu lên, đưa mắt tìm Hùng Nhân. Chàng đứng nhìn ra cửa sổ, im lìm bất động. Nghe tiếng nàng cựa mình, chàng quay lại.

— Hùng Nhân? giọng nàng vẫn còn đong đầy cảm xúc.

Chàng đi đến bên giường, chỉ nhìn nàng mà không nắm lấy bàn tay nàng đưa ra mời gọi.

— Tốt hơn hết là em mặc đồ lại đi, thật ngắn gọn chàng bảo.

Cát Xuyên nhìn lại thân mình, đỏ ran má khi thấy áo quần xộc xệch hở hang. Nàng ngược nhìn lên, ánh mắt dò tìm, phân vân tha thiết.

— Hùng Nhân - sao vậy anh?

Hùng Nhân chỉ cười buồn. — Gần như là tất cả mọi điều chứ còn sao nữa. Hay là em không đồng ý?

Cát Xuyên cúi đầu. — Phải tại em không? Nàng hỏi thật nhỏ. — Em đã làm gì không đúng? Chỉ vì em thật tình không biết...

— Không! Tiếng Hùng Nhân gạt ngang dữ dội khiến nàng giật nảy người. — Trời ơi, nếu em mà biết rằng... Chàng lắc đầu, dịu giọng lại. — Không phải những gì em đã làm, mà chỉ vì em là em đó thôi!

Tay run rẩy, Cát Xuyên sửa lại quần áo. Nước mắt lưng tròng, nàng rưng rưng hỏi. — Và em là ai chứ?

Hùng Nhân nhìn sâu vào mắt nàng. — Em là cô gái thuở ban đầu anh đã nghĩ, chàng trầm giọng nói. — Và bây giờ anh đã biết chắc - rằng em không hề giả vờ ngây thơ trong sạch. Em chân thật vì em thật là một cô gái trinh nguyên.

— Và đó là điều khác biệt? Cát Xuyên cố mỉm cười nhưng không được.

— Và đó là điều khác biệt đối với anh, Hùng Nhân nói thật nghiêm trọng. — Trước hết có nghĩa là

những bốn phận mà anh chưa thể nghĩ đến được. Sau nữa vì những lý do khác ít tư riêng vị kỷ hơn mà anh buộc lòng phải đưa em ra khỏi chốn này trước khi có xảy ra những tai hại lâm lữ to lớn.

— Anh tưởng làm như vậy rồi em sẽ hết muốn được có anh sao? Cát Xuyên hỏi thật nhỏ.

— Hôm nay anh chỉ khơi dậy lòng ham muốn, Hùng Nhân đáp lại, giọng cũng thật nhỏ, trầm trầm nhủ. — Anh đã mang em vào đây chỉ vì anh đang quá nóng giận. Chính vì vậy anh xin em hãy đi đi. Trong việc gởi chẵn, người con gái cần có được tình yêu chứ không phải là sự phẫn nộ, nhất là lần đầu tiên.

Cát Xuyên muốn gào lên cho chàng rõ, rằng nàng có dư thừa tình yêu để bù đắp khóa lấp cơn phẫn nộ của chàng và niềm cay đắng ghen tương trong nàng mỗi khi nghĩ đến Mộng Lan, nhưng nước mắt cứ tuôn trào chảy mặn bờ môi và lời thốt ra sao không thành tiếng!

Hùng Nhân nhìn nàng thật lâu. — Một ngày nào đó em sẽ cảm ơn anh. Sự đam mê không làm cho vết thương lành lại mà chỉ đào sâu thêm nhức nhối. Một ngày nào đó em sẽ gặp được người em hết lòng yêu thương, và chừng ấy em có thể không chút tiếc nuối hiến dâng trọn vẹn cho người yêu.

Chàng đi ra cửa. — Anh đi gọi cho em tắc-xi.

Chừng xe đến, Cát Xuyên đã lấy lại được phần nào bình tĩnh. Thu lấy hết lòng tự trọng, nàng cố giữ vẻ thản nhiên, đi ngang qua Hùng Nhân, ra khỏi cửa cổng chàng vừa mở rộng, ra khỏi cuộc đời Hùng Nhân, vĩnh viễn.

Không một lần nhìn lại sau lưng, Cát Xuyên lên xe, cho tài xế địa chỉ. Xe vừa lăn bánh thì có một chiếc xe khác quẹo vào. Quay lại cốt để thu nhận lần cuối hình ảnh người thương, Cát Xuyên chỉ nhìn thấy Mộng Lan - nẩy nở khiêu gợi trong chiếc áo bó sát người - ôm sầm lấy Hùng Nhân. Trong một khoảnh khắc, tim nàng đã vỡ vụn ra muôn vạn mảnh.

*

Gần như trời mưa suốt ngày, thứ mưa rỉ rả dai dẳng thấm ướt lạnh tận xương tủy. Cát Xuyên ngồi nơi bếp nhà bà Mầu, đọc lại bức thư của Song Liên lần nữa.

Mười ngày đã trôi qua từ khi nàng vội vã diên cuồng rời Sài Gòn chạy trốn về lại Vĩnh Mai. Nhưng làm vậy chỉ để tự lừa dối mình mà thôi. Nơi đây nàng vẫn không tìm được sự bình yên. Làm như nỗi niềm nhung nhớ lại càng tăng thêm theo khoảng cách giữa nàng và Hùng Nhân.

Không suy tính trước nàng sẽ làm gì ở Vĩnh Mai để sinh sống, hôm đó Cát Xuyên chỉ quơ vội vài món cần thiết dồn vào túi rồi lên đường. Áo quần và những thứ khác nàng mới mua sắm, ngay cả cây đàn ghi-ta cũng vậy, vẫn còn nằm ở nhà Song Liên. Nàng đã viết thư, kèm theo tiền nhờ chị ấy gửi về lại Vĩnh Mai dùm. Cát Xuyên những tưởng sẽ xin được ở lại làm việc tại nhà cũ của nàng và dì Tâm - giờ quán trọ thuộc về vợ chồng ông Ngân - nhưng nàng đã lầm to. Bà Ngân bức đọc cho hay quán trọ không đủ nhiều khách để có thể nhận thêm nàng giúp việc.

Ngượng ngùng hổ thẹn Cát Xuyên đã phải gõ cửa nhà bà Mầu, xin tạm trú. Nàng cảm động đến rơi lệ trước sự vồn vã nồng nhiệt tiếp đón của bà Mầu. Tế nhị không tra hỏi gì hết về vẻ mặt sầu khổ hốc hác và bàn tay còn trống không thiếu nhẫn cưới của cô gái, bà chỉ lo dọn chỗ cho nàng nghỉ nơi gian phòng cho khách nhỏ bé tí. Bà làm như chuyển đi Sài Gòn không có xảy ra, làm như đó chỉ là một ý định bỗng bột nhất thời mà Cát Xuyên đã hồi tâm chuyển ý bỏ qua.

Chăm sóc cho nàng từng ly từng tí - từ miếng ăn giấc ngủ đến những buổi đi dạo đổi gió - bà Mầu đã gặt phẳng đi khi nghe Cát Xuyên đòi ra Khánh An tìm việc làm.

— Ôi, có gì đâu mà gấp gáp chứ! Bà cứ một mực khăng khăng ngăn chặn.

Nhưng Cát Xuyên tự biết nàng cần phải có một việc làm gấp. Thư Song Liên đến gợi nhớ lại khung trời nàng đã bỏ đi, càng làm nàng bồn chồn ray rứt không yên.

Song Liên đã tỏ ra thật tế nhị, dễ thương. Đêm đó khi biết Cát Xuyên đã nhất quyết trở về lại Vĩnh Mai, chị

đã thôi không tục mạch tra hỏi thêm gì nữa.

Theo lời Song Liên kể trong thư, Giao Hòa đã có những thay đổi mới, thật nhanh chóng tốt đẹp. Sau chương trình truyền hình, bà Hòa rút ra khỏi hội đồng, một hội đồng mới sẽ được bầu lại với sự tham gia giúp đỡ của nhiều hội từ thiện khác. Minh Nam và Đoan cưới nhau vài tuần sau đó. Còn Bảo Châu thì được cha mẹ đến Trung tâm rước về.

“Chị cũng có nghe nói chồng bà Lãm đã xuất hiện,” Song Liên viết tiếp. “Ông ấy xem chương trình về Giao Hòa trên truyền hình và khám phá ra rằng vẫn còn thương nhớ vợ con. Chương trình được các nhà phê bình tán thưởng khen ngợi dữ lắm, nhưng nghe đồn Hùng Nhân sẽ từ bỏ việc sản xuất phim để chuyển hẳn sang ngành sáng tác.”

Cát Xuyên thở dài, xếp lại bức thư. Dù gì đi nữa thì Hùng Nhân cũng đã có người cho vai nữ chánh trong vở kịch, nàng chưa xót thăm nghĩ.

Trời dần bớt mưa khi bóng đêm phủ xuống. Cát Xuyên quyết định đi dạo một vòng cho khuây khỏa. Đứng sát mé biển, mặc cho sóng nước nhấp nhô xô dạt tràn vào ướt ngập giày, nàng thần thờ trông thẳng vào bóng tối dày đặc. Nơi đây là quê hương của nàng, nơi đây nàng đã lớn khôn nhưng giờ sao chính ở nơi đây nàng lại nghe cô đơn lạc lõng hơn nơi nào hết.

Cát Xuyên đi dần trở lên khi bắt đầu nghe lạnh. Nàng chợt dừng sống lại, ngạc nhiên. Một người đàn ông đứng trên đường cái, vóc dáng cao cao trông thật quen. Mắt bừng mở to, tim đập loạn xạ khi nàng thấy người ấy đi về phía mình.

— Cát Xuyên, giọng Hùng Nhân thật trầm, mệnh mang.

— Hùng Nhân? Cát Xuyên vẫn còn ngờ hoặc, chưa dám tin. Nàng run lên, nghẹn ngào. — Anh làm gì ở đây?

— Song Liên nhờ anh đưa lại cho em những đồ đạc ở Sài Gòn.

— À... đúng rồi. Nàng ngập ngừng sau một hồi lặng yên bối rối.

— Anh đang nghĩ hè... hay là tương tự như vậy?

— Tương tự như vậy, chàng đáp, mắt vẫn nhìn nàng chăm chặp không

buông.

Cát Xuyên xoắn hai tay vào nhau. — Anh chọn một nơi thật là vắng vẻ hiu quạnh.

— Sự lựa chọn này đâu phải là của anh, Cát Xuyên. Giọng chàng thiết tha, nồng cháy. — Trời ơi, anh phải đánh vần từng chữ cho em sao chứ?

— Dạ, lòng reo vui mở hội, Cát Xuyên nghe từng tế bào dần sống dậy. — Dạ, Hùng Nhân ơi, anh hãy nói đi!

— Anh ở đây chỉ vì em ở đây. Và nếu em bỏ trốn nữa, anh sẽ vẫn theo đuổi mãi cho đến khi nào em thấu hiểu là không cần phải sợ hãi lánh bỏ anh mới thôi!

— Em không sợ nữa đâu, nàng thì thầm, niềm hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt. — Và em là của anh nếu anh muốn. Như tự thuở bao giờ.

Ôm lấy Cát Xuyên, Hùng Nhân âu yếm xiết vào lòng, thật chặt, thật lâu rồi mới cúi xuống tìm môi nàng. Thời gian như ngừng trôi cho nụ hôn hội ngộ đậm đà nồng ấm bất tận.

Hùng Nhân ngẩng lên, trùi mền mơn trớn mặt nàng. — Giờ em phải kể anh nghe vì sao em lại bỏ đi. Thật bất ngờ đau thương cho anh khi nghe Song Liên nói em đã đi. Anh đã sắp xếp sẵn mọi chuyện, ngay cả xin giấy tờ làm hôn thú nữa.

— Anh... anh muốn cưới em? Cát Xuyên e dè hỏi lại.

— Dĩ nhiên, Hùng Nhân mỉm cười, đáp thật giản dị. — Đâu còn cách nào khác hơn? Quyển rũ em thật không đi đến đâu. Hy vọng anh được nhiều may mắn hơn trong đêm động phòng.

Cát Xuyên đỏ hồng má thẹn thùng, giấu mặt vào lồng ngực Hùng Nhân, nói lí nhí những gì không rõ.

— Mong rằng những gì đó em nói có nghĩa là bằng lòng. Chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng, yêu thương.

Cát Xuyên không ngẩng mặt lên, hỏi. — Còn Mộng Lan thì sao hở anh?

— Giữa anh và cô ấy đã chấm dứt từ lâu rồi. Thịnh thoảng anh đi với Mộng Lan cốt chỉ để chống trả em mà thôi.

Cát Xuyên liếc nhìn chàng, thật nhanh. — Nhưng hôm ấy Mộng Lan

đến anh ngay vừa sau khi em đi.

— Đúng vậy, Hùng Nhân trầm tĩnh giải thích. — Cô ấy nghe Đặng Trâm Cung bảo sẽ lo diễn vở kịch mới của anh nên chạy lại, cố xin một vai trò. Sấn đấy Mộng Lan mới khai ra rằng cô ta chính là thủ phạm đã cấu kết toa rập với Lý Cơ để dựng lên những dòng tin đồn nhảm nhí đó.

— Nhưng vì sao?

— Chỉ vì Mộng Lan biết anh sẽ tức giận điên cuồng. Và nếu những gì giữa chúng mình đã bị tan vỡ, cô ta sẽ lại có được cơ hội trở về với anh.

— Nhưng hôm tiệc ở nhà Mộng Lan, sau khi anh đưa em về, anh lại trở lại nơi ấy!

— Anh trở lại đâu phải vì Mộng Lan, Hùng Nhân phân trần. — Cấp trên anh và những người làm việc chung đều ở đấy nên anh phải trở lại để bàn với họ về đề nghị của em trong vấn đề Trung tâm Giao Hòa. Chàng ngừng lại hôn nhẹ môi nàng. — Vậy ra em ghen với Mộng Lan à? Được lắm! Để em hiểu được chút nào nỗi khổ của anh!

— Không lẽ anh lại bị phân tâm bởi Hàn Nhân sao? Ngay từ ban đầu anh đã biết sự tình ra sao rồi mà!

— Anh không nghĩ đến Hàn Nhân, mà là Minh Nam. Chàng mỉm

cười thú nhận.

— Minh Nam? Cát Xuyên tròn mắt sững sốt. — Nhưng anh ấy yêu chị Đoan...

— Thì anh biết. Chính vậy anh mới lo ngại em lại bị đau khổ vì yêu lầm người lần nữa.

— Em thì lại tưởng anh lo sợ em sẽ yêu anh, nàng thì thầm thật khẽ.

— Không, anh đâu ngờ điều đó. Anh đã hiểu lầm tất cả mọi sự. Anh biết anh sẽ không bao giờ được toại nguyện nếu chỉ có với em một cuộc tình qua đường, anh biết anh phải cưới em nhưng anh thật không chắc lòng em đối với anh ra sao. Nhiều lúc anh cũng lên cơn kỳ dị lắm, có thể em không chịu nổi. Nhưng tất cả mọi chuyện đã xảy ra chung quy cũng chỉ vì anh yêu em.

— Với em vậy là đủ rồi! Nghe lời Cát Xuyên ngọt ngào, Hùng Nhân không dẫn được lại cúi xuống hôn nàng, một nụ hôn êm nhẹ như tơ.

— Nhờ có Song Liên anh mới nhận hiểu ra được. Chàng mỉm cười kể tiếp. — Chị ấy mắng anh là một thằng ngốc đui mù, ích kỷ thì cũng đúng thật!

— Rồi áo quần của em đâu? Cát Xuyên hỏi cho có hỏi.

— Trong xe anh, đậu trên đường đó. Hùng Nhân vuốt cằm bắn khoăn. — Anh vẫn chưa rõ sẽ ở đâu đêm nay.

Cát Xuyên ngập ngừng suy nghĩ. — Thế nào bà Mâu cũng thu xếp được một chỗ cho anh.

— Là chỗ em đang ở phải không? Thấy nàng gật đầu, chàng lắc đầu bảo. — Không, em yêu ả, anh phải ráng giữ mình ở xa em cho đến khi mình đã thành hôn xong mới được.

— Vậy thì còn nhà cũ của em nữa. Bà Ngân có anh là khách sẽ rất hài lòng. Nhưng Hùng Nhân, giờ thì anh phải theo em về nhé. Em sẽ chết mất với bà Mâu nếu không có anh cùng về dùng cơm tối nay.

— Anh chắc chịu đựng nổi khi chỉ là chốc lát thôi. Hùng Nhân kéo nàng thật sát vào lòng, nụ hôn lần này say mê đắm đuối, kéo dài tưởng chừng không dứt. — Em yêu ơ, xin đừng buộc anh phải chờ đợi lâu nhé.

Bà Mâu ngồi ở phòng khách lúc cả hai bước vào. Bà buông tờ báo đang đọc, ngẩng lên.

— Ra đây là hôn phu của con đó phải không? Ánh mắt bà long lanh niềm vui, câu nói như một lời xác nhận chứ không phải là câu hỏi.

— Dạ, Cát Xuyên khẽ đáp.

HẾT

*Một lần gặp gỡ
Ngàn kiếp không quên
Yêu ai muôn thuở
Dù mình không duyên*

Đón xem

Một Lần Gặp Gỡ

Truyện dài phóng tác của Sa Vi

Khởi đăng nay mai

Trời Na Uy vào xuân có những cơn mưa nhẹ, hạt mưa lất phất bay bay dễ làm mềm lòng người viễn khách. Chen vào những ngày mưa là những ngày có nắng hanh. Nắng dịu, vàng, và sáng hẳn ra. Vào lúc chiều đi dần vào tối, gió bắt đầu có pha lẫn một chút hơi lạnh lạnh làm se se da thịt.

Dù tiết xuân, sáng, có hôm dậy muộn vẫn chưa thấy nắng. Đã thế bầu trời còn thoảng vẻ âm u và lằng đằng một chút sương mù. Thế là mùa xuân đến, không cần có hoa cúc, mai, đào nở rộ; thiên hạ vẫn

“cảm được mùa xuân”.

Mùa xuân ở đây đến bất chợt, vội vàng như mỗi tình muộn màng xảy ra vào lúc mà người ta đã ngỡ rằng chuyện tình là “chuyện-có-cũng-như không”.

Vì bất chợt, vội vàng nên mặt trời luôn dậy muộn, ngủ sớm, nhờ vậy cảnh vật đậm ra thi vị hơn. Có hôm, tự nhiên “giờ trời mưa

bụi hơi còn rét”. Một buổi sáng trời mưa tình như thế này, ngồi nhá món điểm tâm quen thuộc mì gói, mà bỗng dưng thấy nhớ nhà da diết. Không phải vì tủi thân, mà vì kỷ niệm chợt về. Quả đúng như lời của một văn thi sĩ đã nói: “Thời gian sẽ tàn phá tất cả, nhưng duy nhất chỉ còn lại là kỷ niệm”, nó làm cho người ta ray rứt không nguôi. Ở quê nhà, vào những buổi sáng trời mưa như thế này, cùng với người yêu hay với thằng bạn thân đội mưa đến quán mì Quảng của bà Sáu trong con hẻm nhỏ để điểm tâm bằng một tô mì Quảng, thì ta sẽ có chất ngất một trời thương nhớ lúc xa nhau. Mì Quảng, trời ơi, người ta còn biết tìm đâu ra món ăn tuyệt vời đó nữa nơi xứ người cô lẻ. Đến đây xin mở dấu ngoặc cho quý độc giả rõ, mì Quảng đây là một món đặc sản của Miền Trung, xứ Quảng chứ không phải là mì quảng, mì tiêu của mấy chú Ba thường đẩy xe gỗ lóc cóc.

Đến trưa, mưa vẫn mưa bay, trời vẫn cứ mưa. Người ta co ro, lấm lũi bước từ giảng đường đến câu lạc bộ, đứng xếp hàng đợi đến lượt mình để mua một... khúc bánh mì thịt nguội! (chợt nghĩ đến “thịt nguội” mà lòng thấy náo nùng ai oán). Đúng lúc như

thế thì bất chợt bắt gặp một khuôn mặt quen quen của một “nàng” đồng hương. Người ta gật đầu chào với một nụ cười dè dặt

— Chào cô.

— Thưa, chào ông.

— Hình như năm nay, mùa xuân đến sớm?

— Vâng có lẽ hơi sớm.

— Mùa xuân mà có mưa giống như mưa phùn bên xứ mình quá ông nhỉ.

— Trời thế này mà được nằm nhà thì thích hơn, phải không ạ?

điều mà từ trước tới giờ người ta chưa có dịp cảm nhận được. Chỉ hai tiếng “Mì Quảng” ngắn ngủi làm cho người ta “ngộ cố tri” ngay; ôi, còn gì thanh thỏa cho bằng “tha hương ngộ cố tri”.

Còn gì buồn và đau khổ cho bằng một người Việt-nam mà không biết đến một món ăn có tên là mì Quảng và buồn hơn cả là còn có sự lẫn lộn giữa một tô mì Quảng và một tô mì quảng của người Tàu.

Điều bất công khó chịu là từ lâu lắm rồi mì Quảng vẫn bị thiệt thòi. Tô mì

Quảng chưa bao giờ được nhìn nhận, chào đón đúng với giá trị đích thực của nó. Phở, xin đơn cử vài thí dụ, thì có gì ngon lành, bổ béo lắm đâu, mà vẫn luôn luôn được đề cập đến một cách ồn ào quá đáng. Sợi phở trắng nhách, nước phở trong veo coi mà chán. Đã thế, thịt để ăn với phở thì điều hạnh đủ thứ

(nạm, gầu, gân, sách...) mà chỉ cần vụng tay một chút là kể như tô phở vớt đi. Bún bò Huế thì bao giờ cũng cay quá. Sợ rằng nó còn cay hơn những người dân có sáng kiến chế biến ra mình nữa là khác. Mà đã là bún bò sao còn có giò heo nữa kia? Kỳ cục dữ ả nha. Khúc giò heo nằm chình ịch trên tô bún để làm cho món ăn này kém vẻ thanh nhã, và khiến cho người thưởng thức trông bớt có vẻ là một kẻ đi tỵ nạn vì lý do chính trị rất nhiều. Còn tô bún riêu tuy trông dễ thương hơn một tí nhưng đây là một món ăn đạm bạc quá hóa tội nghiệp. Riêu cua thì không có gì để phàn nàn, nhưng chỉ một tí riêu cua làm màu khiến cho tô bún trông vô cùng lỏng bống. Nó lỏng bống đến độ người ăn phải e ngại khi nghĩ đến số năng lượng tối thiểu cần thiết cho cơ thể, nhất là vào một buổi sáng mưa dầm lạnh giá ở miền Bắc xa xôi — nơi xuất xứ tô bún tội nghiệp này. Hủ tít, mì vắt, mì hoành thánh... đều là những món ăn “ngoại nhập” và không có duyên gì cho lắm; tuy thế chúng vẫn được chào đón và phổ biến ở khắp mọi nơi. Chỉ có món mì Quảng là cứ phải đứng mãi “bên giòng lịch sử” trong số những món ăn của dân tộc Việt.

Mà mì Quảng đâu phải dở. Nó ngon

Miếng Ngon Quê Cũ: MÌ QUẢNG

THỦY TIÊN

— Vâng. (còn phải hỏi nữa cô, trời này ở nhà trùm chăn thì phải biết!)

— Ông thích mưa?

— Thưa cũng không thích lắm.

— Tôi cũng thế. Đúng ra thì tôi vừa thích vừa sợ. Mưa dịu dàng hơn là nắng, ông ạ. Tuy nhiên, mưa trông buồn quá và dễ khiến cho mình thấy nhớ nhà.

Chà trúng đài rồi đây. Sau một chút do dự, người ta cũng cảm thấy có nhu cầu cần tâm sự, cái tâm sự mãi từ sáng đến giờ chưa được chia sẻ với ai. Ở đây nghĩ cho cùng, giữa một trường đại học toàn người ngoại quốc thì còn biết chia sẻ tình quê với ai khác hơn được nữa.

— Trời mưa này mà được ăn tô mì quảng xứ mình thì thật là tuyệt.

— Xin lỗi cô nói sao?

— Mì Quảng!

Một khoảng trống im lặng cùng với nét đăm chiêu khiến người ta phải nín thở, hồi hộp chờ đợi người đối thoại lục lợi trí nhớ. Sự im lặng kéo dài; nét đăm chiêu nổi rõ. Một cố gắng vô vọng. Một trường hợp nan giải như thế là người ta đang thách thức tha nhân xem có biết đến loại thức ăn xa lạ đặc biệt nào đó của thổ dân Samoa không vậy? Có đối diện trong một hoàn cảnh nào đó, người ta mới thấy thấm thía những

lắm kia. Sợi mì Quảng làm bằng bột gạo rồi đem nhuộm vàng. Không phải cái màu vàng đồng bóng của nghệ đâu nha. Cũng không phải là màu vàng thổ trông nhà quê muốn chết. Sợi mì Quảng thường chỉ đủ vàng để dung hợp với màu rau xanh đi chung với nó. Rau ăn kèm với mì Quảng không bị đặt nằm chờ vợ, trơ trên như một đĩa rau ăn phở; cũng không bị thu vén một cách bần tiện trong cái đĩa con con như rau dùng để ăn với bún riêu hay bún bò. Tất cả những loại rau ăn chung với mì kể cả bắp chuối đều được thái nhỏ, xắt mịn và bỏ chung gọn gàng trong tô. Nước mì Quảng không lênh láng như nước phở, không thừa thãi như nước bún bò, không nhạt nhẽo như nước mì hoành thánh; nó hơi sền sệt với thịt heo ba chỉ và củ đậu xắt nhỏ, với tôm khô giã nhuyễn, và luôn luôn chỉ được chan vào tô ở mức xấp xỉ. Người ta có thể nghĩ rằng số lượng nước chan ít ỏi như vậy sẽ khiến cho tô mì không đủ nóng như tô phở hay tô bún bò. Nghĩ như vậy là kể như lầm. Độ nóng của tô mì Quảng không hoàn toàn do nước; nó còn tùy thuộc vào số lượng ớt băm mà thực khách múc bỏ vào tô. Nhiều ớt quá khiến cho tô mì cay chất vô duyên; ít ớt quá làm cho tô mì không đủ cay và nóng. Mà nhớ là ớt băm à nha. Tiện đây xin nói luôn là mì Quảng quyết liệt và dứt khoát không chấp nhận ớt tươi, ớt khô ngâm dấm, ớt bột... hay bất cứ một loại ớt tào lao nào khác hiện hữu trên cõi đời này.

Mô tả như vậy dễ gây ngộ nhận rằng mì Quảng là một món ăn cầu kỳ, trưởng giả, khó khăn. Tưởng như vậy là kể như trệt thêm một lần nữa. Mì Quảng không điệu hạnh, kiểu cách như bún thang, không xuề xòa như bún ốc, và không lạc điệu vô duyên như bún mọc. Mì Quảng là mì Quảng với sự đòi hỏi tuyệt đối phải đủ những chất liệu cần thiết nhưng rất giản dị và dễ tìm. Có thể nói một cách ví von là mì Quảng dịu dàng, đầm thắm và bình dị như một cô gái quê xứ Quảng. Và mì Quảng cứ ở miết nơi tỉnh Quảng Nam. Mì Quảng không di cư ồ ạt, rộ ràng như phở, không bon chen đến những phố thị xa lạ như bún bò; không rời quê hương đi biệt biệt mất tăm như hủ tiếu. Thảng hoặc, người ta mới bắt gặp mì Quảng đi mon men đến vài thành phố phụ cận như Đà Nẵng, Tuy Hòa, Hội An, Qui Nhơn, Bình Định...

Chỗ xa xôi nhất mà mì Quảng lưu lạc đến nhưng vẫn giữ nguyên được bản sắc của mình là Đà Lạt. Nơi đây mì Quảng vẫn mang vẻ khép kín rụt rè đáng mến của mình. Nó không bao giờ trưng bày hiệu, cũng chẳng khi nào chen mình nơi những đường phố ồn ào của đô thị.

Mì Quảng thích hợp với không khí gia đình hơn bất cứ một món ăn nào khác. Có quá lắm thì nó cũng chỉ có mặt trong một quán ăn nhỏ hẹp, nghèo nàn. Và khi đã phải giao tiếp với mì Quảng nơi hàng quán, dù là quán ăn đơn sơ đến mấy, nó cũng bị “làm sao đó” mất rồi. Nơi bán mì Quảng ở Đà Lạt thường nằm ẩn trong một con hẻm nhỏ. Thực khách, nếu không phải là khách quen, “còn lâu” mới tìm ra được nhà. Cái nhà không phải là cái quán; chủ nhà cũng là chủ quán, và thường là một bà mẹ Quảng Nam. Bà thường chào khách một cách trang trọng, và kín đáo quan sát khách hàng như thể cố đánh giá xem những thực khách xa lạ tìm đến với bà có-hay-không-có-đủ-tư-cách để thưởng thức một món ăn đặc biệt.

Không ai đề giá hay hỏi giá một tô mì Quảng. Cũng chẳng ai phân biệt mì Quảng thành tô lớn, tô nhỏ hay tô đặc biệt. Cũng rất ít người chỉ ăn một tô mì Quảng. Thường người ta gọi một “tô ăn thêm”. Phải ăn thêm, dù no, cho khỏi phụ lòng người nấu và cho đáng công mình lặn lội một buổi chiều mưa. Nhân loại có thể đổ đi năm tỉ tô phở, bốn tỉ tô bún, mười tỉ tô hủ tiếu nhưng không ai có can đảm bỏ thừa một tô mì Quảng ăn thêm. Mì Quảng không làm ai ngán. Ăn nhiều quá thì bớt ngon thế thôi. Ăn xong người ta tráng miệng bằng nước trà. Trong lúc khách nhỏ nhẹ, kín đáo xĩa rằng thì thế nào chủ cũng tìm dịp thổ lộ, tỏ sự quan tâm chân thật, đại khái như:

— Mì bữa nay nấu được không cậu?
— Dạ ngon.

Trả lời như vậy là không được. Ngon là một hình dung từ rất mơ hồ. Nó không đủ sức để diễn tả hết sự đặc sắc của một tô mì Quảng. Có vẻ về lắm thì người ta cũng phải biết đưa ra một nhận xét “cỡ” này:

— Dạ thưa bác, mì rất ngon. Nước đậm không mặn, thịt xắt nhỏ mà không vụn, rau chuối tươi vừa non không chín, tôm giã nhuyễn và nấu đúng độ như.

Sau đó, người ta mới cảm ơn rồi từ tạ. Thương ơi, một món ăn nặng tình dân tộc và gia đình như vậy mà có lúc vẫn phải lưu vong. Chớ mì Quảng làm sao có chỗ dung thân ở một nơi mà những con người máy ngự trị, những kẻ không hề có ý niệm về gia đình và hoàn toàn không hiểu thế nào là văn hóa dân tộc. Mì Quảng chịu nỗi sự quản lý của những người cộng sản. Bất ép mì Quảng vào công ty ăn uống quốc doanh chẳng khác nào mang một cô thôn nữ hiền lành giam vào một thứ lầu xanh bẩn thỉu. Trên đường lưu lạc, có hôm người ta bắt gặp hai chữ “Mì Quảng” được in trang trọng trên một tấm thực đơn trong một tiệm ăn ở nước ngoài. Bàng hoàng như một kẻ vừa đọc được lại tên của người thân, qua mục nhấn tin trên báo, sau hàng chục năm trời bấn loạn âm hao. Dù biết rằng mì Quảng không thích hợp khi được giới thiệu trên thực đơn; và hẳn là lạc lõng tội nghiệp ghê lắm khi được đặt trên bàn trải khăn hồng, dưới ánh đèn màu, bên cạnh bình hoa hồng đỏ; mì Quảng lại càng ngượng ngập, bối rối trên tay người bồi mặc áo chemise trắng, thắt nơ đen, người ta vẫn cứ háo hức trông đợi. Cái cảm giác trông chờ, háo hức của một người vợ hiền lần đầu tiên được phép nhìn lại chồng sau gần hai mươi năm cải tạo. Rồi tô mì nước được đem ra với tô sứ, đĩa ngà. Dù có cố cắn chặt răng, người ta vẫn không giữ được cho nước mắt khỏi trào khỏi bờ mi. Người ta đang bắt gặp nơi mình một thứ tâm cảm đớn đau và cay đắng khác, cái tâm cảm bất ngờ nhìn lại được cố nhân đang ngồi xe Mercedes với chồng và tám con trên đó.

Xêu vài sợi mì, gấp thêm một nhúm rau, ấn nhẹ cái muỗng xuống tô để mức thêm ít nước, rồi e lệ, rụt rè đưa vào mồm. Cùng lúc ấy người ta hiểu thế nào là nỗi thất vọng chán chường “như yêu lại một người yêu thất tiết”. Mì Quảng ơi, thôi vĩnh biệt. Vĩnh viễn người ta không bao giờ có thể gặp lại mì Quảng ở Oslo, Stavanger, Trondheim... ở Sydney, London, Los Angeles, Toronto... hay bất cứ ở đâu ngoài quê hương mình; Sau khi đã phá được cho bằng hết những công ty ăn uống quốc doanh của lũ người man rợ.

Thủy Tiên

Thuở ấy và bây giờ

Tiếng chó sủa ngoài sân khiến tôi thức hẳn. Chuyện gì thế nhỉ? tôi thầm nghĩ. Rời khỏi giường với chiếc quần sọt và chiếc áo sơ mi, tôi len lỏi theo con đường mòn ra cửa.

Trong đêm vắng tĩnh mịch, tôi nghe rõ giọng nói của cô gái trẻ:

— Cố gắng lên em!

Ai thế nhỉ? Tôi tự hỏi, nhưng đôi chân vẫn cứ theo con đường mòn nơi có tiếng lạ. Đêm tối mịt mù, nhờ ánh sáng của sao đêm tôi nhận ra hai cô gái; một khoảng 18, một độ lên 8. Tôi muốn cất giọng lên hỏi để biết họ là ai, nhưng không đủ can đảm đành phải ngừng lại chờ xem. Đang trong cơn bấn khoăn không biết có nên hỏi hay không, bỗng có tiếng “Á”.

Cô bé nhỏ ngã dài lên trên đồng lá khô ngắt xiu - Sinh mạng là tất cả - Tôi tự nhủ lòng. Không đợi thêm giây phút nào, tôi lao mình đến bên cô bé. — Chuyện gì thế chị? Tôi hỏi nhỏ với niềm lo lắng. Không có tiếng trả lời, nhưng tôi không ngại vì qua ánh mắt của cô gái trẻ, tôi đã đọc được dòng tư tưởng. Tôi trấn an ngay để cô gái yên lòng:

— Tôi không phải là công an, cũng không phải là du kích. Tôi đến đây để giúp chị thôi à. Lời nói thật sự của tôi khiến cô gái lạ giảm đi phần nào sợ hãi, nhưng vẫn còn chút nghi ngờ. Cô gái cất giọng khàn khàn, run run: — Anh cứu chúng tôi. Không trả lời câu hỏi, tôi bồng cô bé trên tay đi đến một nơi bằng phẳng. Đặt cô bé nằm xuống an toàn, tôi cởi chiếc áo sơ mi của mình đắp lên người cô bé. Với động tác nhanh nhẹn của nghề nghiệp, trong chốc lát tôi gom lá cây đốt lên đồng lửa bằng cái hộp quẹt mà thôi thường dùng với gói thuốc “rê”.

Trời vào xuân, những cơn mưa phùn cuốn theo ngọn gió từ phương nam thổi đến. Tiếng con chim nhỏ lạc bầy cất tiếng kêu ví von. Cả ba im lặng trong giây lát.

— Anh có lạnh không? Cô gái hỏi trong niềm âu lo. — Không lạnh đâu

chị ạ. Tôi trả lời miễn cưỡng, nhưng cũng là sự thật, vì cái lạnh của không gian không thể so sánh với chiếc lò sưởi “tình người”. Mặc dầu làn da non của tôi ướt đầm đây máu vì phải chịu cực hình của những cây gai nhọn hoặc với cái lạnh tê tái của đêm thánh giêng.

Thời gian trôi qua, ánh bình minh ló dạng. Bầu trời chỉ còn lấp lánh vài ánh sao đêm. Chú bồ nông vươn mình trở dậy chuẩn bị cho một ngày lao động mới. Cô chim sẻ vươn đôi cánh, xòe đôi chân lấy lại thêm sức mạnh qua một đêm dài uể oải.

— Sáng rồi.

Tôi thở dài trong niềm phấn khởi len lỏi chút âu lo, vì không biết ngày mai sẽ làm sao đây để giúp cô gái lạ. Trong cơn bàng hoàng suy tư thì cô gái lạ hỏi:

— Anh đang nghĩ gì đó?

— Đâu... đâu có. Tôi trả lời áp úng.

Không đợi tôi trả lời hết câu, cô gái lạ cắt ngang:

— Anh có thể cho em biết nhà anh ở đâu, anh tên là gì không? Nếu có dịp em sẽ...

— Tôi tên là Thơ, nhà ở xóm củi.

Câu trả lời “cộc lốc” của cậu bé lên tuổi 19 không biết có làm cô gái lạ giận hay không? Nhưng qua hình dáng ngây ngô của tôi, cô gái lạ đã giảm đi phần nào sự sợ hãi của đêm qua. Cô cất giọng thân mật hơn:

— Em tên Dung, nhà ở Sài Gòn. Em lên đây là để...

Dung không nói trọn lời là để đi đâu vì có lẽ huyền bí. Thế nên tôi cũng không hỏi thêm, vả lại tôi không muốn Dung nói những gì mà Dung không thể nói trong trường hợp này.

Ông mặt trời lên khỏi ngọn cây, ánh nắng mùa xuân sưởi ấm con em chim nhỏ lạc bầy trong một đêm gió lớn.

— Một ngày nào đó anh sẽ rõ hơn, còn bây giờ... Dung lặp lại câu nói.

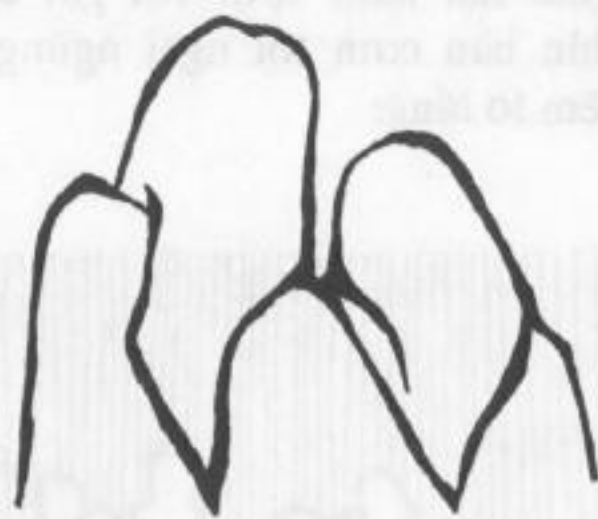
— Còn bây giờ tôi phải đưa Dung ra phố và về lại Sài Gòn. Tôi nhanh nhẹn trả lời thay Dung.

— Dạ không! Em không trở lại Sài

Gòn. Em phải ở lại đây chờ chú. Dung phản đối câu nói của tôi qua lời nói ngọt ngào của cô gái sinh viên.

Ở lại đây làm gì trên khu rừng vắng hoang này, tôi muốn hỏi, nhưng sợ mình nhiều chuyện. Tôi quay sang chuyện khác:

— Dung và em bé ở lại đây một mình sao? Tôi hỏi.

Dung không trả lời, nhưng qua ánh mắt thơ ngây của cô gái độ tuổi trắng tròn, tôi hiểu ngầm ý. Tôi tiếp:

— Thơ sẽ ở lại đây với Dung đến khi nào Dung gặp được chú, Dung đồng ý không?

Dung vẫn lặng thinh. Tôi càng hiểu thêm vì tập quán Việt Nam thường dạy tôi “không trả lời tức là đồng ý”.

— Dung và em bé ở đây. Tôi sẽ về nhà lấy cơm, không khéo Dung và em bé đói. Tôi niềm nở.

— Nhà anh ở cách đây khoảng bao xa? Dung hỏi nhỏ.

— Không xa đâu. Tôi đáp thật nhanh để Dung khỏi phải lo lắng. Dung gật đầu. Tôi chạy nhanh như chú thỏ.

...Ông mặt trời đứng thẳng, ánh nắng chói chan, mọi vật êm đềm như say sưa trong giấc ngủ. Đó đây vang lên tiếng đàn kéo kệt của mấy khóm tre. Chú bồ nông giờ này chắc đang thả hồn về giấc mộng sau một buổi lao động mệt nhọc. Cô chim non đói bụng

kêu ví von mong đợi mẹ về có miếng mồi trưa.

Trời vào tháng giêng, ánh nắng chan chất, người mệt lả và ướt đầm mồ hôi, nhưng đôi chân vẫn thoăn thoắt. Cái chiếc “cà mèn” miệng nghêu nga thổi bài sáo “tình yêu”.

— Anh mệt lắm phải không? Coi kia, người anh đây mồ hôi. Dung hỏi nhẹ.

Sự lo âu của Dung làm tôi quên đi những cực hình của bầy gai nhọn và sức nóng chan chất của mặt trời. Tôi đáp nhanh:

— Không sao đâu, Thợ khỏe lắm mà, Dung xem này. Thợ khỏe như chú trâu vậy. Dung dẫu nụ cười hồn nhiên của cô bé sinh viên.

Mấy tảng đá làm sần, cây rừng làm đũa. Bữa cơm không có gì khác hơn ngoài hai nắm cơm với gói cá khô. Nhìn bàn cơm tôi ngại ngùng trong niềm lo lắng:

— Không biết Dung và em bé có ăn được không? Người Sài Gòn có bao giờ ăn như thế đâu.

— Anh ăn cơm với chúng em nghe?

— Thợ ăn ở nhà rồi. Dung và em bé cứ...

Tiếng kêu gào của bao tử Dung khiến tôi nghe rõ nhịp đập của cơn đói. Đưa phân nửa cho em, cả hai ăn ngấu nghiến ngon lành như bữa cơm ở khách sạn “Hải Yến”. Tôi nhớ lại cái thuở lên ba, nghe mẹ kể chuyện ngày xưa vua Hoàng ăn cơm nguội với muối nhưng vẫn luôn miệng khen ngon.

Hoàng hôn buông xuống, ông mặt trời không còn bao xa là khuất sau dãy núi. Tiếng chim rừng ríu rít gọi nhau về tổ. Đó đây vài chú bồ câu lạc đàn bay qua lại. Từng giây... từng phút... rồi từng giờ. Chàng kỵ sĩ bay qua bao trọn một màu đen. Cả ba đều im lặng.

Không ai nói với ai một lời nào, mọi người cầu nguyện cho nhau, lo lắng cho nhau. Không gian như hiểu được nỗi lòng, gió không thổi, mây buồn không trôi. Nhịp đập của ba trẻ hòa lẫn theo...

“Soạt”

Cả ba đánh thót trong bầu không khí im lặng. Rồi không biết “ám hiệu” gì bí mật trong chốc lát họ nhận nhau. Qua cuộc trao đổi huyền bí, Dung đến bên tôi:

— Anh đi với chúng em nghe.

Nhìn ánh mắt van xin của Dung, tôi phải miễn cưỡng gật đầu dẫu không biết mình phải đi đâu đây. Cuối cùng người lạ mặt đưa chúng tôi đến một bãi biển vắng.

— Ngồi đợi chờ và im lặng! Người lạ mặt ra lệnh.

Chúng tôi tuân theo như mệnh lệnh của quân đội mà chú lính phải thi hành. Nhưng tôi vẫn không tránh khỏi ngạc nhiên, tại sao phải như thế?

Đợi chờ... mỗi một giây là một cực hình. Mười phút sau tiếng động cơ cặp bãi biển. Trong nháy mắt hàng trăm người xuất hiện lúc nào. Tôi ngạc nhiên ngơ ngác nhìn Dung kề tai tôi:

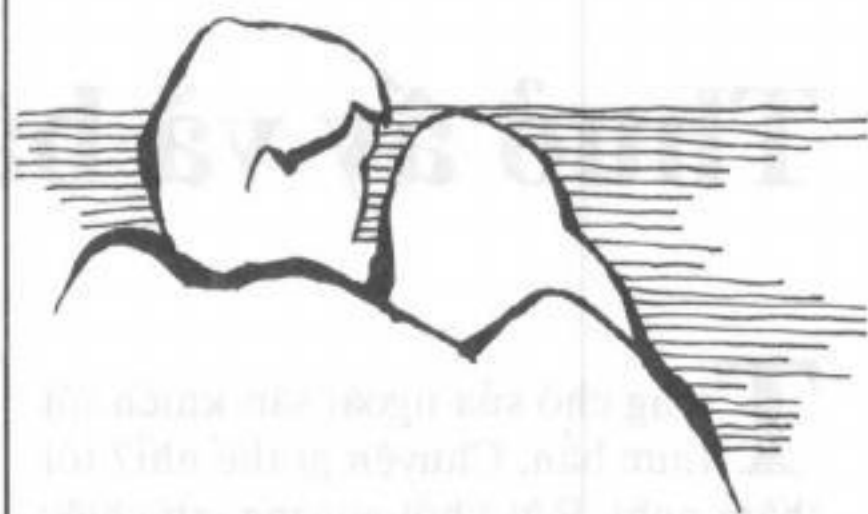
— Anh theo em trốn sang nước ngoài nghe?

Tôi bàng hoàng ngơ ngác như người từ thế giới nào khác rơi xuống vì câu nói của Dung. Có phải chăng tôi đang mơ không? Giấc mơ của ngày tháng mong đợi trốn thoát. Tôi muốn kêu thật to lên trên mây xanh để cảm ơn Chúa diu dắt tôi đến thực tại của giấc mơ.

Phút giây trôi qua, hai tiếng đồng hồ sau chúng tôi ngồi chung con thuyền “định mệnh”, mặc cho sóng gió đẩy đưa về khung trời nào. Đại dương bao la mà con thuyền nhỏ không mục đích. Tử thần luôn đe dọa chúng tôi từng giây. Những đêm mưa tầm tã, chúng tôi nhường áo cho nhau và sưởi ấm nhau bằng nhịp đập những cơn sóng cuộn cuộn như muốn cuốn trôi chúng tôi vào lòng đại dương.

Có lẽ rồi vì mộng của hàng trăm người không sinh tử cùng một lúc, nên đại dương không hung dữ, nhường chỗ lại cho mặt hồ. Nhưng niềm hy vọng mong manh như sợi tóc. Ngoài màu xanh của biển, chúng tôi chỉ còn thấy tử thần. Chúng tôi nguyện cầu... nguyện cầu...

Buổi sáng cuối cùng của một ngày

sống lại. Ánh nắng mát lạnh của ban mai, bầu trời không có chút gợn mây, mặt trời treo lơ lửng như không muốn di chuyển theo trái đất.

— Đẹp quá! Dung khẽ gọi. Nếu bây giờ mình ở trên bãi biển Vũng Tàu thì...

Giọt nước mắt lăn tràn trên đôi má hồng như khóc thương cho một cuộc đời không đầy tuổi 20, phải lìa xa quê mẹ, khóc cho quãng đời còn lại không biết sẽ về đâu. Giọt nước mắt vô tội đã làm rung động lòng thương xót của Thủy hạ.

Xa xa một con tàu hy vọng từ từ mang đến cho chúng tôi một sự sống. Cảm ơn Chúa. Cảm ơn đại dương, tôi thầm nói. Và một lần nữa tôi quay mặt về hướng tây, từ giã quê hương theo con tàu về nơi đất lạ.

Con tàu hy vọng đưa chúng tôi cập bến Singapore, và từ đó chúng tôi bắt đầu với cuộc sống mới. Ngày tháng trôi qua, chúng tôi trao cho nhau biết bao kỷ niệm. Còn kỷ niệm nào đẹp hơn kỷ niệm của thời chập chững biết yêu. Bến lên ửng hồng đôi má khi trao nhau... Những buổi chiều hoàng hôn trên xứ người, chúng tôi đi nhau trên con đường nhỏ quanh trại, chọn nơi cao nhất để nhìn thật xa về quê mẹ, tìm lại những gì thương yêu nhất mà 19 năm qua chúng tôi lớn lên nơi “đất cày trên sỏi đá”. Những đêm vắng lặng mọi người đang ngon giấc, chỉ còn lại hai tâm hồn thổn thức thầm nhắc lại “dĩ vãng ngày qua”. Dung khẽ gọi thỏ thẻ vào tai tôi, giọng bên bên:

— Lần ấy sợ anh nhất cũng là lần thương... thương anh nhiều nhất.

— Bây giờ thì thương hay sợ? Tôi

hai tâm hồn thổn thức thầm nhắc lại “đi vắng ngày qua”. Dung khẽ gọi thỏ thẻ vào tai tôi, giọng bên lên:

— Lần ấy sợ anh nhất cũng là lần thương... thương anh nhiều nhất.

— Bây giờ thì thương hay sợ? Tôi hỏi đùa.

Má ửng hồng, Dung ngả vào lòng tôi mơ đến chuyện ngày mai. Tổ uyên ương xây lên trên tình yêu tuyệt vời chốc lát lại bị cơn hổ dữ xé nát. Một ngày kia, Dung được phái đoàn America nhận vì ba Dung là sĩ quan VNCH.

Phi trường Singapore vẫn còn hình

ảnh duyên dáng của Dung vẫy chào. Giọt nước mắt cuối cùng của lần tiễn biệt vẫn còn đọng lại trên sân. Nếu ai đó có khi nào trở lại Singapore, cho tôi gửi chiếc khăn lau dòng nước mắt.

Trong nhịp đập của trái tim tình, tôi như nghe Dung khẽ gọi: — Yêu anh, mãi yêu anh và đợi anh.

Lòng quặn đau như ai xé từng đoạn ruột, nhưng vẫn cố gắng cười để thăm bảo Dung đừng khóc nữa. Dung khuất đi qua phòng khách ly. Tôi như thấy mình sắp sửa mất đi cái gì quý giá nhất. Và đây đọa hơn thế nữa, sau ba ngày, tôi nhận hộ chiếu đi Na-uy. Trong lúc không biết Dung như thế nào. Từ đó chúng tôi hoàn toàn cách biệt nhau bởi bức tường khổng lồ.

Hai năm trôi qua như hai buổi hoàng hôn khi ấy. Ngồi đây mà tưởng như thuở nào, cái thuở ngây thơ hồn nhiên, yêu đương không định nghĩa trọn. □

Tình yêu toán học

Anh ví đời ta tình yêu “đường thẳng”
Trót yêu nhau cùng trên một biểu đồ
Em với anh tính tình hơi “đồng dạng”
Sống bên nhau hệ số sẽ cân bằng

Ta gặp gỡ trên hệ thống tọa độ
Cắt giao nhau bởi hai điểm “tung, hoành”
Có phải chẳng em là một “hàm số”
Để anh đây tìm lời giải “phương trình”

Lúc giận dữ em thu mình “ẩn số”
Bắt anh đây tìm dãy số “vô hình”
Nhưng em ơi! có tình nào không “nhân cấp”
Tình tăng nhanh theo dạng số “lũy thừa”

Anh giả sử em là một “đẳng thức”
Dãy số kia mang dấu của đời mình
Chưa chuyển về em anh còn ngăn cách
Đổi dấu rồi hòa hợp bởi “âm dương”

Tình đời ta anh đây xác định rõ
Chẳng khi nào ngăn cách bởi chia đôi
Anh chỉ muốn đời ta kết hợp lại
Hóa nhau thành “công thức” của tình yêu

Anh định nghĩa tình yêu là toán học
Anh định nghĩa tình yêu là toán học...

Oslo 13/01-92,
Thân tặng đến nhóm bạn trẻ

Lam Giang

LỚP HỌC CHUYỂN TIẾP tiếp tục...

Lớp học chuyển tiếp do Chi Hội Vùng Đông tổ chức dành cho những học sinh đã theo học 500 giờ tiếng Na-Uy và hiện đang không có chỗ học. Mục đích của lớp học là tăng thêm kiến thức về tiếng Na-Uy, xã hội Na-Uy, toán v.v... hầu các học sinh được dễ dàng hơn trong các trường học trong tương lai tại Na-Uy.

Học sinh nào muốn dự học, đến ghi danh tại Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam (mới), SEILDUKSGT. 25 - 0553 OSLO 5 (gần hăng sô-cô-la Freia) vào ngày thứ hai, mùng 6 tháng 4 năm 1992 lúc 18 giờ 01.

Ban Chấp Hành Chi Hội Vùng Đông.

Khung trời mơ mộng

• Do chị Thanh Tâm phụ trách

Hỏi: Chị Thanh Tâm thân mến! Em có một chuyện muốn nhờ chị giúp ý kiến và chỉ mách dùm là làm sao biết được người con gái đó để ý thương mình và sau đây em kể sơ sơ vài chuyện cho chị để trả lời hoặc chỉ kiến tốt đến cho em và các bạn cùng cảnh ngộ như em để biết và học hỏi nơi chị.

Gần đây em có để ý một cô gái ở cùng xóm. Cô ta không đẹp nhưng tính tình rất dễ thương, chúng em hay gặp trong nhiều lần cô ta đến nhà em chơi cho nên em để ý thương cô ta, nhưng em chưa dám tỏ tình này cho cô ta biết vì em không biết làm sao tìm hiểu thử cô ta có để ý thương em hay không?

Nỗi khổ tâm của em bây giờ là không gặp cô ta là em nhớ và nhiều đêm nằm ngủ em thường có những giấc mơ đẹp giữa em và cô ta. Mỗi khi gặp nhau tại em trò chuyện rất là vui vẻ và cô ta xưng hô khi nói chuyện giữa em với cô ta “anh em” rất là dịu dàng, êm ái.

Chị nghĩ em phải làm thế nào để biết được người bạn gái mà em đang để ý có thương mình không? Chị có cách nào hoặc mẹo vặt nào truyền cho đệ tử xin một chút. Cảm ơn chị và em xin chúc chị một năm mới tiền, tài được thuận lợi.

Lê Đình

Đáp: Đình thân mến. Qua lá thư và lời tâm sự của em, chị có lời chúc mừng cho Đình, dù biết rằng câu chuyện tình cảm của Đình đang còn trong thời gian bước đầu tìm hiểu, chưa đi đến đâu cả.

Để biết được người con gái mà Đình đem lòng thương mến, có một chút nào để ý thương Đình hay không, cũng không có gì khó khăn lắm đâu

Đình à! Em hãy thử xem sao Đình nhé.

Trong những lúc gặp gỡ và trò chuyện với cô ta, Đình hãy quan sát và theo dõi ánh mắt của cô ấy khi nói chuyện với Đình như thế nào? Khi một người con gái đang thương thầm kín, dù họ không bộc lộ tình cảm của họ ra bên ngoài cho người khác biết, nhưng họ sẽ không bao giờ giấu được qua ánh mắt. Chú ý nhé!

“Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn”. Qua ánh mắt người ta có thể một phần nào biết người khác đang nhìn mình với ý định gì.

Đình đừng nên tỏ tình với cô ta sớm quá, coi chừng thất bại đấy. Tốt hết là hãy tỏ ra quan tâm đến cô ta nhiều hơn và sẵn lòng giúp đỡ những gì mà khả năng Đình làm được cho cô ta. Nên thỉnh thoảng mời cô ta đi chơi, lúc mời nên nói một cách chân thành biểu lộ tình cảm của Đình dành cho cô ta trong lời mời, chắc chắn nếu cô ta thật lòng để ý thương Đình thì cô ta sẽ từ chối một lần đầu vì e lệ. Nhưng nếu Đình cứ quyết tâm mời nữa thì qua một vài lần đi chơi là Đình sẽ biết được kết quả là cô ta có tình cảm với Đình hay là không liên hà.

Đình đã thật sự yêu cô ta rồi đấy. chứ không thì làm sao lại cứ mơ về cô ta hoài vậy. Chúc Đình sớm thành công và tô đẹp cho tình yêu của Đình trong giấc mộng.

Hỏi: Chị Thanh Tâm thương mến! Em có một chuyện nhờ chị giúp đỡ. Mong chị cho em ý kiến.

Trước kia em có một người bạn trai, anh ấy thích em lắm, em cũng mến anh. Tại em cặp nhau một thời gian rất lâu. Nhưng sao dạo này anh không quan tâm đến em, em thấy buồn và bối

rối, không hiểu tại sao? Nếu nói em quên anh thì không được vì em đã hết lòng y... anh. Xin chị cho em biết phải làm sao?

Lệ Tâm

Đáp: Lệ Tâm thân mến! Đọc qua bức thư của em, chị rất cảm thông với em về vấn đề này. Đúng là tình yêu nó đang dần dần rời xa em đó. Em và anh ta hai người đã có một “forhold” tốt trước đây nhưng dạo này không hiểu vì nguyên nhân nào mà anh bạn có vẻ lơ là với em. Theo chị nghĩ thì chuyện gì xảy ra cũng có nguyên nhân của nó cả. Chứ có lý do nào mà đương không hai người đang thương nhau mà bây giờ một bên lại có dấu hiệu muốn dứt tình như “La Thoại Tân” vậy.

Vấn đề chị nêu ra với em ở đây là em hãy xem lại anh có thái độ lơ là với em bắt đầu từ lúc nào, và trong thời gian gần đây hai người có sự xung đột, xích mích nào không?

Em nhớ lại xem, em có làm gì để anh ta thất vọng không? Xét lại tính tình và phong cách của em xem có gì khiếm khuyết không?

Nếu có thì em hãy tự sửa chữa để anh ta vui mừng khi thấy người yêu của mình đã thay đổi đi những điều mà bấy lâu nay anh ta cảm thấy không hài lòng, mà không dám nói thẳng ra.

Trong tình yêu đừng quá coi trọng sự tự ái của mình, để rồi trước sau cũng đi đến tan vỡ, phải tự sửa đổi và đóng góp ý kiến thành thật với nhau nếu một trong hai người có lỗi. Đó chính là nền tảng để giữ vững một tình yêu bền lâu.

Trong trường hợp nếu Lệ Tâm đã tự xét lại mình mà không tìm thấy một lỗi lầm nào thì vấn đề lại xoay qua một hướng khác nghiêm trọng hơn.

Có thể thời gian đã làm cho lòng anh bạn của em thay đổi trong vấn đề chọn bạn trăm năm. Con trai “dã man” quá khi thương người ta thì sẵn đón, mời chào để đạt được mục đích. Khi được rồi nếu họ cảm thấy không thích nữa thì họ tự động “rút lui có trật tự”. Anh bạn của em nếu nằm trong trường hợp này thì chị rất bi quan cho em đấy. Có thể anh ta muốn lơ là em để dần dần tìm cho mình một người bạn gái khác thích hợp với anh ta hơn.

Nếu anh bạn của em quyết định như

vậy thì chị khuyên Lê Tâm đừng quá buồn, cứ để cho anh ta chọn lấy con đường của anh. Một người yêu mà

không chung thủy với mình thì có níu kéo lại cũng vô ích mà thôi.
Ráng vui tươi để sống và học tập Lê

Tâm nhé!

THƯ GỬI CÔ THANH TÂM, NHÓM TRẺ

Chị Thanh Tâm thân mến,

Em suy nghĩ mãi sau khi đọc câu trả lời của chị cho Hà (Oslo) về việc khác biệt tôn giáo của cô ta và bạn trai. Cũng như chị, em không cảm thấy tìm được một "giải pháp" nào có thể thỏa mãn đôi bên. Tuy nhiên em có vài nhận xét sau:

— Thứ nhất, "Xuất giá tòng phu" không hẳn là quan niệm lỗi thời, bị giới trẻ ngày nay chê. Chị em bạn gái chúng mình khi lấy chồng chớ quên sự hiện hữu của gia đình chồng. "Tòng" còn có nhiều mức độ. Rủi gặp phải gia đình khó khăn, tòng cách mấy cũng bị bắt bẻ trong khi người gặp ba má chồng tánh tình thân thiện thì mọi sự đều dễ dãi, người ta thường hay nói "Khi thương trái ấu cũng tròn, khi ghét trái bồ hòn cũng méo". Nhiều người trong chúng ta khi xích mích với bên chồng (hay vợ) quên rằng chồng (hay vợ) ta đứng giữa, bị dằn vặt, khổ sở vô cùng! Vậy ta cũng chớ có thái độ "không nhìn mặt nhà bên ấy" vì chồng (vợ) ta và con ta có liên hệ máu mủ với họ.

— Việc thứ hai là vấn đề tôn giáo. Nếu như chị trả lời với Hà, chẳng lẽ ta chọn lựa người phối ngẫu dựa trên tôn giáo chứ không phải đức tính và con người của người ấy hay chăng? Ta có thể

sống với sự kỳ thị này hay không? Ta có thể đặt điều kiện cho tình yêu được không? Nếu ý của chị là ta phải suy nghĩ và đề cập đến vấn đề tôn giáo ngay từ lúc đầu thì em đồng ý, nhưng em nghĩ ít ai nhớ đến điều ấy ngay cái giây phút mắt nhìn mắt, tay nắm tay, tim đập theo nhịp tim...

— Điểm thứ ba là câu hỏi em đặt ra, vì bản thân em không gặp khó khăn như Hà. Tại sao việc "Cha đi nhà thờ, Mẹ đi chùa" lại gây khó khăn cho con cái??? Tại sao cha mẹ không đủ sáng suốt để dạy dỗ, giảng nghĩa cho con cái về sự khác biệt này? Tại sao ta không lợi dụng khác biệt tôn giáo để dạy cho con có đầu óc mở mang, rộng lượng? Tại sao con ta không thể vừa đi nhà thờ vừa đi chùa? Tại sao con ta không thể lựa tự chọn tôn giáo khi chúng lớn khôn, hiểu rõ việc làm của chúng? Em không nghĩ con cái sẽ gặp khó khăn. Chính dư luận quanh ta mới có khó khăn không chấp nhận sự khác biệt tôn giáo này, nhưng đó là khó khăn của người ta, không phải của mình. Hai vợ chồng có thông hiểu cho nhau và có tự tin thì biết điều mình làm và chịu đựng nổi sự "dèm pha" của thiên hạ.

Trở lại vấn đề chị khuyên Hà "xuất giá tòng phu", em có nhận xét như sau.

Nếu Hà theo đạo chồng để làm vui lòng mọi người thì em cảm thấy ta đã đi lạc đề. Không Chúa, Phật nào ép buộc người khác phải theo đạo mình. Tôn giáo là một vấn đề liên quan tới cuộc sống tinh thần và đạo đức. Hà tự ép mình vào đạo nhưng trong thâm tâm có lòng tin hay không? Lòng tin không tạo bằng sự ép buộc, lòng tin chín mùi theo thời gian và sự suy nghĩ chín chắn. Có nhiều người lầm lẫn rằng khi họ cầu nguyện và được như ý mong muốn, họ vào đạo và tin tưởng rằng họ có lòng tin. Lòng tin của họ được xem như một lời thề thốt chứ không có ý nghĩa thật sự. Những người ấy thiếu khả năng tự nhìn vào bên trong con người của chính mình để phân biệt cuộc sống tinh thần riêng tư của mình và dư luận bên ngoài. Nói một cách khác, họ thiếu tự tin.

Em mong sự suy nghĩ của em không quá khiêu khích đối với Hà. Em cũng mong chị Thanh Tâm chớ hiểu lầm em là kẻ "vô thần". Em chỉ là một người có ít sự hiểu biết về tôn giáo, có niềm tin rất mãnh liệt về tôn giáo nhưng hiện tại chưa cảm thấy mình phải đặt niềm tin ấy vào một tôn giáo nhất định nào...

"NGƯỜI HẠNH PHÚC".

Cho anh

Cho anh đó loài hoa phượng đỏ
đôi mắt em buồn sáng long lanh
cho anh luôn cả vì sao nhỏ
cả nụ cười tươi sáng trong làn

Cho anh luôn cả khung trời đỏ
có hoa tươi và ánh nắng vàng
có cả những đôi môi bỏ ngỏ
và cả bờ mi dài xanh xanh

Cho anh luôn cả lời chim hót
ngào ngạt mùi hương của lúa vàng
cả những buổi chiều em tan học
và cả bài hát dài miên man

Cho anh đó lời ru của mẹ
và những đêm đông sương rơi nhiều
cho anh đó và cho tất cả
để lòng anh thôi hết điều hieu...

Cỏ non - Stavanger

Đọc, Học, Tìm Hiểu Hội Họa

LỜI NGỎ:

Đến tất cả đọc giả ham thích Hội họa.

Đầu tiên hết 4 Tê tôi xin ngỏ lời chào thân ái đến những vị ham thích hội họa. Đặc biệt ưu ái đến các em thanh thiếu niên đang sống trên toàn lãnh thổ Na-uy này, vì các em rất cần sự giúp đỡ, điều dắt tận tình của anh chị mến thương để học hỏi, tìm kiếm hầu mong vun xới cho riêng mình một hiểu biết trong lãnh vực đời sống tạm mượn tại xứ người.

Bốn Tê tôi biết và hiểu rằng quý đọc giả cũng như các em thanh thiếu niên, đã ngóng đợi từ lâu đến dài cả chín phân cổ mà chưa có một lần được đáp ứng, dù chỉ là một giọt máu tươi thấm trên giấy vẽ cũng có thể làm cho người mong đợi reo vui trong lòng một tíu tịu thôi cũng hả. Bốn Tê tôi thành thật xin lỗi đến tất cả quý vị, nhất là các em thanh thiếu niên đã thầm trách 4 Tê tôi biết mà dẫu nghề, bởi tôi có mặt ở xứ Na-uy này đã 9 năm thế mà không một lần tuốt gươm khỏi vỏ, dẫu biết rằng đường gươm không bén, võ nghệ không thâm, nhưng nếu thật tâm biểu hiện bằng tấm lòng thành thực đến anh em bạn bè yêu dấu Việt Nam thì hay biết bao.

Nhưng rồi mọi việc cũng được tiến hành theo lòng mong ước và đã được giải quyết. Chúng ta đã được ban biên tập Vượt Sóng chấp thuận cho được một nơi cắm dùi, đó là căn lều nhỏ để chúng ta cùng ngồi với nhau bàn luận học tập, dù là bất cứ nơi đâu ở trong lãnh thổ Vượt Sóng.

Và 4 Tê tôi cũng chân thành tâm sự đến tất cả quý vị đọc giả. Mục đích của 4 Tê tôi mong muốn tất cả chúng ta cùng biết, học hỏi về môn hội họa chính xác và rõ ràng theo phương châm: "Những người biết hướng dẫn người chưa biết". Bằng với tấm lòng thương mến bồi đắp, 4 Tê mong rằng tất cả quý vị hãy cố động năng đỡ tôi để trang báo chúng ta được nhiều màu sắc đặc biệt hơn.

Bằng vào khả năng nghề nghiệp bình thường 4 Tê tôi cố gắng hết mình, nếu có những đọc giả muốn đóng góp bài vở, tài liệu hoặc những thắc mắc, trong chương trình tìm hiểu hội họa sắp đăng tải... xin cứ viết gởi về báo Vượt Sóng, chúng tôi sẽ cố gắng bằng vào khả năng để đăng tải và trả lời quý vị. Nhưng nếu có phần nào ngoài sự hiểu biết của chúng tôi mong rằng quý vị vì hai chữ khiêm nhường mà bỏ qua cho.

Người sống có tâm hồn là người luôn luôn mong muốn kẻ khác luôn hơn mình để cho nền hội họa của người Việt hải ngoại không lu mờ, 4 Tê mong muốn các bạn trẻ ham thích hội họa hãy học tập, giúp đỡ 4 Tê thật nhiều.

Lời cuối cùng 4 Tê xin kính chúc đến tất cả quý đọc giả một tình yêu thương nồng ấm trong sắc xuân.

BỐN TÊ

Hội họa là một môn vô cùng tận, vì thế mà đối tượng muốn tìm hiểu về nó bất buộc bước đầu phải kiên nhẫn bỏ nhiều thời gian (Ví dụ: tập "phát nét" để có một sự dẹt dẹt, điều luyện phải mất cả năm trời trong chương trình học ở VN).

Để chúng ta tiếp nhận sâu sắc nhưng căn bản chính yếu về bộ môn này, chúng ta phải thực sự chú tâm

cũng như ngồi lại với nhau để học hỏi nghiên cứu, chỉ bảo với nhau từng giai đoạn, từng phần căn bản của bộ môn này, có được như vậy chúng ta mới hy vọng được một hiểu biết tương đối khá dĩ trong ngành hội họa.

Nhất là phần đầu tiên trong chương trình Đọc, Học, Tìm Hiểu Hội Họa được tiếp dẫn bằng cách giới thiệu vai trò, vị trí của hội họa nó có tính cách

mô phạm. Xin hãy dừng vì bước đầu ấy mà ngã lòng, 4 Tê ước mong tất cả quý vị ham thích hội họa, hãy ham thích đến cùng. Bởi giai đoạn đầu là giai đoạn "gỡ rối tơ lòng" tạo điều kiện cho chúng ta làm quen biết từ ngữ, nguồn gốc của các danh sư, bạn bè trong làng hội họa. Để tiết kiệm thời gian và giấy mực 4 Tê xin mời tất cả quý vị theo dõi một đoạn nói về:

VÀI NÉT ĐẠI CƯƠNG VỀ MÔN HỘI HỌA

Hội họa là một môn đã có từ ngàn xưa, không ai khẳng định nó có chính xác năm nào, phát xuất từ đâu? Chỉ biết rằng nó có từ khi con người hiện hữu trên trái đất, thông thường khi có đủ ăn, cuộc sống an nhàn thảnh thơi, đó là lúc người xưa nghĩ đến những vui thú, đầu tiên là ca hát, nhảy múa, sau đó thể hiện tư tưởng, ước muốn của họ qua những hình vẽ trên đá, trên gỗ hoặc trên những phương tiện sẵn có. Người xưa đã thông minh khéo léo, họ dùng những phương tiện thô sơ ở xung

quanh của họ để chế biến tạo thành những dụng cụ làm tranh và đã lưu lại cho chúng ta biết bao nhiêu loại nghệ thuật cổ quý giá.

Hội họa đã phát triển theo môi trường sống từng thời điểm đã dẫn dắt chúng ta có một nền tảng vững vàng trong lãnh vực nghệ thuật tạo hình. Biết bao nhiêu viện bảo tàng lớn đã gìn giữ triển lãm những "kiệt tác" của bậc "họa sư" nổi tiếng trên thế giới.

Chúng ta đang sống trong thế kỷ 20 này một thế giới tự do muôn vàn màu

sắc khoa học, hội họa cũng lớn mạnh, đồng dạng với các loại nghệ thuật khác, và biết bao nhiêu trường phái ra đời để đáp ứng nhu cầu thị hiếu của con người. Nhưng nói chung dù hội họa có thêm hàng vạn trường phái đó đi nữa cũng nhằm đi đến mục đích chân, thiện và mỹ hầu mong phục vụ cho nhân loại, hướng nhân loại có cái nhìn cao hơn trong đời sống bình thường.

THÂN THỂ, SỰ NGHIỆP MỘT DANH SƯ HỘI HỌA

Bất cứ ai khi đã là họa viên trong giới hội họa dù ở trong trình độ nào, cũng phải biết về cuộc đời của người được tôn vinh, sáng lập ra trường phái.

Vì lý do đó 4 Tê tôi sẽ lược sơ vài nét tóm tắt về cuộc đời của một danh sư hội họa.

Câu chuyện về cuộc đời của danh sư đó, gần như là một giai thoại hiếm có. Bằng vào sự thông minh, nỗ lực, kiên nhẫn, hy sinh, bằng đấu tranh và trong gian khổ ông đã vượt qua, đã đến đích tuyệt vời.

Tại một làng nhỏ với cảnh trí tuyệt vời, thơ mộng với những dãy núi xa tít tận chân trời, ngôi làng ấy được mang tên là Vinci, nằm ở giữa vùng Empoli và Pistoia trong lãnh thổ nước Ý.

Cũng tại nơi đây lúc 3 giờ sáng ngày 15.4.1452 có một cậu bé ra đời tên là Leonardo da Vinci, cha tên là Ser Pieros Vinci là một người trong giòng tộc nổi tiếng mà tất cả các vùng lân cận đều phải biết đến. Mẹ là một người phụ nữ mà khi xưa được xem là cô gái

luôn bị sự quấy phá của người cha, bởi Ser Piero (cha của ông) không biết bao nhiêu lần lấy vợ thứ... Vì thế ông không được sự chú ý của cha mình, gần như ông không có tên tuổi, chỗ đứng trong gia đình...

Đúng hai mươi tuổi ông mới thật sự trau dồi học tập môn hội họa. Ngoài ra ông còn có những dịp gặp lại thầy cũ, được giới thiệu đi học các nơi cả những môn văn chương, kiến trúc, khoa học kỹ thuật. Trong những năm tháng miệt mài ông đã đạt được phần đầu trong lãnh vực xã hội. Có nghĩa là ông đang có tiếng trong những công trình kiến trúc, những phát minh mới trong thời lúc đó (Nếu những quý vị nào từ thời 35 tuổi trở lên hãy còn nhớ quyển English for today màu xanh đang trong thời kỳ thịnh hành sinh ngữ Anh, nói đến bài người phát minh chiếc máy bay đầu tiên đó là Leonardo chúng ta đấy). Trong khoảng thời gian này là thời điểm chính mà ông ta tạo sự nghiệp và thanh danh, qua những tòa kiến trúc vĩ đại tại Ý cũng như ở Pháp, Anh... Lúc ấy ông đúng 48 tuổi.

Nói riêng về môn hội họa. Với một con người đa năng và tài giỏi, ông đã làm thay đổi hoàn toàn những quan niệm cũ của nghệ thuật trước thế kỷ 16. Và từ thế kỷ thứ 16 trở đi ông đã hướng cho mọi người nhìn nhận, khám phá cái mới của nghệ thuật. Ông đã đem hết khả năng, trao tặng cả tâm hồn của mình cho nghệ thuật. Biết bao nhiêu kiệt tác vĩ đại của ông để lại cho hậu thế, điển hình là nước Ý cũng nước ngoài khi ông đi du học cũng như được mời đến làm việc.

Một điều quan trọng gây sự ngạc nhiên cho thế giới và đã làm cho ông nổi tiếng trong lãnh vực hội họa đó là bức chân dung của bà Mona Lisa (bức tranh này đang triển lãm tại viện bảo tàng Louvre ở Pháp). Bức chân dung của người đàn bà có nét đẹp thâm kín với y phục cổ truyền. Phong cảnh sau lưng mang sắc thái máu lửa giận hờn mờ ảo, một màu sắc thật tinh xảo. Ông là người đầu tiên trong các thế kỷ qua đã dẫn dắt mọi người hướng về ngôn ngữ nghệ thuật, từ một màu sắc bình thường ông đã tạo ra một thứ ngôn ngữ trong tranh, diễn tả những gì muốn nói từ trong lòng người.

Bức chân dung bà Mona Lisa là một

tác phẩm tuyệt vời trên thế giới. Bởi ông Leonardo da Vinci đã gởi hết khả năng, tâm hồn vào bức chân dung ấy vì thế mà nó có "hồn", có "hơi thở", có "sự sống", với một nụ cười tâm lý học chứa một sự bí ẩn bên trong. Nếu chúng ta có tâm sự buồn, chúng ta sẽ thấy từ khoé miệng ấy có nỗi buồn u ẩn chia xẻ cùng ta. Ngược lại nếu trong lòng ta thấy phơi phơi yêu đời, vui tươi, ta cũng thấy nụ cười ấy đồng tình chia xẻ niềm vui cùng ta. Trong bốn năm trời nghiên cứu, ông đã toại nguyện. Đó là tác phẩm ưng ý nhất trong đời của ông.

Leonardo da Vinci đã nổi tiếng trong lãnh vực khoa học kỹ thuật, kiến trúc, văn học. Người ta đã đặt danh hiệu cho ông là khoa học gia, kiến trúc sư, nhà văn chương đại tài có tầm vóc lớn trong thời bấy giờ. Nhưng về mặt hội họa, ông là ngôi sao sáng nổi danh nhất trong giới nghệ sĩ. Và qua bức chân dung của bà Mona Lisa, ông đã được mọi người tôn sùng là bậc tổ sư hội họa từ thế kỷ thứ 16 trở đi.

Ông trút hơi thở cuối cùng tại Amboise vào ngày 2.5.1519, lúc ấy ông đúng 67 tuổi. Tất cả tác phẩm của ông hầu như được viện bảo tàng Louvre gìn giữ và triển lãm. Nếu có dịp chúng ta sang Pháp sẽ thấy tận mắt và sẽ được thỏa mãn những khát khao trong lòng chúng ta. Nói về cuộc đời và sự nghiệp của tổ sư hội họa Leonard có những tình tiết thật hấp dẫn, những chua cay,

khả ái nhất làng. Người ta chỉ biết tên bà là Caterina. Ngoài ra mọi xuất xứ từ cuộc đời của bà không ai biết rõ lắm.

Trong những năm tháng ở tại làng ông đã thành đạt mỹ mãn những căn bản học tập do chính ông nội của ông hướng dẫn, những bậc cha, thầy nổi tiếng trong làng hướng dẫn đào tạo. Vốn sẵn thông minh, ông ta đã tiếp nhận một cách xuất sắc những gì mà người hướng dẫn ước muốn. Sự đau buồn nhất của thuở thiếu thời là ông

quý ngã, những sự thăng trầm trong cuộc đời của ông, như quý vị biết là khi ông hoàn tất các chứng trình học như hội họa, khoa học, địa lý, kiến trúc, văn

chương,... lúc ấy ông đã 48 tuổi, cái tuổi không cho phép chúng ta làm việc để thành công và đứng đầu trên thế giới về mọi mặt. 4 Tê chỉ sơ lược vài

nét chính để chúng ta biết về con người ông tổ sư Leonardo da Vinci, chứ nói về cuộc đời thì rất là dài, dài vô tận.

VẼ ĐẦU NGƯỜI

Song song với những bài hướng dẫn để chúng ta tìm hiểu về hội họa. 4 Tê sẽ chia sẻ cùng quý vị một căn bản nhỏ nhỏ của “cơ thể học”. Đó là những sự cân đối cố định của đầu người. Nếu đã am tường căn bản ấy, chúng ta sẽ dễ dàng vẽ sau này và cũng là lúc giúp quý vị có được sự thích thú trong lúc rỗi rảnh tập vẽ trên giấy. Căn bản này sẽ được hướng dẫn theo hình vẽ bên cạnh.

Như tất cả quý vị đã thấy trong hình vẽ 1 và 2. 4 Tê xin chú giải thêm để quý vị am tường:

— Từ đỉnh đầu đến con mắt là $\frac{1}{2}$ của đầu người.

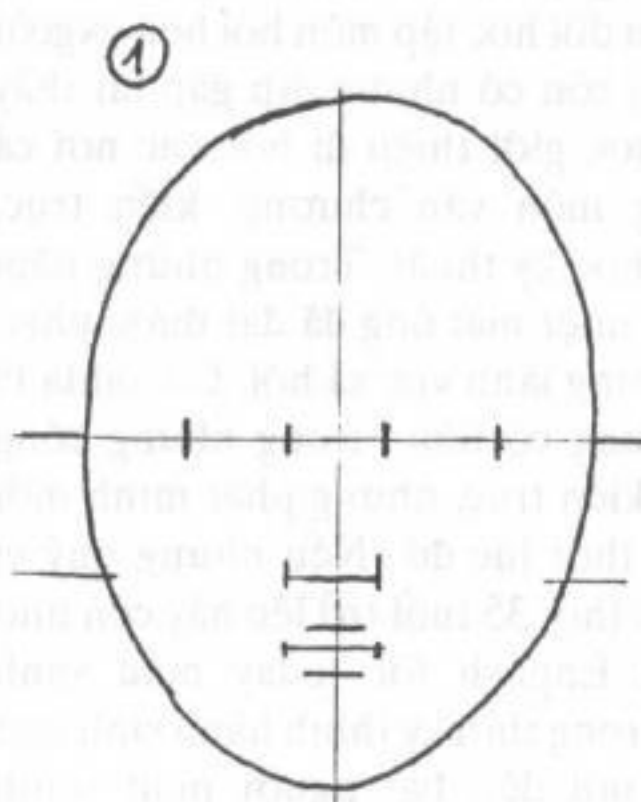
— Từ mắt đến mũi là $\frac{1}{2}$ của phần dưới ($\frac{1}{4}$ của đầu người).

— Từ chót mũi đến nhân trung chiếm $\frac{1}{12}$ đầu người.

— Từ phần cuối nhân trung chiếm cũng $\frac{1}{12}$ của đầu người (có nghĩa là từ chót mũi đến nhân trung cộng miệng bằng chiều dài của mũi).

— Từ môi dưới đến chót cằm chiếm $\frac{1}{6}$ của đầu người (có nghĩa là từ môi dưới đến cằm cũng bằng khổ chiều dài của mũi).

— Chiều ngang của mắt bằng $\frac{1}{5}$

chiều ngang của khuôn mặt.

— Bề ngang của mũi cũng bằng mắt.

— Bề ngang của miệng cũng bằng mũi và mắt.

— Bề dài của tai bằng chiều dài từ mắt đến mũi.

Riêng đối với những ai có những nét đặc biệt chúng ta không dám đề cập. Còn tất cả mọi trường hợp bình

thường đều nằm trong căn bản mà 4 Tê đã trình bày cùng quý vị. Chỉ xê xích đôi chút không quan trọng lắm.

Nếu có căn bản này rồi chúng ta sẽ dễ dàng vẽ ra một đầu người chính xác và đẹp mắt.

Chúc tất cả quý vị thành công tốt đẹp.

Phân ưu

Nhận được tin buồn:

bà Vũ văn Phẩm

Nhũ danh Maria Trần thị Đâu

Là thân mẫu của ông Vũ văn Phán Kongsvinger
đã được Chúa gọi về ngày 17.12.91 tại Việt nam, hưởng thọ 70 tuổi.

Xin chia buồn với ông Phán và tang quyến.

Thành kính phân ưu

Ban Chấp Hành Trung Ương Hội Người Việt Tị Nạn Tại Na Uy
Ban Biên Tập Vượt Sóng

Trong nền kinh tế hiện thời có nhiều đặc tính, nhưng có ba đặc tính quan trọng nhất là tư-bản, sự phân công và tiền-tệ. Trong phạm vi bài viết này, chúng ta tìm hiểu về đặc tính tiền-tệ của hệ thống kinh tế. Hệ thống kinh tế của chúng ta là một hệ thống dùng tiền rất nhiều. Sự lưu thông của tiền tệ là huyết quản trong hệ thống kinh tế hiện nay. Tiền tệ cũng cho ta một thước đo các giá trị. Nếu không nhờ có tiền tệ giúp nền thương mại và sự trao đổi được dễ dàng thì không thể thực hiện được sự phân công tinh vi. Tiền tệ và tư bản liên hệ với nhau qua các hoạt động tín dụng của hệ thống ngân hàng và qua các thị trường tư bản có tổ chức, ở đó các chứng khoán có thể bán để đổi lấy tiền hoặc ngược lại có thể dùng tiền để mua các chứng khoán. Và tất nhiên là sự

kinh-tế kỹ-nghệ tân tiến nhất, nếu ta lột trần sự trao đổi để đưa nó về hình dạng căn bản của nó, gỡ bỏ lớp tiền bạc đi, ta cũng thấy rằng sự buôn-bán, mậu-dịch giữa những cá nhân hay là giữa các quốc gia chẳng qua cũng chỉ là một sự đổi hàng lấy hàng. Nghĩa là biến một thứ sản phẩm ra một sản phẩm khác bằng cách trao đổi, hơn là bằng cách sản xuất trực tiếp thể chất. Sự trao đổi hàng lấy hàng cũng là biểu dương một sự cải thiện quan trọng đối với tình trạng trong đó người nào cũng biết làm đủ mọi việc, mà rồi không giỏi hẳn về một việc gì cả. Ta phải biết ơn sâu xa đối với “hai người nguyên thủy” đã đột nhiên nhận ra rằng nếu mỗi người hy sinh một phần trong loại sản phẩm mà mình có để đổi lấy một phần thứ sản phẩm mà người kia có, thì cả hai người sẽ cùng được sung sướng

đổi thứ nọ lấy ngay thứ kia có phải là giản dị hơn là bán bánh mì để lấy tiền, rồi lại dùng tiền để mua táo. Thực ra điều đó không đúng. Trái lại hai sự việc giản dị hơn là một. Thường thì bao giờ cũng có sẵn những người muốn mua bánh mì và những người sẵn sàng bán táo theo một giá nào đó. Nhưng tìm được một người có ý thích trái ngược với ý thích của tôi và cũng nóng nảy muốn bán táo và mua bánh mì là một sự trùng hợp rất hãn hữu. Một sự trùng hợp như vậy chẳng khác gì hy vọng đánh cá trúng hai con ngựa đua cùng chiến thắng trong một ngày.

Dù sự hãn hữu ấy có xảy ra đi nữa thì cũng không có gì bảo đảm rằng ý muốn của đôi bên về số lượng trao đổi và về tỷ lệ trao đổi giống nhau. Ta có thể diễn tả ý này bằng một lối nói kinh tế thông thường: thay vì có một sự trùng hợp về ước muốn, thì dường như lại chỉ một ước muốn có trùng hợp; Vì vậy, trừ khi bác thợ may gần chết đói lại ngẫu nhiên gặp được một nông dân trong rổ có thực phẩm và cũng đang ước ao có một cái quần, thì không ai có thể thực hiện một cuộc mua bán. Nếu chúng ta phải nhắc lại lịch sử theo những nét chính của một giả thuyết hợp lý, tất nhiên ta sẽ cho rằng thời đại dùng hàng hóa làm tiền đã tiếp theo thời đại đổi hàng lấy hàng.

Theo lịch sử, rất nhiều loại sản vật đã được sử dụng vào thời này hoặc thời khác như là một phương tiện trao đổi. Chẳng hạn như trâu bò (tiếng Anh: cattle, do đó mà có chữ pecuniary thuộc về tiền, gốc la tinh và chữ capital: tư bản, chattel: động sản). Thuốc hút, da thuộc, bộ lông thú vật, dầu ô-liu, bia, nô lệ, đồng, sắt, bạc, vàng, kim cương v.v... Mỗi thứ kể trên mà dùng làm tiền thì cũng lợi mà cũng có hại. Súc vật không thể phân chia trong những cuộc trao đổi nhỏ. Nhưng nếu tích trữ thì thứ tiền này lại tăng lên do sự sinh sôi nảy nở. Bia mà giữ lâu thì không lợi thêm, không tốt thêm. Dầu ô-liu là một thứ tiền lỏng rất tốt, có thể chia nhỏ thành bao nhiêu phần cũng được, nhưng bất tiện khi dùng ở một số lượng lớn. Sắt thì dễ rỉ và ít giá trị vì ta phải có một cái xe để đựng thay vì dùng một cái ví. Giá trị của viên kim cương không tỷ lệ với trọng lượng của nó mà lại thay đổi theo diện tích khối, vậy nếu cắt nhỏ ra thành nhiều mảnh thì nó bị mất giá trị

TIỀN TỆ

Nguồn gốc, sự phát triển & sự vận hành, tương quan trong nền kinh tế

• THY HƯỜNG

liên hệ giữa cơ năng giá cả, tiền tệ cũng trực tiếp hiển nhiên. Cùng với những yếu tố tư bản, sự chuyên môn hóa, tiền tệ là một trong những khía cạnh của đời sống kinh tế kim thời.

Không dùng tiền thì sự phân công hiện tại của chúng ta không thể thực hiện được. Chúng ta có thể tưởng tượng ra hình trạng “đổi hàng lấy hàng” trong đó người ta thương lượng để đổi trực tiếp một món hàng lấy một món hàng khác. Trong những nền văn hóa cổ sơ, việc đổi thực phẩm lấy khí giới hay là việc tiếp tay xây một cái nhà cho người ta để rồi người ta lại giúp mình đào-xới một miếng đất không có gì là lạ. Ngay cả trong những nền

hơn. Tuy nhiên, sự đổi hàng lấy hàng có nhiều nhược điểm lớn đến nỗi ta không thể nào thực hiện được một sự phân công cực kỳ tinh vi, nếu ta không áp dụng một sự cải thiện quan trọng mới: đó là việc sử dụng tiền.

Trong tất cả các nền văn minh, trừ các xã hội sơ khai, người ta không đổi một sản phẩm để lấy một sản phẩm khác. Người ta bán một sản phẩm để lấy tiền, rồi dùng tiền để mua những sản phẩm mà người ta muốn mua. Thoạt nhìn thì lẽ lối ấy có vẻ làm cho mọi việc phức tạp hơn, vì đã thay một sự việc duy nhất bằng hai sự việc. Chẳng hạn nếu tôi có bánh mì và bây giờ tôi lại muốn có táo, thì tôi chỉ việc

đi nhiều. Nếu tính theo tỷ lệ bách phân thì số quý kim tích trữ được thêm vào hàng năm (do sự khai mỏ) hay là sự mất đi hàng năm (để làm đồ trang sức) rất nhỏ, cho nên tổng số và trị giá của khối quý kim ấy không thu trương nhiều lắm. Bạc thì bóng bẩy, nhưng ra không khí lại mờ đi. Vàng giữ được ánh điểm lệ của nó nhưng lại mềm quá, trừ khi được pha trộn để thành hợp kim. Tuy nhiên trọng lượng rất cao của vàng giúp cho ta khám phá dễ dàng các sự giả mạo và pha trộn. Nhưng gần như suốt giòng, lịch sử giá trị của vàng do sự hiếm hoi lớn đến nỗi chỉ cần những đồng tiền rất nhỏ là có thể mua bán thông thường được rồi.

Phần nhiều các loại tiền đều có khuynh hướng tự nó có một giá trị. Vì vậy ngay cả những vỏ hến cũng có những công dụng trang hoàng, còn như tiền giấy thì lúc đầu có hình thức như một biên lai một số lượng quý kim, biên ấy lại do nhà đúc tiền hay là do một nhà cầm đồ phát ra, nhưng cái lợi ích tiềm tàng chứa đựng trong đồng tiền là điều ít quan trọng nhất. Thời đại dùng hàng hóa làm tiền tệ nhường chỗ cho thời đại dùng tiền giấy. Bản chất của tiền tệ, tính chất tiềm tàng cố hữu của nó, được tượng trưng bởi tiền giấy. Tiền với tính cách tiền tệ hơn là một thứ hàng hóa, được mọi người ước muốn không phải vì nó là tiền tệ mà vì những vật dụng mà nó có thể mua được.

Tiền là một quy ước xã hội giả tạo. Nếu vì một lý do nào đó, một chất nào khác bất đầu được dùng như tiền, thì tất cả mọi người sẽ cho nó có giá trị. Kể cả những người chuyên ăn rau, những người không uống rượu, hoặc những người không tin ở sự lợi ích tiềm tàng cố hữu của nó. Chừng đó các vật dụng còn có thể mua hoặc bán bằng một chất nào đó, dân chúng còn bằng lòng dùng chất ấy để mua bán. Ta có một nghịch đề: Tiền được chấp nhận bởi vì người ta chấp nhận nó. Công dụng của tiền giấy (giấy một đồng, năm đồng, một trăm đồng...) trở nên rộng lớn vì nó là một phương tiện trao đổi thuận tiện. Giấy bạc dễ mang và dễ giữ. Chỉ cần in thêm nhiều hoặc ít (số không) lên mặt tờ giấy bạc là ta có thể lòng thêm một số giá trị nhiều ít vào cái phương tiện nhẹ nhàng không cồng kềnh và dễ mang đi lại ấy. Ta chỉ cần dùng các dấu phẩy thập

phân là ta có thể phân nhỏ giá trị tờ giấy bạc ra bao nhiêu cũng được. Chỉ cần in cho cẩn thận là mọi người có thể nhận được dễ dàng giá trị tiền tệ của tờ giấy bạc và tránh được các sự giả mạo. Việc các tư nhân không được phép làm ra tiền giấy vô giới hạn theo ý mình muốn khiến cho tiền tệ có tính cách hiếm, nghĩa là nó có tính cách một sản phẩm kinh tế chứ không phải là một sản phẩm khỏi mất tiền mua.

Với sự cung cấp có giới hạn, các thứ tiền tệ tân thời có giá trị — nghĩa là có thể dùng để mua vật dụng, không lệ thuộc các bảo chứng bằng vàng, bạc. Công chúng không biết hoặc muốn tìm biết — xem thứ tiền tệ họ đang tiêu dùng có hình thức một cái “chứng chỉ bạc”, một tờ ghi nhận dự trữ liên bang, một đồng tiền bằng vàng hay bằng bạc.

Nếu mỗi loại tiền vẫn có thể đổi lấy một loại tiền khác theo một tỷ lệ nhất định, thì tiền tốt cũng tốt như là tiền xấu vậy. Cùng với kỷ nguyên tiền giấy còn có kỷ nguyên tiền ngân hàng, hay là tiền ký thác ở ngân hàng. Ngày nay, ít nhất là 9/10 các sự vụ giao dịch đều được thực hiện bằng chi phiếu (tính theo trị giá các sự vụ giao dịch).

Tiền tệ là một phương tiện trao đổi hoặc là một đơn vị kế toán. Tiền tệ có hai nhiệm vụ riêng biệt: tiền dùng làm một phương tiện trao đổi, và dùng làm một bản vị giá trị. Để có một hình ảnh về sự riêng biệt ấy, ta hãy tưởng tượng, có một hệ thống thanh toán hoàn hảo, trong đó lưu giữ tất cả các hồ sơ về mọi sự vụ giao dịch và sau cùng hệ thống

ấy lại lấy các món tiền trả cho mỗi người, trừ các món tiền mà người ấy thiếu nợ, và còn thừa thiếu bao nhiêu thì ghi vào nơi trương mục của người ấy. Trong một hệ thống như vậy, ta cũng không cần đến bất cứ một phương tiện trao đổi nào. Tuy nhiên một mẫu số chung của các giá trị giúp cho ta một phương tiện để so sánh cần nhắc các giá trị khác nhau như là một cái kẹo và một chiếc xe hơi. Phương tiện so sánh đó bao giờ cũng cần thiết. Có một bộ lạc Phi châu dùng một thứ gọi là “macute” làm đơn vị tiền tệ. Đó không phải là một thứ hàng hóa hay là một thứ vỏ hến, thứ tiền ấy không có trong thực tế để dùng như là một phương tiện trao đổi, mà chỉ tượng trưng một bản vị giá trị hay là một thứ tiền danh mục. Cho đến thập niên 60, đơn vị tiền tệ xứ Paraguay đã dựa vào một thứ tiền đồng của xứ Á căn đĩnh không còn lưu hành nữa.

Xưa kia còn nhỏ đi học, chúng ta được dạy rằng không bao giờ được cộng chuối với bánh mì, hoặc là phối hợp những số lượng không đồng nhất về kích thước với nhau. Trong kinh tế học, giá cả tính bằng tiền có nhiệm vụ làm cho ta có thể tính được các giá trị. Chúng ta không có thể cộng bánh mì với chuối, nhưng nếu chúng ta nhân số bánh mì với mỗi ổ bánh mì, chúng ta sẽ có một lượng tính bằng “tiền”. Nếu chúng ta làm thế đối với chuối thì chúng lại được một lượng tính bằng “tiền” và dĩ nhiên hai số “tiền” có thể cộng với nhau được. Về phương diện thẩm mỹ có thể không đo được bánh mì và chuối, nhưng trong kinh tế học, nhờ có tiền, chúng ta có thể so sánh hai thứ đó. Điều đó cũng đúng với những sản vật tư bản như những cái búa và chiếc xe.

Tiền tệ có hai nhiệm vụ chính: (1) tiền tệ như một phương tiện trao đổi, (2) và như một bản vị kế toán — cả hai nhiệm vụ ấy có liên quan với thời gian. Trước tiên bao giờ cũng có một khoảng thời gian ngăn cách lúc nhận được tiền và lúc tiêu tiền. Bình thường thì khoảng thời gian ấy không dài hơn một tuần lễ hay một tháng. Nếu giữ một món tiền lớn mà không làm gì với số tiền đó trong một thời gian lâu thì có nghĩa là ta không kiếm được một chút lời lãi nào cả. Nếu có chứng khoán hoặc cổ phần sinh lợi chắc chắn, thì không có một người nào đại đột cứ

tiếp tục giữ tiền như là một kho dự trữ giá trị. Nhưng dù giữ tiền dài hay ngắn, giữ trong một ngày hay mười năm, ta thấy rõ rằng số tiền kiếm được bao giờ cũng phải giữ lại trong ít lâu. Và nếu trong thời gian ấy giá cả tăng lên hay sụt xuống thì sao? Để hiểu rõ điều này chúng ta sẽ phải đi vào lãnh vực chuyên hơn trong kinh tế học về vấn đề lạm phát, giảm phát. Chúng ta sẽ bàn đến ở một bài viết khác. Tiền tệ cũng còn luôn luôn giữ một vai trò quan trọng nữa. Nó là một bản vị tham chiếu những sự vụ giao dịch tài chánh qua thời gian.

Phá giá - Mất giá

Ví dụ đọc báo quý vị thấy rằng chính phủ Nhật đã phá giá đồng "Yen" vào năm 85 từ 250 Yen xuống còn 125 Yen đối với đồng đô la Mỹ. Vậy "phá giá" là gì? và nó khác với "mất giá" như thế nào? Khi chúng ta nói rằng đồng "krone" đang bị mất giá đối với đồng đô la, thì ý muốn nói gì? Ta nói đồng "krone" đang bị mất giá đối với đồng đô la, khi giá đồng "krone" sụt xuống trên thị trường hối đoái. Chúng ta nói đồng "krone" lên giá khi hối suất của nó tăng lên trên thị trường hối đoái. Như vậy rõ ràng là trong thị trường hối đoái tự do, nơi mà hối suất lên xuống

hàng ngày, hối suất sẽ lên giá hay mất giá. Lẽ cố nhiên, đối với những nước đang có lạm phát "vĩ đại" thì hối suất trở nên con đường một chiều, bởi vì với thứ tiền của những nước ấy, quý vị càng ngày càng mua được ít hàng hóa ở những nước ấy, hối suất của họ có khuynh hướng mất giá kinh niên, thí dụ như Việt Nam hiện nay.

Đến đây chúng ta có thể nói một cách vắn tắt: Sự mất giá của một thứ tiền tệ thường chỉ việc hối suất của nó giảm xuống đối với các thứ tiền khác. Sự phá giá thường chỉ một sự thay đổi trong giá trị của một thứ tiền tệ đối với vàng, và thường chỉ một biến cố khá lớn và hiếm khi xảy ra. Chứ không phải xảy ra trong sự thăng trầm hàng ngày. Sự phá giá có những ảnh hưởng kinh tế quan trọng gì? Khi một nước bỏ kim bản vị mà các nước vẫn theo, thì tiền tệ của nước bỏ kim bản vị thường bị mất giá so với tiền tệ của những nước khác. Nếu nước ấy trở về kim bản vị với mỗi đơn vị tiền tệ tính theo vàng ít giá trị đi, thì nước đó đã trải qua một cuộc phá giá.

Sự phối hợp "mất giá" với "phá giá" như vậy có những ảnh hưởng quan trọng đối với sự xuất cảng và nhập cảng. Những ảnh hưởng ấy là gì? Nếu Na Uy giảm giá đồng "krone" đi, thì bấy giờ ta thấy rằng sách vở, rượu,

quần, áo len v.v... của Na uy sẽ rẻ hơn, và chúng ta sẽ tiêu thụ nhiều hơn. Điều này có nghĩa rằng: sự phá giá tiền tệ của một nước có khuynh hướng làm tăng số xuất cảng thực thể và làm giảm số nhập cảng thực thể của nước ấy. Nhưng khi nào một nước sẽ phá giá và tại sao phải phá giá? Một nước sẽ phá giá tiền tệ, hay buộc phải phá giá, khi gặp trầm trọng về "cán cân chi phí" - tức là khi mà trị giá những hàng hóa và dịch vụ mà nước ấy xuất cảng luôn luôn kém trị giá những hàng hóa và dịch vụ nhập cảng. Trong hiện tại, nước đó có thể xuất cảng vàng để lấp hố cách biệt, hoặc là những nước đồng minh có thể cho vay ít nhiều. Nhưng rồi chẳng bao lâu, cứ theo hối suất hiện hữu, nước đó sẽ thấy cạnh ngoại tệ. Đến lúc đó nước này có thể phá giá. Tại sao? Tại sao làm như vậy lại cải thiện được tình trạng? Vì rằng hạ giá làm giảm số nhập cảng thực thể. Như vậy là tiết kiệm được ngoại tệ. Và rằng hạ giá làm tăng số xuất cảng thực thể. Nghĩa là khiến cho ta kiếm được ngoại tệ nhiều hơn.

Đến đây chúng ta có một số khái niệm về tiền tệ cùng những tương quan của nó đối với nền kinh tế. □

Phân ưu

Nhận được tin buồn:

Cụ bà Vũ văn Phẩm
Nhũ danh Maria Trần thị Đậu

Là thân mẫu của Chú Cô Vũ văn Phán, Kongsvinger
đã được Chúa gọi về ngày 17.12.91 tại Việt nam, hưởng thọ 70 tuổi.

Xin chân thành chia sẻ niềm đau buồn với
Chú Cô Phán và toàn thể tang quyến.

Nguyện xin Thiên Chúa từ nhân sớm đưa linh hồn Maria
về hưởng vinh phúc nước trời.

Thành kính phân ưu

Nhóm bạn hữu (Hội hợp mặt thương
niên): TM các vùng:

Gđ Vũ-văn-Xan, Stavanger

Gđ Nguyễn-văn-Chấp, Kristian-
sand

Gđ Trần xuân Chánh, Oslo

Gđ Vũ thế Hòa, Oslo

Gđ Minh, Mầu, Oslo

Gđ Cần Hương, Oslo

Gđ Lê trung Thành, Drammen

Phân ưu

Được tin thân phụ của
bà Huỳnh thị Kim Phượng là

ông Huỳnh văn Tự

đã tạ thế tại Việt nam,
ngày 5/3/92.

Thành thật chia buồn cùng
bà Phượng và tang quyến.

Thành kính cầu nguyện
hương hồn

ông Huỳnh văn Tự sớm tiêu
diêu nơi miền cực lạc.

Ban Chấp Hành
Hội Người Việt Tị Nạn
tại Na uy - Chi Hội
Trondheim

VƯỢT SÓNG NHẤN TIN

Trong số báo này Vượt Sóng nhận được những bài vở, thư từ, tin tức và sách báo của những quý vị và cơ quan sau: (Những thư từ, bài vở hay sách báo gửi cho Trang Thiếu Nhi, Nhóm Trẻ và Trang Phụ Nữ không kê ra dưới đây)

Ông Nguyễn minh Nguyên (Thái lan), ông Nguyễn đức Hùng (Lillestroem), Nguyễn văn Cường (Bergen), bà Vũ thị Nguyên, ông Nguyễn hữu Minh (Kattem), ông Đinh xuân Nhật, ông Lê văn Lộc, ông Lê văn Nghiêm, ông Đỗ Xuân Hùng, bà Lương ngọc Anh, Sở ngoại kiều Na uy (UDI), Ủy ban liên lạc ngoại kiều và chính quyền Na uy (Kontaktutvalget), Boat People S.O.S (Hoa kỳ), ông Nguyễn văn Đảm (Úc đại lợi), Chi hội Sandnes, Chi hội Lillehammer, Chi hội Stavanger, Chi hội Stavanger, Tổng hội Sinh viên Việt nam tại Ba lê, Tu Viện Vạn Hạnh (Úc đại lợi), báo Làng văn, báo Nhân bản, Hy vọng, ông Trương hồng Sơn (Sungei Besi), ông Đào quang Mỹ và ông Lê văn Hồng (Stavanger), báo Tiếng nói (Sofia-Bảo gia lợi), báo Quê mẹ (Pháp), báo Thế kỷ 21 (Hoa kỳ), Việt nam nguyệt san (Bỉ), tập Thơ Hoa Sen của ông Nguyễn hữu Nhật.

Vượt Sóng chân thành cảm ơn tất cả quý vị và các cơ quan đã cung cấp bài vở, tin tức, sách báo và tài liệu.

Ông Nguyễn văn Đảm:

Nếu ông cựu hội trưởng hội người Việt tị nạn tại Na uy gửi tin tức như kỳ này thì Vượt Sóng hoan hô ông hết mình. Chúc ông và gia đình luôn khỏe và may mắn. Kính.

Ông Nguyễn minh Nguyên (Thái lan):

Vượt Sóng ra đều đặn mỗi năm 6 số (Nếu có số đôi thì năm đó còn 5 cuốn, nhưng vẫn là 6 số!). Lệ ấy vẫn giữ khá đều. Nghe ông nói "...đọc được một cuốn Vượt Sóng duy nhất mới đây lại là cuốn thuộc năm 89(!) và rất thích... muốn có Vượt Sóng những số kế để đọc" làm chúng tôi cảm động lắm. Vượt Sóng bị mất liên lạc với các trại tị nạn tại Thái lan khá lâu nên không đưa báo vào được. (Người liên lạc đi định cư, mà không kiếm người khác thay.) Nếu ông nhận làm liên lạc viên của Vượt Sóng, thì chúng tôi sẽ gửi báo để ông cùng đồng bào bên ấy đọc. Dĩ nhiên miễn phí hoàn toàn theo lệ của Vượt Sóng. Trông tin ông nhiều và chúc ông qua được thanh lọc với kết quả tối ưu(!). Kính.

Ông Hữu Minh:

Vắng bóng lâu ghê, nay mới chịu xuất hiện với bài thơ thâm ý lắm và dĩ nhiên phải được chạy trong số này. Trông sáng tác mới của ông. Kính.

"Anh" Trương hồng Sơn: Vượt Sóng nào kéo đến độ không gửi báo cho cây bút ruột của mình, lại còn trong trại thì càng lại được báo. Báo gửi cho ông bị retour! Thơ của ông chúng tôi nhận đều đều... nhưng thơ chúng tôi gửi đến ông thì biệt dạng(?) Chúng tôi đã liên lạc được với người trong Sở ngoại kiều Na uy, họ sẽ mang báo sang đó dùm, vậy là mấy chú Mã không dám "ngăn sông cách núi" Vượt Sóng với tri kỷ. Cảm ơn anh đã cho "tuy đồ" về liên lạc viên đó đây. Chúng tôi sẽ liên lạc với họ.

Ông Nguyễn đức Hùng (Lillestroem):

Chào mừng ông đến Na uy. Người mới có cái "nóng" đặc biệt. Đọc thơ ông chúng tôi mới nhớ lại cái "hào khí bừng bừng" của những ngày đầu mới tới Na uy. Theo năm tháng nó nguội dần, nếu không tìm lại gần nhau để hong nóng thì nó "đóng băng" mất. Nếu ông rảnh rỗi mời quá bộ thăm tòa soạn Vượt Sóng mới dọn về "biệt thự mới". Sẽ liên lạc với ông sau, kính.

VƯỢT SÓNG LÊN GIÁ!!!

Chiều theo quyết định của cuộc họp thường niên Ban Chấp Hành Trung Ương/toàn quốc ngày 15.02.92, tại Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam tại Oslo, Vượt Sóng nay thông báo về giá biểu mới như sau:

Kể từ số tới Vượt Sóng đáng tiếc phải tăng giá báo
Bán lẻ 35 kroner mỗi cuốn tại Trung Tâm Sinh Hoạt Oslo

Báo năm là 200 kroner.

Độc giả ngoài Bắc Âu 220 kroner.

Những độc giả đã đặt mua báo dài hạn từ trước thì giá biểu vẫn giữ như cũ cho đến lần đặt báo kế.

Hội viên của Chi hội người Việt tị nạn tại Vùng đông đương nhiên được báo nếu có đóng niên liễm.

Hội viên tại các Chi hội khác, phải có sự công nhận của ban chấp hành chi hội tại địa phương mới được hưởng giá báo theo hội viên. Hãy liên lạc với ban chấp hành chi hội gần nhất nơi quý vị cư ngụ để biết thêm chi tiết.

Nếu là người Việt ở vùng không có chi hội, muốn vào hội xin liên lạc thẳng ban chấp hành Trung ương, (có cùng hộp thư với Vượt Sóng) để biết thêm chi tiết hay xin đơn vào hội.

Độc giả tại các trại tị nạn Đông nam Á và Đông Âu được nhận báo miễn phí kể cả bưu phí. Chỉ cần gửi tên và địa chỉ về tòa soạn.

VS

Nr. 002
Thứ 2
14. mcs
1992
Số 11
K: 7.00

Trẻ em Á đông giỏi nhút!!

Trang 3

Arafat sụp bẫy tình...

trang 4

Mussolini tái xuất giang hồ

trang 5

Alessandra Mussolini

VS

Thiết nghĩ

Lạy Mỹ cứu nước!

Cái gì mà lạy Mỹ cứu nước? Mà ai lạy mới được chứ! Thì còn ai trồng khoai đất này, đáng và nhà nước ta chờ ai! Thiết khó tin! Đảng ta anh hùng lắm mà, anh hùng một cây xanh dờn, thế giới hông ai bằng, từng chống Mỹ cứu nước như... điên. Chống bằng tay chửi hông đã chống luôn bằng lỗ miệng. Nói tới Mỹ thì đáng ta hông "tiết kiệm nhiên liệu", chửi bới "vượt chỉ tiêu": "Tội ác Mỹ Ngụy đầy đây", "Thắng được giặc Mỹ, ta xây lại bằng mười ngày nay", "bắn hạ giặc lái Mỹ", "dã tâm đế quốc Mỹ" và lung tung nhiều lắm, nhớ hông xiết. Đã vậy, đáng ta vô thần vô tổ chưa hề biết lạy ai thì đời nào biết lạy Mỹ!

Ấy vậy mà hồng phải chỉ lạy sương sương, đáng ta lạy Mỹ, lạy mạnh, lạy vững chắc nữa mới đã chớ. Đáng ta lạy có bài bản hẳn hoi, tổ chức đại hội đảng để lạy đồng loạt từ trên xuống dưới. Lạy đầu kêu huê, em thôi chống Mỹ. Thấy Mỹ im re, lạy hai mở cửa vén màn, em mong Mỹ vô. Mỹ vẫn làm ngơ, lạy ba thả Ngụy qua Mỹ, em mời Mỹ qua. Mỹ làm thinh, trao trả xác Mỹ, em mong Mỹ nghĩ cho. Mỹ hông nhúc nhích, thả tù binh Mỹ, em mong Mỹ tha cho em. Mỹ chả động lòng, phẩn son loè loẹt, em đi làm "me Mỹ".

Thấy làm me Nga, me Tàu hao sức mà hông có ăn, đảng cộng sản Việt Nam quyết định nhảy qua làm me Mỹ! Cơ quan thông tin, báo chí, truyền thanh truyền hình oang oang be Mỹ năm bờ oan, hy vọng được ké vài điều Salem. Hăng xướng nhà nước, hợp tác xã rủ nhau đặt tên Mỹ hông chút mắc cỡ. Mọi sự đều hướng về Mỹ. Cái gì của Mỹ cũng hay cũng đẹp, cũng đô la không! Đáng ta chửi Mỹ bao nhiêu thì bây giờ nâng bi bấy nhiêu.

Có một điều đáng ta quên là đời làm chị em ta hông mấy "vinh quang"! Đừng tưởng bỏ mà làm! Đừng tưởng chịu làm me Mỹ là dụ được Mỹ dớp đô la. Với tấm thân ghê chốc, bệnh hoạn hiện nay thì có ma nào dám rở tới đâu. Có chăng là phường ma cô vô loại, cặn bã xã hội, bán rẻ lương tâm, phản bội dân tộc mới ve vãn tới lui, hầu vớt vát chút hương tàn nhụy rữa, chớ cũng chả tốt lành gì. Rồi một ngày không xa, cũng như với các chị em ta trong khối cộng sản, cơn bệnh vô sản sẽ phát tác tấy quấy thì hết thuốc chữa. Nếu biết liệu hồn, sớm thức thời, bỏ chốn lâu xanh, quay ra làm ăn lương thiện thì may ra còn có cơ sống sót. Nếu cái trò "chống Mỹ cứu nước" lỗi thời thì cái trò "lạy Mỹ cứu nước" tuy mới hơn nhưng cũng hông ăn khách đâu! Đáng ơi, đẹp tiếm là vừa!

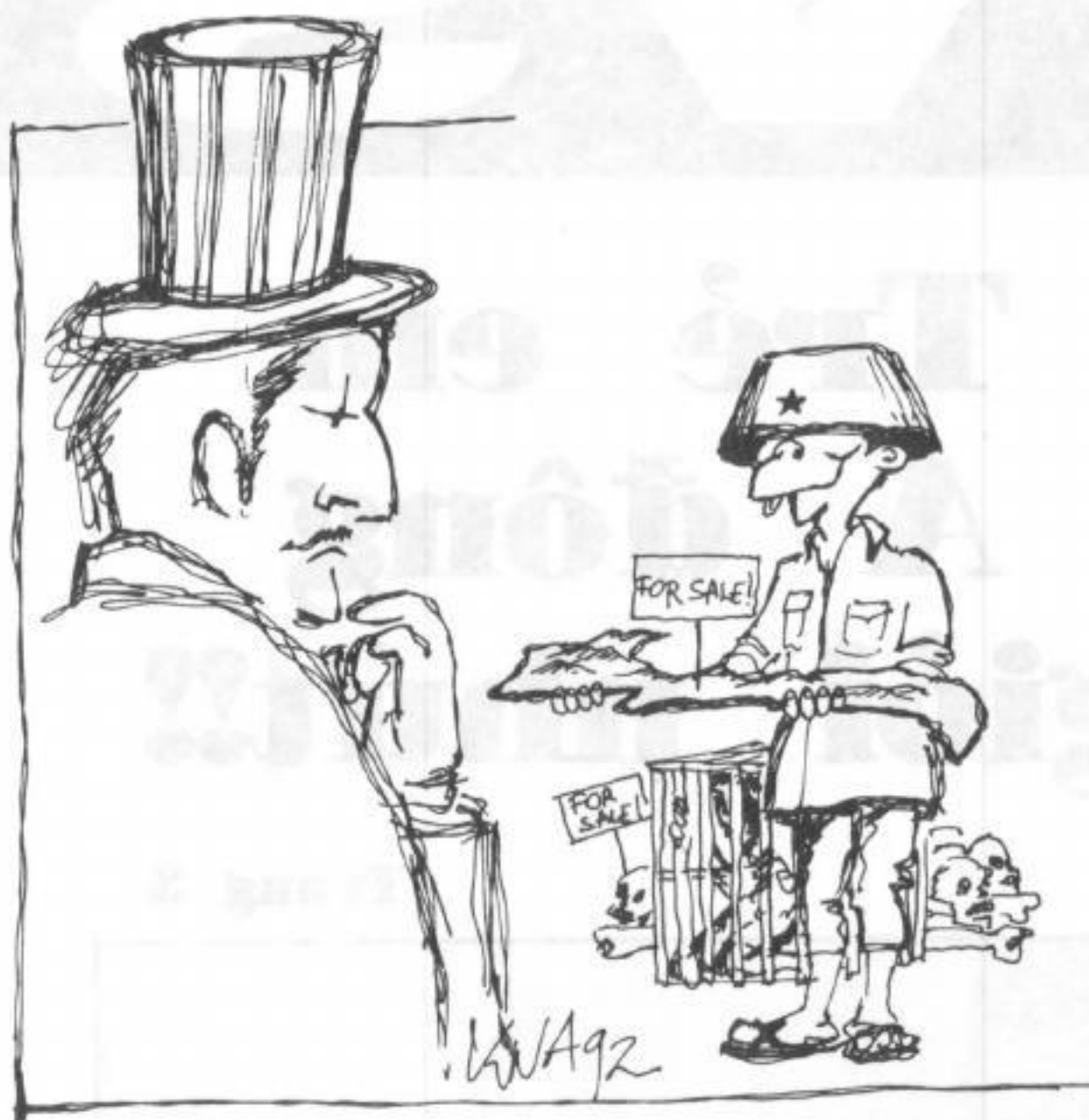
VERDENS SANG

Partipolitik og økonomisk titit og uafhængig dagblad. Udgivet af Verdens Sang A/S, Postboks 8376, København, 0129 Oslo 1.

Ansvarlig redaktør: Phu Dốt Ham Bết

Politisk redaktør: Anh Bết Nút Xanh

Redaktør: Du run Hán Xanh

Mấy thằng khùng muốn mua Lê nin

Moscow: Dân áp phe quốc tế muốn mua đứt Lê nin hay đúng hơn cái xác ướp thuốc bắc của Lê nin, kéo nhau ùn ùn trả giá. Có tay đòi trả tới 175 triệu cho KGB.

Số người ra giá từ khắp thế giới đã làm cho chánh quyền Nga điên đầu và phải tuyên bố hông bán.

— Hiện nay, có rất nhiều thằng khùng ở Huế kỳ sẵn sàng trả một số tiền khổng lồ để được quyền tổ chức bán đấu giá xác ướp Lê nin. Đó là lời của phát ngôn viên của bộ an ninh Cộng hòa Nga, ông Andrei Tsjernenko. Thiệt ra thì các tên khùng ở Huế kỳ hông khùng lắm đâu. Bán hai đồng một vé coi quái vật thời đại thì hốt bạc cũng đã rồi. Có khùng là những tên "tàn dư" cộng sản, chết đói tới nơi hông lo, còn biểu tình phản đối đề nghị đem con mắt Lê nin khỏi công trường đỏ và chôn tại St. Petersburg.

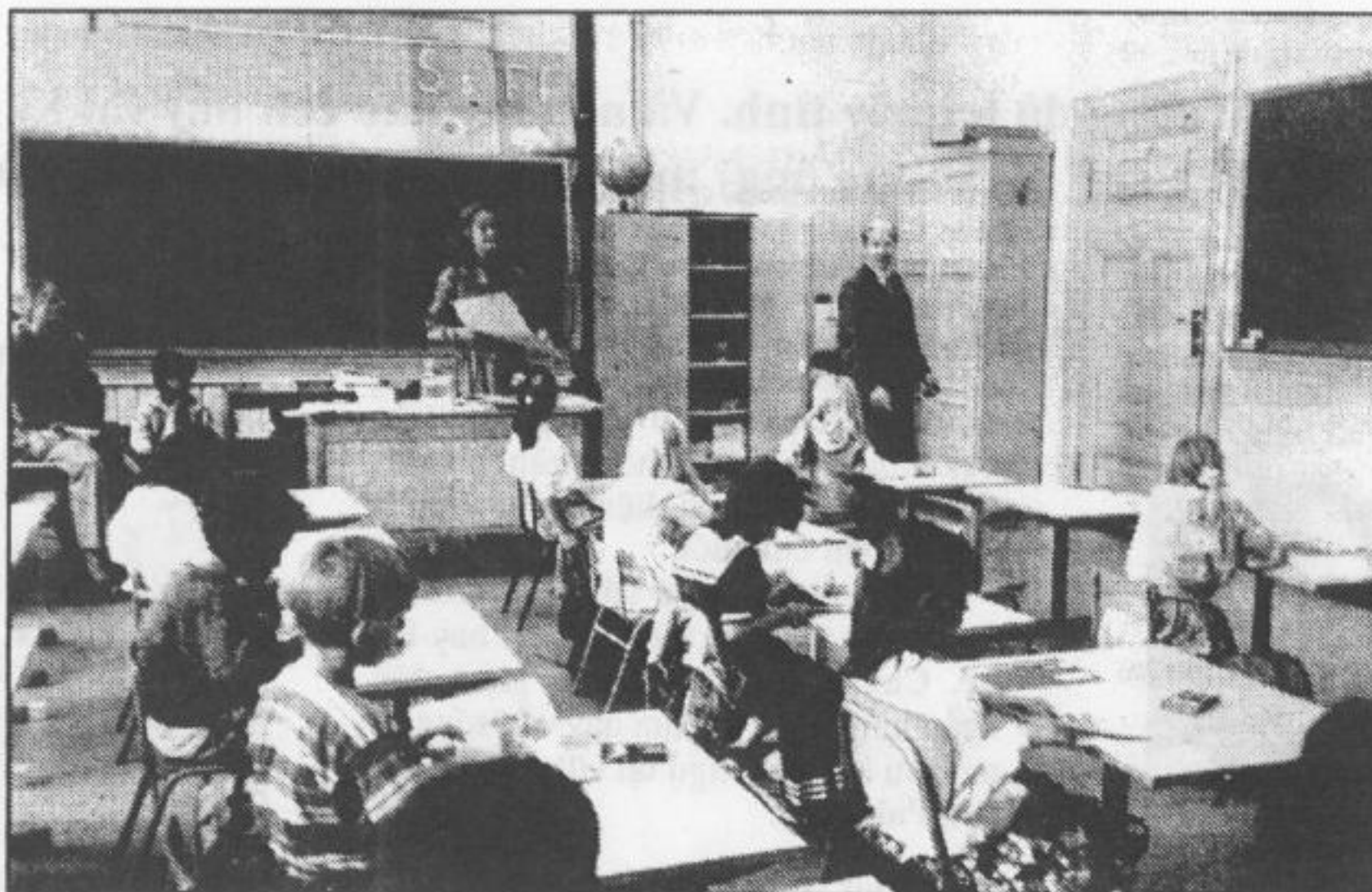
Một phút làm lơ!

Hông phải làm ông bự là hông làm bậy. Trưởng ban tuyên vận Thượng Hải Pan Weiming vườn vào trường hợp này. Khứa lão bị mất chức vì qua lại với các chị em xóm dưới của Thượng Hải. Nhà cầm quyền Trung cộng cố gắng làm ngơ nhưng hông được vì Weiming chơi quá bạo làm mất hết chánh nghĩa của chủ nghĩa cộng sản.

Trụ sở KGB

Ngày xưa, nếu bị đưa vô trụ sở chánh của KGB tại Lubjanta, Moscow thì coi như tàn đời huê. Ngày nay, cùng lắm là toi 30 đô thì có thể ra vô tự do. KGB đã sử dụng tòa nhà này từ thời Feliks Dsersjinski, sáng lập viên KGB tới thời Jurij Andropov. Cơ quan an ninh Nga và công ty du lịch Nga đã hợp tác để tổ chức các chuyến viếng thăm trụ sở này. Tới nay đã có hơn 100 du khách ngoại quốc viếng.

Học giỏi nhứt là trẻ em Á đông!

Trẻ em Á đông học giỏi nhứt Huê kỳ nhờ siêng năng, gia đình đầm ấm và được sự trợ giúp của anh chị. Đó là kết quả thăm dò của ba nhà nghiên cứu Mỹ.

Cứ mỗi lần bộ giáo dục Huê kỳ công bố danh sách mười học sinh xuất sắc nhứt trong năm thì ba tới năm em là người Lào, Việt, Tàu hay Nhứt.

Ba nhà nghiên cứu Huê kỳ, hai nhà tâm lý học và một chuyên viên về Á châu, đã mở một cuộc thăm dò trong các gia đình tỵ nạn và nêu lên hai yếu tố đơn giản như sau: tự học ở nhà và không khí gia đình. Trường học, khu vực cư ngụ là các yếu tố kém quan trọng hơn.

Một cuộc thăm dò quốc tế, bao gồm 175 000 học sinh ở 20 nước khác nhau, cho biết trình độ trung bình về toán cũng các môn phổ thông khác tại Huê kỳ thấp hơn các nước khác. Học sinh Huê kỳ, ngược lại, dẫn đầu trong việc coi tv. Đại hàn và Đài loan đứng đầu về trình độ. Hung gia lợi và Thụy sĩ đứng đầu Âu châu. Các cuộc thăm dò trên thường hay bị chỉ trích vì chương trình học ở các quốc gia khác nhau rất nhiều và rất khó so sánh chính xác.

Yếu tiếng Anh

Trong tạp chí Scientific American số tháng hai, ba nhà nghiên cứu cho biết là cuộc thăm dò học sinh Á đông tại Huê kỳ bao gồm 6750 học sinh từ

các gia đình tỵ nạn Á đông, cư ngụ tại các khu đông dân cư của năm thành phố lớn, nơi trình trạng học đường rất yếu kém. Mặc dầu vậy, học sinh Á đông vẫn học khá hơn học sinh cùng trường cũng như ở các trường khá hơn. Nổi bật nhứt là các môn khoa học như toán và kém dân ở các môn lệ thuộc Anh ngữ.

Đa số các học sinh này không biết Anh ngữ khi qua Mỹ. Các em đã phải vượt qua nhiều cuộc thi trắc nghiệm khó và mất tới cả năm học. Gia đình các em lại nghèo khó, không ai có gì ngoài quần áo khi bắt đầu cuộc sống mới tại Huê kỳ. Các em thường ở các khu lao động, thiếu thốn trường học.

Không khí gia đình

Nhà tâm lý học Nathan Caplan và hai bạn đồng nghiệp ở đại học Michigan ở Ann Arbor, kết luận rằng bộ giáo dục Huê kỳ không cần gởi người qua Nhứt hay Đài loan nghiên cứu nữa. Yếu tố then chốt là giáo dục và ngăn nắp trong gia đình. Sự tan rã của gia đình Mỹ đã tạo nhiều gánh nặng xã hội cho học đường và ảnh hưởng tới trình độ học vấn.

Cuộc thăm dò đã cho biết thêm

nhiều điều ích lợi. Ở các gia đình Tây phương, càng đông con thì con cái càng học yếu. Ở các gia đình Á đông thì ngược lại, anh em càng đông thì càng học cao. Caplan cho biết các anh chị trong nhà thường giúp bài vở cho các em và qua việc giảng dạy đã phát triển kiến thức nhiều hơn.

Bình quyền

Bình quyền trong gia đình cũng một yếu tố quan trọng khác. Học sinh thuộc các gia đình mà cha mẹ ngang nhau học giỏi hơn các em thuộc các gia đình mà người cha quyết định hết mọi việc. Việc học vấn cũng khá hơn ở các gia đình mà "quá khứ quan trọng ngang với tương lai". Từ các nhận xét trên, có thể kết luận rằng truyền thống và không khí gia đình là hai yếu tố quan trọng nhứt trong việc học vấn của con cái.

Các nhà nghiên cứu cũng nhắc lại là các sự kiện trên đã xảy ra ở các gia đình Mỹ gốc Nhứt, một hai thế kỷ trước đây. Tương tự là các gia đình Do thái, tỵ nạn từ Đông Âu. Thông thường cha mẹ yếu tiếng Anh nhưng gia đình gắn bó và kết quả là 90 phần trăm thế hệ thứ ba tốt nghiệp đại học.

Vỏ quít dây móng tay nhọn Vua khủng bố gặp khắc tinh

Yasir Arafat cuối cùng đã lọt bẫy tình. Và nếu mẹ nào con nấy thì kỳ này, Yasir Arafat hết “Yes sir” (Dạ thưa ông) mà phải “Yes ma’am” (Dạ thưa bà).

Theo tin đồn, xếp xong tổ chức giải phóng khủng bố Palestine, PLO đã kết hôn với cô thơ ký của lão ta, mới có 28 xuân xanh, tên Suha Tawil. Nguồn tin trên được loan ra một cách không chánh thức từ đại bản doanh của PLO tại Tunis. Mẹ của cô dâu, Raymonda Tawil cũng cho biết là “hông thể phủ nhận” nguồn tin trên.

Một mẹ vợ có thơ

Tất cả những người chú ý tới tình hình dân Palestine tại các vùng bị Do thái chiếm đều biết tiếng Raymonda Tawil. Bà ta nổi tiếng qua tác phẩm “Quê hương tôi, ngục tù của tôi”, xuất bản nhiều thứ tiếng vào thập niên tám mươi. Bà đã miêu tả đời vừa làm đàn bà và Palestine trong một xã hội thống trị bởi đàn ông dưới thời đô hộ. Sau đó, bà sáng lập một hãng thông tấn chuyên về tin tức liên quan tới cuộc sống tại vùng bị chiếm đóng.

Mạng lưới quan trọng

Tin tức lúc đầu phổ biến cho phóng viên ngoại quốc, đại sứ và lãnh sự tại Jerusalem và Tel Aviv. Dần dần, bà ta quen biết và kết được một mạng lưới bang giao quốc tế. Bà ta quen biết nhiều người có thân thế ở Hoa Thịnh

Đốn, ở Tây Âu và quen cả lãnh tụ của các tổ chức Do thái trên thế giới.

Chính nhờ những quen biết này mà chánh quyền Do thái không bắt giam hay đóng cửa hãng thông tấn của bà. Chỉ cần một vài cú điện thoại là mọi vấn đề đều êm xuôi.

Những năm gần đây, Raymonda thường ở tại Hoa Thịnh Đốn hay Ba Lê. Chỉ có chồng bà, một giám đốc ngân hàng hưu trí, xưa nay vẫn sống lu mờ sau bà, là cư ngụ tại villa ở Ramallah, Palestine.

Bà ngoại vợ còn chì hơn nữa

Tất cả từ khuôn mặt, hình dáng tới sự thông minh và tánh cứng rắn, Raymonda Tawil đều hưởng từ mẹ, hoa khôi làng Kafr Yasif ở Galilea, Palestine. Vì chào đời vào ngày giáng sinh và đúng lúc cha mẹ đã ở Huế kỳ nên mang tên là Christmas. Christmas là một giai nhơn làm chết biết bao trái tim thanh niên trong làng.

Vị hôn phu đầu tiên của Christmas phải từ hôn vì hông chịu nổi lối suy nghĩ quá tân thời của cô. Cô ta kết hôn với một thương gia giàu nhưng sau làm ăn thua lỗ và phá sản. Christmas gây chấn động như loạn khi bỏ chồng, một chuyện hi hữu có một không hai vào năm 1947. Con cái bị gửi học nội trú ở Jerusalem.

Suha qua mặt hết!

Raymonda trái lại, chăm sóc con cái kỹ lưỡng và cho ăn học thành tài. Người con lớn trong gia đình là Gabi, học ở Huế kỳ và hiện làm trưởng phòng thông tin Palestine tại Hoa Thịnh Đốn. Hai người con gái kế có chồng giữ chức vụ cao trong tổ chức PLO. Một trong hai người rể là nhà văn Ibrahim Souss, đại diện PLO tại Ba Lê.

Suha, bây giờ thì qua mặt hết, bắt sống được chính Yasir Arafat. Suha làm được chuyện mà người yêu đầu đời của Arafat hông làm được. Tình yêu đầu của Arafat bể tan nát vì Arafat tuyên bố là “anh đã kết hôn với cách

mạng giải phóng dân tộc Palestine”. Người tình Ai cập chờ hông nổi, đã cỡi lạc đà sang sông với người khác và không biết còn sống hay đã lãnh lựu đạn của Arafat rồi.

Arafat, một lòng một dạ với cách mạng trong mấy chục năm qua, đã thay ý kiến một cái rết khi đứng trước cô thơ ký vừa mơn mớn lại vừa thông minh nữa. Suha tốt nghiệp đại học Sorbonne, Ba Lê, nói trôi chảy ít nhất bốn thứ tiếng là Ả rập, Do thái, Anh và Pháp.

Hai câu hỏi mà mọi người có quyền đặt ra dĩ nhiên là trong hai người, ai mới thiệt sự “kết hôn” với cách mạng và ai mới thiệt là người lãnh đạo cách mạng Palestine từ nay.

Tù phim trường tới chánh trường Mussolini vẫn là Mussolini

Ý thiết là hết ý! Ở Ý đại lợi, đạo đức và truy lạc chỉ là những bộ quần áo, thay đổi một cách nhẹ nhàng. Ban ngày ban mặt thì các em Lolo (brigida) ăn mặc kín đáo, nét na thùy mị. Mặt trời vừa sụp bóng là phố phường Ý tràn ngập nữ thần tình yêu, kêu gọi và nẩy lửa. Thế giới còn đang chơi với vì cô ả "La Cicciolina" thôi đóng phim con "h" nhào ra làm dân biểu, thì cháu nội của Mussolini, cha đẻ phát xít phát cờ khởi nghĩa.

Alexandra Mussolini, 28 tuổi, tóc vàng óng ánh (nhuộm chẳng?), cháu nội của Benito Mussolini và đảng viên của đảng tân phát xít MSI (Italian Social Movement), rầm rộ vận động bầu cử với khẩu hiệu "Ngọn lửa bùng cháy lại". Phải chăng là con quái vật phát xít đang hồi sinh? Hồng phải chỉ riêng nước Ý mà cả thế giới đều lo âu mặc dầu Alexandra trấn an là cô ta chỉ quan tâm tới vấn đề thất nghiệp, môi sinh và di dân chứ không nghĩ tới chuyện làm bá chủ hoàn cầu.

Có người cho rằng Alexandra làm chánh trị chỉ để hốt bạc. Điều đó hồng có gì lạ vì một bác sĩ y khoa trẻ và đầy hứa hẹn mà chịu phơi bày thể xác trên tạp chí Playboy Playmate như Alexandra thì hiểm vô cùng. Alexandra, bỏ nghề theo đi là minh tinh Sophia Loren sang Los Angeles hy vọng thành công trong ngành điện ảnh.

Nhưng rủi cho Alexandra, màn ảnh nhỏ lẫn màn ảnh lớn đều hồng thấy giá trị thiết của cô ta. Cô ta hồng được

đóng trong phim TV "La Ciorciara" như dì Sophia đã hứa. Cô ta chỉ được đóng vột vai quèn trong phim tập "Dallas". Vai lớn nhất mà cô ta đóng là vai một nữ quân nhân Do thái trong phim "The Road to ein Harod", hồng mấy thành công.

Qua một tai nạn trong lúc trượt nước (windsurfing), Alexandra phải lòng Mauro Floriani, đại úy cảnh sát đã cứu nguy cô. Hai người cưới nhau và Alexandra bỏ ống kiếng về lo chồng con. Không được bao lâu thì Alexandra lại ngựa ngáy chịu hồng nổi và lại lao trở ra xã hội. Kỳ này thì như một chánh trị gia.

Trên đời có nhiều chuyện giỡn chơi

thành thiệt. Anh chàng thợ sơn dóm dóm Hitler ba mươi giây trở thành hung thần của toàn thế giới. Ai biết cô bé Alexandra làm được gì? Trong thời buổi khó khăn kinh tế hiện nay, cái luận điệu cho rằng sự kỳ thị của phát xít hồng kinh khủng mấy và đời sống dưới thời phát xít khá hơn hiện nay, hấp dẫn một cách rất đáng lo!

Ông nội Benito Mussolini

Tổng thống Washington bị móc túi

Đạo phố Washington bị móc túi là một chuyện thường nhưng nạn nhưn là tổng thống Washington mới là đáng nói! Ông Washington hồng có đi đâu hết, chỉ ngồi tại viện bảo tàng mà kẻ gian cũng hồng tha. Cái bóp da của tổng thống sau đó được tìm lại nguyên vẹn. Chỉ thiếu là một tờ giấy bạc 2/3 đô thời 1772 và một tờ 1 đô thời 1776. Thiệt là nghèo còn mắc cái eo! Tổng thống Washington túi chỉ có 2,66 đô, hồng dám đi "sốp binh", cũng bị mậu lúi.

Năm Thân nên sanh?

"Vui xuân hồng quên ngựa... thai", đó là khẩu hiệu chánh của đảng cộng sản Trung quốc.

Ở Trung quốc, năm Thân được coi là năm tốt để sanh con và theo sự tiên liệu thì ít nhất có tới 24 triệu em bé sẽ chào đời. Trẻ em sanh vào năm Thân thường có những ưu điểm như có nhiều sáng kiến, thông minh, cương quyết và quỵến rũ nhưng cũng thường hay ích kỷ và cứng đầu. Nhà cầm quyền Bắc kinh sợ số sanh đẻ gia tăng, đã hạn chế cấp "giấy phép đẻ" tại nhiều nơi. Những người nào vi phạm sẽ bị phạt rất gắt. Tuy nhiên hồng chắc gì biện

pháp kém tự do đó có kết quả. Vấn đề chọn năm tốt để sanh con nằm trong văn hóa Tàu từ quá lâu rồi. Không riêng gì tại Trung cộng mà ở Hồng Kông, Singapore và Đài loan, con số sanh đẻ cũng sẽ tăng ít nhất 30% trong năm nay.

Lắm lắm

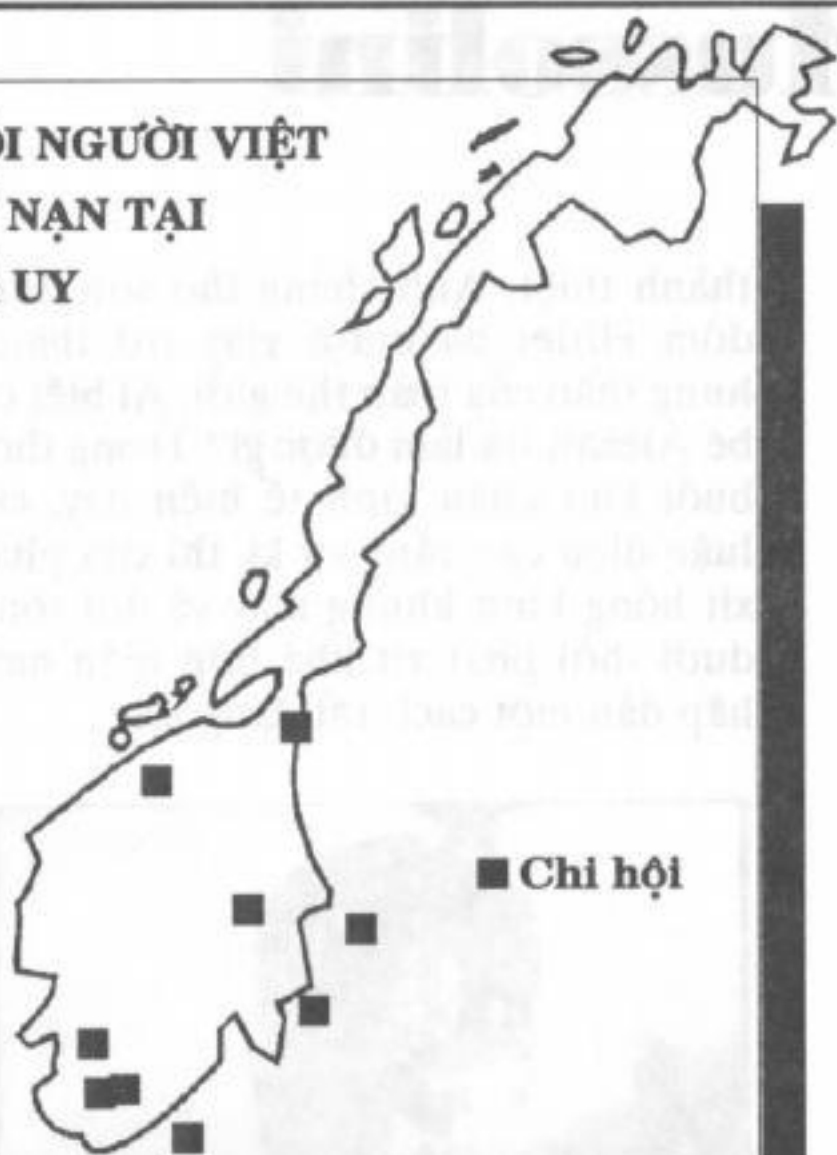
Nói ít nói nhiều
hơn ít nói.

PSSST!

90 ngày nữa

Đại hội thể thao
toàn quốc kỳ XI

HỘI NGƯỜI VIỆT
TỶ NẠN TẠI
NA UY

■ Chi hội

Đạo đức Na Uy

Nữ ca sĩ lừng danh Cher sẽ lưu diễn một vòng Âu châu trong thời gian tới đây. Khi dòm tấm giấy quảng cáo ở Anh quốc và ở Na uy thì có thể tự hỏi là có phải cùng một chương trình trình diễn hay không?

Tấm quảng cáo Na uy mặt "trước" của Cher một cách thiết đứng đắn. Tấm quảng cáo của Anh lại đăng mặt "sau" của Cher. Hồng lễ khán giả Anh được coi mặt "sau" của Cher trên sân khấu mà khán giả Na uy phải chịu nhìn? Hồng phải, lý do là Anh quốc truy lạc coi bậy còn la lớn. Na uy đạo đức coi bậy nhưng kín miệng hơn nhiều!

CHER

OSLO SPEKTRUM

TORS DAG

26. MARS 1992

KL. 19.30

BILLETTPRISER

KR. 250,- / 275,- / 295,-

CHER

It
Doesn't
Get
Any
Hotter
Than
This

Em bé bốn chun

Đây là hình em bé chào đời bốn chun cùng với cha mẹ tại Nam phi. Mẹ em bắt đầu thấy có điều lạ từ lúc có mang sáu tháng. Bà ta nghe như có hai cặp giò cựa quậy trong bụng, mặc dầu bác sĩ

khám nghiệm siêu thanh hông thấy có gì nguy hiểm cho bào thai.

Em bé trai sanh ra với hai bộ chun và hai bộ phận sinh dục. Em phải qua hàng loạt giải phẫu mới có thể có cuộc sống bình thường.

Hầu lão bà qua đời!

Thiên hạ đệ nhứt cao niên lão hầu bà (nôm na là khỉ cái già nhứt thế giới), Gamma vừa qua đời sau khi đón Tết Nhâm Thân. Lão hầu bà trút hơi thở cuối cùng tại tư gia, đại học Yerkes Regional Primate Research University, Atlanta, Huê kỳ, hưởng thọ 59 tuổi. Toàn hầu gia cùng bằng hữu đồng cáo phó và xin miễn nhận phúng điếu.

Nhắn tin Mã thu Ba

trước ở Bidong
MC 438 ID: 163.494
đã định cư Na uy.
Xin thư về

TRƯỜNG HỒNG SƠN
MC: 501 ID: 166.103
c/o P.O. Box 12468-50778
Camp: Sungei Besi
MALAYSIA

Trung Tâm mới!!!!

Trung Tâm Sinh Hoạt Việt Nam tại Oslo
đã chính thức thay đổi địa chỉ.

Trung tâm mới gồm những sinh hoạt sau:

- * Văn phòng:
 - Ban chấp hành Trung Ương
 - Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy
 - Ban chấp hành Chi Hội Vùng Đông
 - Vượt Sóng
- * Lớp học (Toán, lý, hóa và sinh ngữ),
- * Võ đường Việt nam
- do võ sư Khúc Chánh Thành phụ trách

ĐỊA CHỈ: SEILDUKSGT 25 - 0553 OSLO

Photo Video

HIỆP NGHỊ

Chúng tôi nhận quay phim video và chụp hình
Nhiều năm kinh nghiệm trong nghề
Thành viên của hội quay phim quốc tế

HÌNH ẢNH RÕ RÀNG
MÀU SẮC TRUNG THỰC
ÂM THANH NỔI
GIÁ PHẢI CHĂNG

Xin mời đến xem phim trước

Điện thoại liên lạc: (02) 71 12 51 từ 10g00 - 17g00 và sau 22g00

Kina Peking Restaurant

Jernbanegt. 14
1700 SARPSBORG
tlf. (09) 15 04 22

**KHUNG CẢNH LỊCH SỰ
THỨC ĂN NGON RẺ
TIẾP ĐÃI NỒNG HẬU**

Đám cưới - Liên hoan - Sinh nhật

Nhận nấu các món ăn tại nhà:
Oslo và các tỉnh khác

ĐẶC BIỆT

Một phần ăn 5 món, giá 120 kr.

Một phần ăn 4 món, giá 105 kr.

Quý khách có thể tùy ý lựa chọn gia vị hay rau cải

Muốn biết thêm chi tiết, xin liên lạc về địa chỉ trên,

mỗi ngày từ 11g00 đến 23g00

Xin lưu ý: Chúng tôi có sẵn chén đĩa

**PHÙNG VĨ CƯỜNG
KÍNH MỜI**

Để có thể thực hiện được hữu hiệu hơn mục đích đã đề ra và làm cho **VƯỢT SÓNG** ngày càng phong phú hơn về cả hình thức lẫn nội dung, **VƯỢT SÓNG** chân thành ước mong quý độc giả dành chút ít thì giờ điền vào mẫu góp ý dưới đây và gửi về cho tòa soạn. **VƯỢT SÓNG** sẽ trình bày kết quả từng kỳ của cuộc thăm dò ý kiến này và nguyện cố gắng thực hiện những thay đổi theo ý độc giả để **VƯỢT SÓNG** luôn luôn xứng đáng là tờ báo chung của cộng đồng người Việt tỵ nạn tại Na Uy.

VƯỢT SÓNG hy vọng sẽ nhận được thật nhiều ý kiến của độc giả mọi lứa tuổi. Nếu khuôn khổ của mẫu góp ý dưới đây quá hạn hẹp, quý vị có thể thêm thư kèm theo. Để khích lệ tinh thần, **VƯỢT SÓNG** sẽ chọn ra mỗi kỳ một đóng góp hay nhất và dành tặng một món quà tượng trưng. Chân thành cảm tạ quý độc giả.

Nhận định chung về báo **VƯỢT SÓNG**

• Tin tức

Thêm

Bớt

Như cũ

• Tin cộng đồng

Thêm

Bớt

Như cũ

• Tin thể thao

Thêm

Bớt

Như cũ

• Cần biết về đời sống Na Uy

Thêm

Bớt

Như cũ

• Truyện ngắn

Thêm

Bớt

Như cũ

• Truyện dài

Thêm

Bớt

Như cũ

• Thơ

Thêm

Bớt

Như cũ

• Văn hóa

Thêm

Bớt

Như cũ

(giới thiệu sách báo / danh lam thắng cảnh,
đời sống, phong tục Việt Nam / kỷ niệm về quê hương)

• Trang thiếu nhi

Thêm

Bớt

Như cũ

• Trang phụ nữ

Thêm

Bớt

Như cũ

• Trang nhóm trẻ

Thêm

Bớt

Như cũ

• Khoa học/thường thức

Thêm

Bớt

Như cũ

• VS

Thêm

Bớt

Như cũ

• Quảng cáo

Thêm

Bớt

Như cũ

• Chủ đề từng kỳ: Nên có - Nên để tự do

Đề nghị các chủ đề sau:

• Các mục đặc sắc:

• Các mục cần sửa đổi:

• Các mục nên thêm:

• Hình thức:

• Ý kiến khác:

Nhận định riêng về số báo (xin ghi rõ số mấy)

• Các mục đặc sắc:

• Các mục cần sửa đổi:

• Hình thức:

• Ý kiến khác:

Tên họ

Địa chỉ

☐ Hội viên của hội NVTNTNU - Chi hội

☐ Độc giả dài hạn - ☐ Độc giả ngoài Na Uy - ☐ Độc giả còn ở trại tỵ nạn

☐ Nhận báo từ chi hội - ☐ Nhận báo qua bưu điện

PHIẾU ĐẶT MUA BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

đặt mua dài hạn 1 năm báo Vượt Sóng.

- ☐ Xin gửi kèm phiếu trả tiền trong số báo đầu tiên.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

- Xin đánh chéo vào ô thích hợp
- Xin đừng gửi kèm tiền mặt trong thư
- Quý vị nào muốn đặt mua các số báo cũ
xin liên lạc với tòa soạn qua thư.

PHIẾU TẶNG BÁO

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

gửi tặng 1 năm báo Vượt Sóng cho

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

- ☐ Xin gửi phiếu trả tiền đến người tặng báo.
☐ Đã chuyển tiền vào trương mục của Vượt Sóng,
postgirokontonr 0813 24 80754
☐ Ngân phiếu kèm theo trong thư.

PHIẾU ĐẶT ĐĂNG QUẢNG CÁO / NHẮN TIN / RAO VẬT

(Xin xem giá biểu và thể thức nơi trang bìa 2)

Tên họ: _____

Địa chỉ: _____

Nội dung: _____

Số lần đăng: _____

(Xin gửi đến tòa soạn ít nhất một tháng trước ngày phát hành báo)

LỮ HOÀNG

Arbeidersamfunnets plass 1

0181 OSLO

Tlf. (02) 36 31 29

(Sau rạp chiếu bóng

SENTRUM KINO cũ)

Giờ mở cửa:

Thứ hai - thứ bảy 10.30 - 17.00

Ngoài giờ mở cửa xin liên lạc về:

TRẦN THỊ TRUNG

(bà Năm Thờ)

IMPORT SERVICE

Rådylia 4

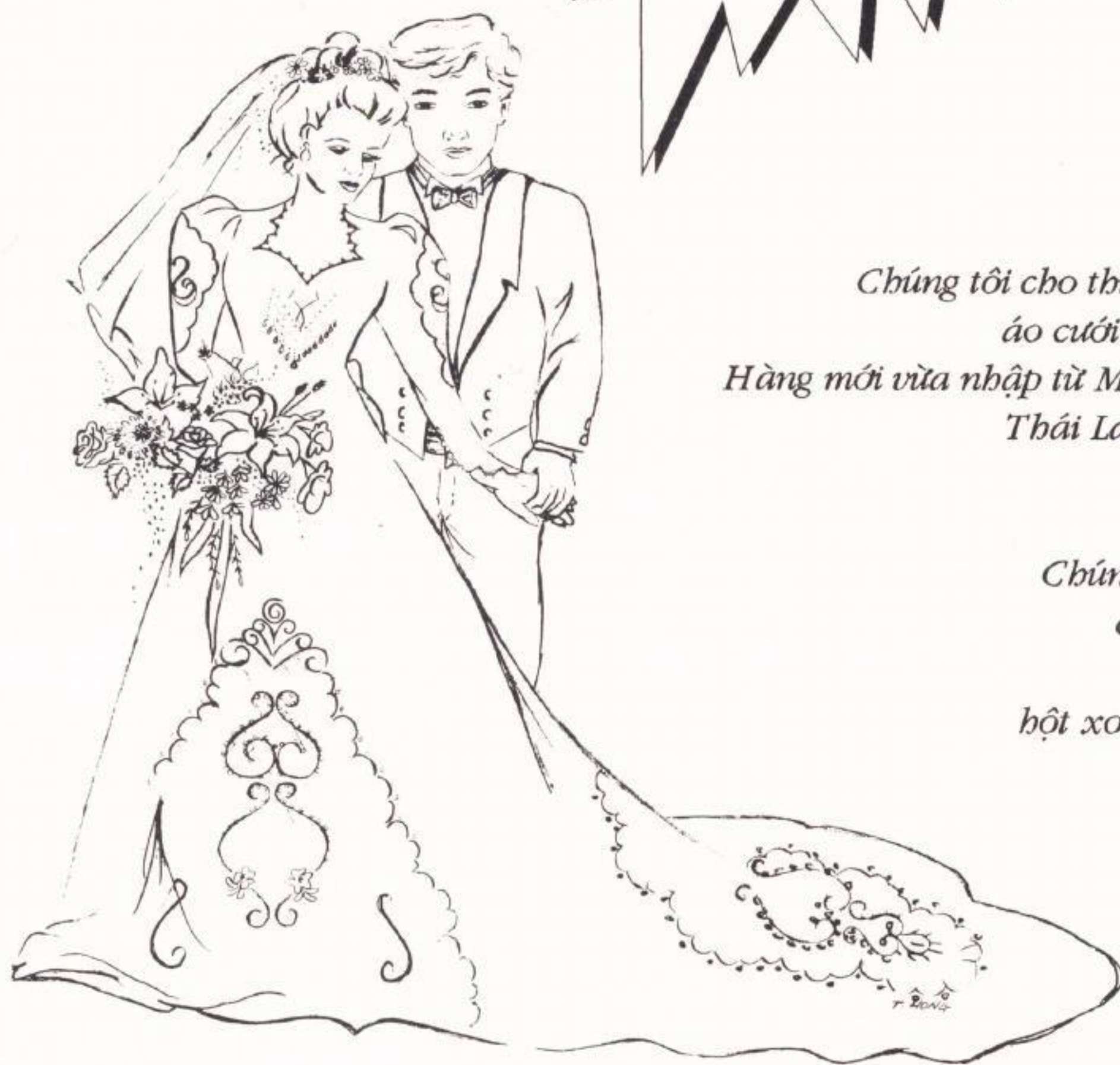
1270 OSLO 12

Tlf. (02) 62 10 59

Đặc biệt!!!

Zuóc phác cổ truyền Việt Nam
(áo dài, khăn đóng)

Miễn phí!!!

Chúng tôi cho thuê và bán đủ loại

áo cưới cô dâu và chú rể

Hàng mới vừa nhập từ Mỹ châu, Âu châu,

Thái Lan và Hong Kong

Giá từ 1000kr

Chúng tôi cũng có bán

các loại nữ trang:

vàng 24k/18k,

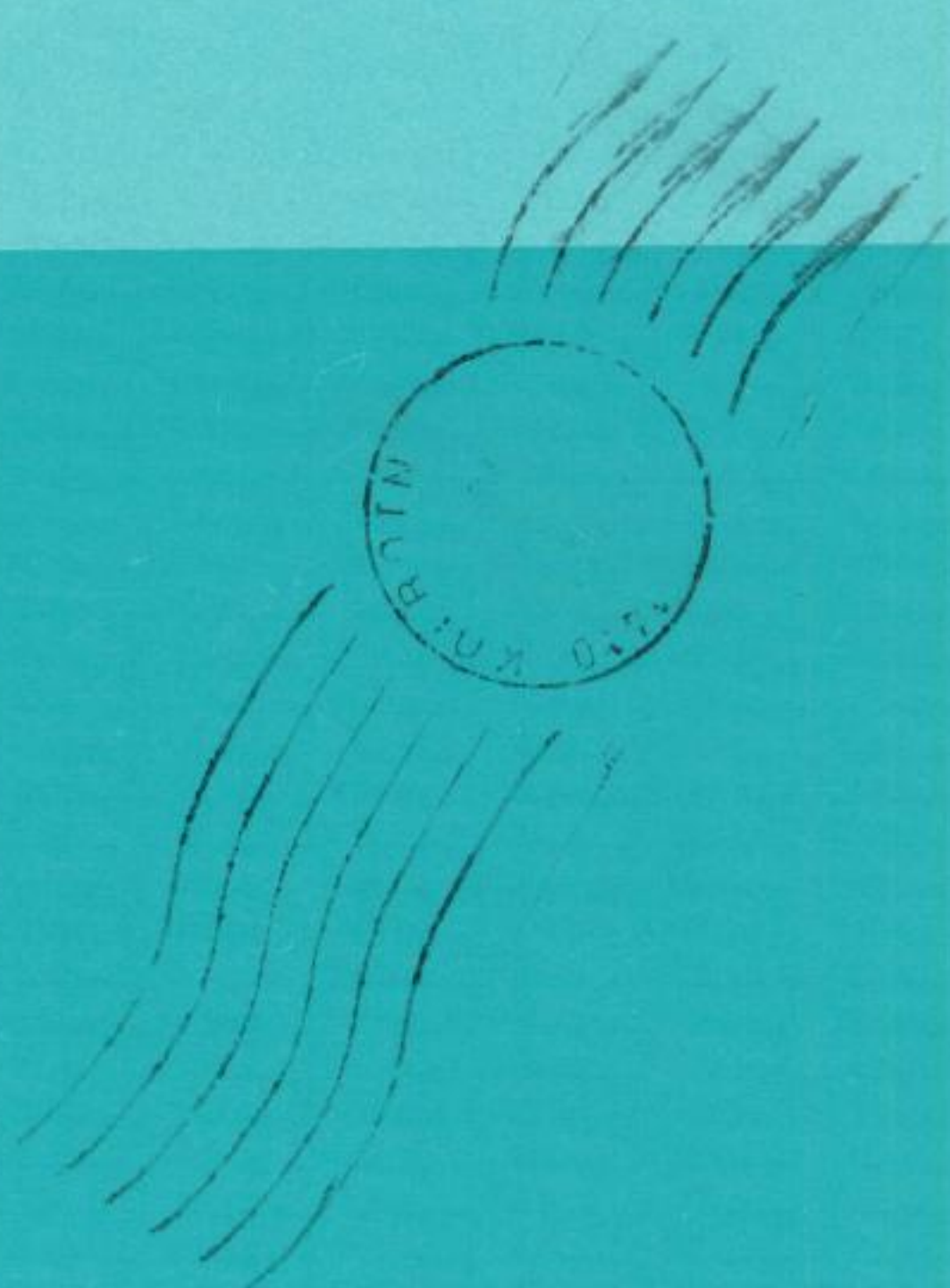
hột xoàn và ngọc thạch

Lữ Hoàng tiếp đón quý vị đồng hương rất nồng nhiệt

VUI LÒNG KHÁCH ĐẾN, VỪA LÒNG KHÁCH ĐI

Chủ nhân kính mời

B

VƯỢT SÔNG

Cơ Quan Ngôn Luận của Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Na Uy

UTGITT AV DET VIETNAMESISKE FLYKTINGEFORBUND I NORGE

Postboks 8376 HAMMERSBORG
0129 Oslo 1 - NORGE
6 NR/ÅR - Løssalg: kr. 30
ABONNEMENT: NORGE: kr. 150/ÅR
Andre land: kr. 200

ANSVARLIG REDAKTØR: ĐỖ VĂN THÀNH
Redaktør: LÂM VIỆT TRƯỜNG
Redaksjonssekretær: DƯƠNG KHUÊ
REGNSKAP: LÂM TIẾN DŨNG
LAYOUT: NGUYỄN THỊ LỆ HẰNG